SF
ICAR

PAUL B. THOMPSON

ÎN INIMA RECE A SOARELUI

EDITURA
PORTO - FRANCO

PAUL B. THOMPSON

ÎN INIMA RECE A SOARELUI

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
PETRU IAMANDI

Coperta de VICTOR CILINCA

SUN DIPPER
© 1987 Paul B. Thompson

EDITURA PORTO-FRANCO

GALAŢI 1994

Lui Sara
Q. E. D.

Niciodată nu urci atât de sus ca atunci
când nu ştii încotro te îndrepţi.

NAPOLEON BONAPARTE

CAPITOLUL 1

Toţi oamenii se nasc în întuneric. Unii chiar de mai multe ori.

Omul acesta stătea nemişcat, pe jumătate scufundat în gelatina lăptoasă ce umplea cutia din sticlă. Era gol. Inimia îi bătea de zece ori pe minut iar respiraţia îi făcea pieptul să se înalţe la fiecare cinci bătăi de inimă.

Când temperatura corpului depăşi temperatura aerului din jur, senzorii afundaţi în gelatină activară sistemul de reanimare. Oxigenul pur începu să-i invadeze nările. O tijă metalică subţire, având în vârf o fiolă plină şi un ac minuscul, alunecă din instalaţia de deasupra capului. Sub ac se afla o bilă din metal, strălucitoare. Bila se rostogoli pe pieptul omului, îi depăşi sternul şi se opri la baza gâtului. Ultrasunetele ecografiară traheea şi esofagul, venele şi nodulii limfatici. Găsind artera carotidă, bila se opri. Acul pătrunse prin epidermă, dermă şi peretele arterei. Fiola pompă doisprezece mililitri de biostimulator în fluxul sanguin.

Mâinile i se încleştară. Genunchii şi coatele i se încordară. Muşchii spatelui şi umerii i se contractară, afundându-i capul şi mai adânc în gelatină. Se zvârcoli şi dădu din picioare câteva clipe, dar gelatina atenuă din violenţa trezirii simţurilor.

Spasmele trecură. Omul se ridică în capul oaselor. Îşi deschise ochii şi se privi. De sus şi până jos avea aceeaşi culoare, arămiu închis.

— Ei, drăcie, mormăi el.

Îşi şterse gelatina rece de pe gât şi îşi goli urechile de substanţa vâscoasă. Cronograful de pe perete arăta ora 14,12. Începutul după-amiezii pe Pământ.

— Hei, strigă omul.

Picioarele lui pline de gelatină atinseră podeaua acoperită de covor.

— Unde naiba mă aflu?

Luminile de deasupra se întăriră, părăsindu-şi clarobscurul. O voce cultivată, frumos modulată răzbătu din perete:

— Bună dimineaţa, domnule Lawton.

— E după-amiază.

— Aveţi dreptate. V-aţi recăpătat simţul orientării, domnule

Lawton?

— Mda. Sunt acasă la mine, nu-i aşa? Tu trebuie să fii audionul casei.

— Întocmai. Cum a fost regenerarea?

— Dură. Cât Sting mi-ai dat?

— Doisprezece mililitri, domnule Lawton.

— Doisprezece! Nu-i de mirare că mă simt de parc-aş fi căzut în cap. Să nu-mi mai dai niciodată mai mult de zece.

— Să am iertare, domnule Lawton, dar cipul medical arată că aţi primit în jur de zece mililitri de Crux înainte de a fi expediat din spaţiul cosmic. Reanimarea dumneavoastră integrală a necesitat o doză mare de biostimulator.

Lawton căscă. Maxilarul îi trosni ameninţător de pe urma efortului.

— Încărcătura mea a ajuns pe Island Omicron? întrebă el.

— A ajuns, domnule Lawton. Am fost informat de audionul băncii din Atlanta că în contul dumneavoastră au fost depuşi 11,7 megaloţi.

Unsprezece milioane, şapte sute de mii. Un onorariu al naibii de bun, deşi Lawton sperase ca de data asta să depăşească graniţa celor doisprezece megaloţi. Poate că în trimestrul următor.

— Cam e afară?

— Plouă, domnule Lawton. Temperatura aerului e de 17°C, umiditatea e de 98% iar vântul bate dinspre sud cu o viteză de 16 km/h.

Ploaie. O burniţă răcoroasă, înviorătoare. Lawton părăsi camera de regenerare şi străbătu casa cufundată în tăcere. Deschise uşile din plexi şi ieşi pe terasă.

Norii cenuşii atârnau aproape de Buncombe Horse Range Ridge, ascunzând vederii valea de dedesubt. Casa lui Lawton era înfiptă în roca dură a coastei de sud, la 1.464 de metri deasupra nivelului mării. Mai exista o singură locuinţă în zonă, o vilă, la 35 de metri spre est, puţin mai sus de casa lui. De când îşi cumpărase casa din Munţii Cerniţi, nu văzuse absolut pe nimeni în locuinţa din vecinătate.

Ploaia cădea alene, în picături mari. Lawton se lăsă în voia ei, cu gura deschisă, îmbătându-se de răcoarea binefăcătoare. Fărâme de gelatină i se desprindeau de păr şi-i alunecau pe piept. Rămase aşa multă vreme.

Vântul se învolbură în jurul lui, bătând în rafale puternice dinspre vest. Lawton deschise ochii. În reveria provocată de ploaie, se întorsese pe jumătate şi acum era cu faţa spre casa din apropiere.

Pe terasă se afla o femeie care privea în jos, la bărbatul gol şi ars de soare. Lawton se arătă mai mult surprins decât stânjenit şi-i susţinu privirea. Vântul îi umplu ochii cu stropi de ploaie şi, după ce îi şterse, văzu că femeia dispăruse.

* * *

Matthew Lawton era helioplonjor. În tot sistemul solar doar două duzini de bărbaţi şi femei făceau ceea ce făcea el şi, printr-un acord comun, el era cel mai bun dintre toţi.

Era, de fapt, o treabă foarte simplă: trebuia să pilotezi spre soare o navă special concepută pentru a colecta energia solară. Helioplonjorul îşi conducea nava prin coroana solară şi cromosferă, până la suprafaţa relativ rece a fotosferei, cu o temperatură de 6.100°C.

Celulele colectoare de pe nava helioplonjorului absorbeau toate tipurile de energie – căldura, lumina, gravitaţia, mareele – şi le convertea în plasmă de mare intensitate. Baterii de acumulatoare, introduse în delicate „sticluţe” magnetice, înmagazinau energia până când aceasta putea fi transferată clienţilor care aşteptau pe orbita planetei Mercur. Principalii clienţi ai helioplonjorilor erau cele opt colonii spaţiale transastrale care se deplasau pe o orbită între Pământ şi Marte. 30% din necesarul casnic de energie şi 85% din necesarul industrial din colonii erau furnizate numai de helioplonjori. Care erau plătiţi foarte bine pentru micile lor colete de energie solară. Altă alternativă nu prea exista pentru aceste colonii. Nici sateliţii, nici inertele panouri solare nu puteau egala viteza şi uriaşul randament ale unui helioplonjor.

E foarte simplu. Pilotezi o navă în formă de disc curbat, cu un diametru de 70 de metri, printr-unul dintre cele mai aprige focuri din galaxie. De unul singur. Închis într-un modul termoizolator, într-un întuneric absolut, într-o tăcere absolută, orb, se înţelege de ce, la infernul de afară. Îţi conduci aparatul de zbor numai cu instrumentele de bord, evitând protuberanţele şi spicele solare; sperând şi rugându-te la tot soiul de zeităţi arhaice ca instrumentele să nu cedeze (riscul unei defecţiuni era, în general, de 65%) şi să nu te trezeşti înconjurat de o

erupţie solară.
Gravitaţie ucigătoare. O radiaţie atât de intensă încât te prăjea de tot, chiar şi prin straturile protectoare, îndeajuns de groase pentru a rezista unei rafale de plasmă. Niciun fel de comunicare nu era posibilă prin furtuna de ioni de hidrogen turbaţi. Helioplonjorul intra singur în soare, singur îşi făcea meseria şi, adesea, singur şi murea.
Mulţi insistau că e prea periculos. „Lucrul ăsta ar trebui să-l facă navele robot.” Niciodată. Roboţii şi audionii erau capabili să piloteze navele, o maşină însă nu putea lua niciodată hotărâri inspirate. Fapt dovedit cu ani în urmă. Una dintre colonii, Sky Island Alpha, construise o navă helioplonjoare experimentală, controlată prin audion. Se întorsese cu o încărcătură de 11%. Transastralii încercaseră din nou. 9%. Audionul era prea inteligent ca să reuşească. Nu se punea şi nici nu punea nava în pericol prin manevre riscante. Numai o fiinţă umană îşi putea pune viaţa în joc de dragul profitului. Doar câteva fiinţe umane, ieşite din comun.
Din grupul restrâns de helioplonjori, Matthew Lawton era cel mai în vârstă. Toţi cei care veniseră înaintea lui erau morţi sau abandonaseră. Cei mai mulţi erau morţi.
Matthew era cunoscut sub numele de Bătrânul Sutălasută fiindcă niciodată nu cedase (nu părăsise fotosfera) fără să-şi umple complet celulele.
Bătrânul Sutălasută avea douăzeci şi nouă de ani.
Părul lui fusese castaniu cândva. Acum era alb. Matthew plonja mai rar decât înainte. Pentru trei trimestre de viaţă îmbelşugată pe Pâmânt, petrecea un trimestru plonjând în soare. Lăcomia, autodistrugătoare nu-l mai încerca atât de des. În tinereţe (ce mult era de-atunci!), un trimestru lucra, un trimestru se odihnea. La douăzeci şi cinci de ani, Matthew era cel mai bogat liber profesionist din emisfera vestică.
Lucra mai puţin dar nu putea abandona. Chiar dacă n-ar fi câştigat mai mult decât strictul necesar, tot ar fi continuat să plonjeze în soare. Era îndrăgosit de risc, de primejdie. Şi mai exista şi Darul.

* * *

Ieşind de sub jetul de apă, Matthew se înfăşură într-un halat şi se îndreptă agale spre bucătărie. Îşi simţea stomacul ca pe o crevasă fără fund, căci nu mai avusese parte de hrană solidă de

două săptămâni.
— Ce-aţi dori, domnule Lawton? întrebă audionul.
— Cafea. Trei ouă; nu, patru. Jumări, în unt. Ce fel de carne ai la îndemână?
— Adevărată sau reconstituită?
— Adevărată.
— Muşchi de porc, şase kilograme. Carne de pui, opt kilograme. Carne de miel, 0,8 kilograme. Carne de vită, douăsprezece kilograme. Creveţi…
— Stop. Vreau două porţii de muşchi bine fript, cu ceapă şi ciuperci, şi trei sute de grame de îngheţată.
— Consumul excesiv de proteine nu este recomandat după o subzistenţă prelungită bazată pe alimente sintetice.
— Cine te crezi, maică-mea? Pregăteşte ce ţi-am spus, se răsti Matthew.
Într-o supunere tăcută, ouăle apărură din frigider şi carnea sângerie se întinse pe grătar.
Matthew se duse în salon. Îşi turnă o jumătate de litru de vin şi îşi salută imaginea de pe uşile transparente. Era noapte.
Sorbi încet din Chardonnay. Gura de vin îi făcu stomacul gol să se contracte dureros. Matthew preferă să dea pe gât tot paharul. Dacă-şi putea stăpâni senzaţia de vomă, peste puţin timp avea să-şi revină. Alcoolul îi domolea crampele provocate de Crux.
Simţi cum îi vine vinul înapoi şi scăpă paharul din mână. Împinse uşa cât colo şi alergă la marginea terasei. Mai bine să vomeze pe munte decât pe covor. Greaţa i se căţără în gât, căutând o ieşire. Îşi încleştă dinţii şi încercă să o trimită înapoi.
N-ai să verşi! îşi spuse el, furios. Gândeste-te cât cestă vinul ăsta!
Se sprijini cu spatele de balustradă, în timp ce senzaţia de vomă se atenua. Ochii îi fură atraşi de luminile exterioare ale casei de alături. Un skimmer masiv, particular, era parcat pe acoperiş. Prin ferestrele luminate văzu două siluete. Aşadar femeia nu era singură.
Când se întoarse în bucătărie, Matthew văzu farfuria plină de jumări din care ieşeau aburi.
— Cine stă în casa de-alături? întrebă el, tare.
— Am să verific, răspunse audionul. Chiriaşul este un anume S. Mackensen.

Unul dintre manipulanţi întoarse fripturile lui Matthew. Altul agită o tigaie plină cu felii de ceapă şi ciuperci mici ca nişte bănuţi.

— Bărbat sau femeie? întrebă Matthew, cu gura plină de jumări.

— Pe actul de închiriere nu se specifică genul. Să încerc să aflu, domnule Lawton?

— Mda, ia legătura cu audionul de-acolo şi întreabă-l.

Cafeaua, fripturile şi legumele fură aşezate pe masă. Matthew mâncă şi bău totul. Tocmai se apuca de îngheţată când audionul raportă rezultatul cercetărilor.

— Regret, domnule Lawton, dar audionul din locuinţa vecină a fost supus unei modificări, spuse audionul, cu un dezgust evident.

— Cum adică?

— Adică nu mai vorbeşte.

— Şi ce dacă? încearcă modemul.

— Am încercat. Sistemul intern a fost izolat şi nu acceptă niciun semnal din exterior.

— Se pare că S. Mackensen nu vrea să fie deranjat de nimeni.

— E foarte urât să modifici un audion de casiă în felul acesta. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, domnule Lewton, eu i-aş apostrofa pe oamenii aceştia, replică audionul.

— Dar nu eşti, îi aminti Matthew, ridicându-se în picioare. Am terminat. Curăţă masa.

În dormitor, Matthew se descotorosi de halat şi de papuci. Fără Sian, patul mare, oval, părea rece şi deloc atrăgător. Trebuia să ia legătura cu ea.

Dispozitivul cu dublu apel sună imediat.

— Ia legătura cu Sian Donnelly, spuse Matthew. Spune-i că Matt este acasă, singur, şi are nevoie de ea, mult.

Audionul se conformă şi transmise mesajul.

CAPITOLUL 2

Acolo, în conul de umbră al planetei Mercur, ascunsă ca un răufăcător, se află baza de operaţii a helioplonjorilor. Această construcţie fusiformă, numită Icecube[1] de către rezidenţi, este sălaşul şi limanul celor peste douăzeci de nave angajate în comerţul cu energie. Icecube este unică în sistemul solar prin faptul că a fost construită şi întreţinută din fonduri private. Helioplonjorii, mecanicii, personalul auxiliar sunt împreună proprietarii staţiei. Acţiunile sunt frecvent redistribuite conform vechimii în serviciu, pe măsură ce membrii asociaţi – de obicei piloţii – mor.

Matthew Lawton văzuse pentru prima dată staţia Icecube de pe cargobotul lunarian *Collins*, pe care servea ca manipulant de categoria a patra. La nouăsprezece ani părăsea Universitatea din Tranquility, de pe Luna, nedorind să-şi aleagă profesiunile părinţilor: ingineria sau administraţia civilă. La douăzeci de ani se angaja pe *Collins* şi începea să facă circuitul intern al sistemului solar, vizitând platformele orbitale Venera-Vostok; staţiile de apărare *Australia*, *Antarctica* şi *Pacific*; şi, în sfârşit, Icecube.

Intenţia lui era ca, odată ajuns pe orbita planetei Mercur, să fugă de pe navă, o hotărâre înlesnită de călătoria dificilă pe care o făcuse la bordul lui *Collins*. Alverado, căpitanul cargobotului, pilot de rangul I, era indiferent la soarta echipajului. Oamenii obişnuiţi de pe *Collins*, în cadrul căroira Matthew ocupa treapta cea mai de jos, sufereau de pe urma hărţuielilor şi a insultelor ofiţerilor inferiori. Inamicul personal al lui Matthew era Muñez, şeful de transport. Muñez nu-l lăsa să facă nici cel mai neînsemnat lucru o singură dată; pretenţia lui era ca Matthew să-l facă de cinci până la zece ori. Tot ce mai ţinea în frâu temperamentul impulsiv al lui Matthew era convingerea că, în curând, avea sa spună *adios* jalnicei nave.

Collins avea la dispoziţie numai două ore pentru a-şi lăsa încărcătura pe Icecube. Matthew îşi conduse amplificatorul de portanţă pe platforma de depozitare, cu o mie de kilograme de piese de schimb sub braţ. Lăsă marfa acolo şi abandonă

[1] Cubul de gheaţă (N.T.)

aparatul. Se ascunse printre lăzi şi îşi rupse însemnul navei de pe mânecă. Aşa cum sperase, Alverado nu amână plecarea pentru a-l căuta. Collins îşi luă zborul iar Matthew rămase, în sfârşit, liber.

Liber, dar fără slujbă. Cererea de helioplonjori era mare, dar a deveni helioplonjor însemna să faci rost de nişte lucruri foarte greu de găsit. Mai întâi, o navă. Aparatele dă zbor ale helioplonjorilor sunt făcute de comandă, total diferite de orice alt tip de vehicul spaţial. Sunt aproape plate, concepute pentru un singur pilot, de formă circulară sau ovală. Partea inferioară este acoperită cu plăci colectoare de energie. Carcasa este presărată cu celule de colectare. În centrul dinamic al navei se află modulul de control, o cutie în formă de păstaie, unde stă pilotul.

Navele helioplonjoare trebuie să aibă suprafeţe aerodinamice pentru a putea fi manevrate în fotosfera extrem de densă. De asemenea, trebuie stabilit un echilibru adecvat între forţă şi greutate. O navă masivă ar necesita un motor mare (costisitor) şi ar fi greu de stăpânit în mijlocul curenţilor violenţi din soare. Şi totuşi, forţa este esenţială pentru smulgerea din chingile gravitaţiei. Cea mai frecventă cauză a accidentelor fatale e defecţiunea structurală în momentul ieşirii din soare.

Pe lângă faptul că nu avea navă, Matthew nu avea nici priorităţi de asolizare, nu cunoştea niciun client potenţial din coloniile transastrale şi era total lipsit de experienţă.

Helioplonjorii râdeau de el când le cerea informaţii. Personalul permanent de pe Icecube se arăta condescendent. Nu era ceva neobişnuit ca tinerii, băieţi şi fete, să apară acolo, pradă unor idei fanteziste despre ce înseamnă să fii helioplonjor. Era atât de romantic! Atât de palpitant! Cât despre bani – oare de ce nu încercau toţi să facă aşa ceva?

Visătorii învăţau repede. Rata de supravieţuire pentru un pilot antrenat, după patru plonjoane, era de 85%. După opt plonjoane, rata scădea la 60%. Până se ajungea la douăsprezece plonjoane, rata de supravieţuire era de 31%. Piloţii mai puţin iscusiţi nu ajungeau niciodată atât de departe. Numărul mediu de plonjoane efectuate înainte de moarte era de 7,5. Vârsa medie a helioplonjorilor morţi era de 23 de ani.

După zece zile în care nimeni nu-l băgase în seamă, Matthew era atât de descurajat încât s-ar fi reîmbarcat pe *Collins*, dacă

nava ar fi fost acolo. De fapt, nici nu avea cum să părăsească staţia până la sosirea unui nou transport. Ca să nu moară de foame, recurse la o soluţie de care se folosise mult la colegiu.

În ciuda omniprezenţei jocurilor holoidale şi a instalaţiilor tehnotronice, cărţile de joc încă mai reprezentau principala formă de a risipi banii oriunde trăiau oameni. Matthew se instală în salonul încăpător al staţiei, cu un pachet de cărţi în mână, şi jucă poker pentru a se putea întreţine. Curând, descoperi că putea face mai mult decât să-şi asigure hrana.

Între două plonjoane, piloţii jucau cărţi cu înverşunare. Alte distracţii foarte populare printre ei erau drogurile, băutura şi zborurile de plăcere. Şi viaţa sexuală; un helioplonjor din trei era femeie. Dar cu cât câştigau ei într-o singură oră – un megalot – banii fierbinţi trebuiau trecuţi în alte mâini pentru a se răci.

În cinci zile de joc concentrat, Matthew câştigă cincizeci de kiloloţi, de zece ori salariul lui trimestrial pe *Collins*. Îi uşură de bani pe toţi helioplonjorii, mai puţin pe unul. Care se dovedi un adversar pe măsura lui.

Era foarte înalt – 198 cm – şi îngrozitor de slab. Pielea lui era atât de pigmentată de temuta radiaţie încât îl făcea să semene cu o statuie din mahon. Scalpul îi era acoperit de un păr cărunt, tuns scurt şi rar.

Pilotul câştigă un pot mare. Iritat, Matthew întrebă:

— Care vă e numele, maestre?

— John Sangamon. Colector independent 88.

Matthew rămase impresionat. În scurtul timp petrecut pe Icecube aflase că gradul unui helioplonjor era invers proporţional cu numărul lui. Jack Sangamon era primul pjlot pe care îl întâlnea cu un număr sub o sută. Arăta bătrân. Avea, după spusele lui, treizeci şi şase de ani. Mai târziu, Matthew auzi că Jack ar avea peste patruzeci de ani.

— Mai slăbeşte-ne cu prezentările, se răsti un helioplonjor din stânga lui Sangamon. Dă drumul la cărţile alea o dată!

Vender se numea pilotul atât de nerăbdător. Veteran şi el – aproape de treizeci de ani. Ca majoritatea transastralilor din branşă, purta un „nume de serviciu."

Sangamon împărţi câte şapte cărţi[2], jucând la mic-mare. Matthew primi trei nouari, dintre care unul de pică. Sangamon

---

[2] Variantă de poker în care miza se stabileşte în timp ce cărţile sunt succesiv aşezate cu faţa în sus (N.T.)

arătă un trei de cupă. Vender avea un as.

După câteva mâini, ceilalţi jucători abandonară. Rămaseră doar Matthew, Sangamon şi Vender. Matthew se hotărî să joace la mare, având trei nouari. Vender şi Sangamon păreau că joacă amândoi la mic, ultimul fiind în pierdere.

Matthew merse de fiecare dată, convins că jumătate de pot era a lui, indiferent cine câştiga la mic. Sangamon avea 3 – 7 – 6 – 2. Vender etală as – 4 – 3 – 5. Matthew nu mai avea nevoie decât de un doi ca să câştige la mic fără nicio problemă.

Sangamon juca imperturbabil, nu plusa, nici nu pasa. Răspunse la toate plusările lui Matthew până când pe masă se strânseră aproape douăzeci de kiloloţi.

Sosi şi clipa ultimei cărţi. Lui Matthew nu-i intră nimic. Nouarii păreau să-i ofere toate şansele de a câştiga la mare. Având şi un as alături, vorbi primul:

— Un kilolot, spuse el, aruncând un cip.

Vender îl fixă cu privirea.

— A naibii carte, pufni el, trântind un cip în mijlocul mesei.

— Plus patru, zise Sangamon, calm, mărind potul cu încă cinci cipuri.

Un val de uimire făcu înconjurul salonului. Oamenii se adunară în jurul mesei.

Matthew îşi muşcă buzele. Vender stătea cel mai bine la mic: Oare, până la urmă, Sangamon juca la mare? Trei din cărţile lui mari erau de cupă. Prinsese culoare?

Adăugă patru cipuri la pot. Vender merse şi el şi strigă „cip”.

Acum trebuiau să arate cum joacă. În faţa fiecărui jucător, la marginea mesei, se afla un panou cu senzori. O singură apăsare făcea să clipească o lumină verde. Ceea ce însemna „mic”. Două apăsări pentru o lumină roşie; ceea ce insemna „mare”. Trei apăsări pentru ambele culori, ceea ce însemna că se joacă la mic-mare.

Degetul lui Matthew se apropie, şovăitor, de panou. Apăsă o dată, dădu să apese din nou, apoi se opri. Văzu ceva pe faţa lui Vender care-l făcu să se răzgândească. Matthew jucă la mic.

Vender jucă la mare.

Sangamon jucă la mic-mare. Ca să câştige, trebuia să câştige la amândouă.

Neinspirat, Matthew aruncă doi nouari, păstrându-l pe cel de pică. Rămase cu as – 4 – 7 – 9 – 10, la mic. Vender văzu cărţile

lui Matthew şi mormăi o înjurătură. Mai scoase doi aşi, dându-i trei de toţi.

Într-adevăr, Sangămon avea culoare şi câştigă la mare. La mic avea 2 – 3 – 6 – 7 – 9. Îi bătu pe Matthew şi câştigă tot potul. Chibiţii aplaudară. Vender mătură cu un gest scurt cărţile de pe masă şi se îndepărtă furios. Sangamon îi luase cincisprezece kiloloţi la o singură mână. O sumă asemănătoare primi şi de la Matthew.

Cei din jur se împrăştiară.

— Bună mână, făcu Matthew.

— Am avut eu şi mai bune, zise Sangamon, vesel. I-am luat odată treizeci şi doi de kiloloţi unui pilot de rangul I de pe Island Iota. Jucam dublu-roşu, pilotul trebuia să dea „sec” sau să iasă din joc. El a dublat miza iar eu am câştigat la cartea următoare.

Sangamon făcu semn barmanului. Imediat pe masă apăru o sticlă de vodcă *E* („Distilată în spaţiul cosmic: 60°”), din care helioplonjorul îi turnă lui Matthew cu multă generozitate.

— Mulţumesc, maestre Sangamon, spuse Matthew.

— Jack.

— „Un leac contra prafului”, zise Matthew, folosind un toast lunarian.

— *Skoal,* replică Jack.

Vorbiră un timp. Matthew îşi dezvălui ambiţia neîmplini-tă de a deveni helioplonjor. Jack trase aer printre dinţi şi îşi învârti uşor paharul între degete.

— N-ai de ce să te faci helioplonjor, spuse el. Sigur, nu-ţi lipseşte nici curajul, nici inteligenţa, dar asta-i o meserie desperată, tinere. Întoarce-te la şcoală.

— Nu. S-ar putea ca într-o zi să mă întorc la cargobo-turi, dar pe Luna sigur nu mă mai întorc!

— Bine, bine. Ce-mi dai dacă-ţi aranjez să pilotezi o dată?

— Tu ce vrei?

— Bani şi o favoare.

— Câţi băni?

— Zece kiloloţi cred c-ar fi de ajuns.

Matthew îi dădu un cip de zece kiloloţi.

— Şi favoarea?

— Mai târziu. Încă nu ştiu care va fi ea.

Matthew se întrebă dacă nu cumva bărbatul cu pielea arsă de soare glumea. Jack însă era cât se poate de sobru.

Îl duse pe Matthew la unul dintre armatori. Helioplonjorii erau împărţiţi în independenţi şi piloţi de flotă. Trei foşti helioplonjori deveniseră armatori. Angajau piloţi, îi plăteau bine şi păstrau profitul pentru ei. Era un aranjament lucrativ şi mult mai puţin periculos decât să facă treaba singuri. Cei trei armatori erau Amram Bentick, Wellington Yu şi legendara Rainbow Harvester.

Jack îl duse pe Matthew la cel de-al doilea. Yu era din emisfera estică, din Hong Kong. Circula prin Icecube într-un scaun mobil. La început, Matthew crezu că o face din lenevie, fiind foarte gras, dar la o privire mai atentă văzu că omul nu avea picioare.

— Am onoarea; maestre, zise Jack, cu o undă de maliţie în glas.

Yu îşi răsuci scaunul spre Sangamon. Niciunul nu întinse mâna.

— Acelaşi acru Sangamon. De ce-mi răneşti ochii cu prezenţa ta?

— Vreau să-ţi prezint pe cineva. Matthew Lawton, de pe Luna.

Yu îşi împreună mâinile pe pântece.

— Şi?

— Vreau să faci din el un helioplonjor.

— E doar un copil.

— Aşa am fost şi noi, cândva. Cred c-o să reuşească, dacă se pregăteşte bine. Şi tu poţi să-l ajuţi. Ernesto încă nu s-a întors de pe Marte, nu? N-ai cine să-ţi piloteze *Ki-Lin*-ul.

— Ernesto va sosi cât de curând.

— Nu se mai întoarce. A încercat să se sustragă de la ultimul plonjon. I-a pierit tot curajul, n-o să se mai apropie în viaţa lui nici de Icecube, nici de tine.

— Ştii să pilotezi, băiete? întrebă Yu, ridicând privirea spre Matthew.

— Am brevet clasa a III-a.

— I-auzi, i-auzi! Vasăzică eşti în stare să mâni un căluţ de lemn dintr-un colţ al camerei, într-altul. Îmi pare rău, băiete, asta nu înseamnă pilotaj.

Apoi Yu i se adresă lui Sangamon:

— N-am ce să fac cu el.

— Ba ai să ai. Ai nişte datorii la mine de mai bine de două trimestre. Dacă încep să mă plâng destul de tare, s-ar putea ca Serviciul Spaţial al Concordatului să-ţi sechestreze navele până îmi dai toţi banii.

— Ai un dar înnăscut pentru extorcare, Sangamon. Aproape că-mi vine să te cred, dar sunt sigur că nu vrei mai mult decât mine

ca Serviciul Spaţial să-şi vâre nasul prin conturile helioplonjorilor. Unde începe controlul, urmează legea.

— Ce importanţă mai are asta pentru mine? Am adunat destul, mă pot retrage orieând. Pot asmuţi Serviciul Spaţial asupra ta şi să mă întorc acasă căptuşit de bani. Ce mai contează ce se întâmplă aici când eu am să mă instalez confortabil în Melbourne.

Pe. Faţa lui Yu se citea că presiunea exercitată de Sangamon nu putea fi luată în glumă. Invalidul mai avea o singură carte de jucat.

— Am să-l pregătesc şi-am să-i dau *Ki-Lin*-ul dacă-mi anulezi toate datoriile către tine, zise el.

Acum veni rândul lui Jack să facă o grimasă.

— Jumătate din datorii.

— Toate.

Sangamon îşi scărpina obrazul şocolatiu.

— Fie. La urma urmelor, e vorba doar de bani. Deşi tare nu-mi place că te scap din mână.

Yu zâmbi. Matthew găsi că semăna foarte mult cu Marele Budha din Tycho Basin.

— Am să pun audionul să-ţi facă un cip, spuse Yu, arătând apoi cu un deget grăsuliu spre Matthew. Ai devenit dintr-o dată foarte valoros, băiete. Dacă mă dezamăgeşti, am să te dau chiar eu pe mâna antipaticului de Sangamon, ţi-arată el ţie.

Yu făcu o întoarcere de 180° şi se îndepărtă.

— Mulţumesc, Jack, zise Matthew.

— Pentru puţin, amice. Singurul lucru pe care-l vreau de la tine e să fii cel mai bun helioplonjor care-a existat vreodată. Oricum eşti cel mai scump învăţăcel din istoria Universului.

— Cât îţi datora Yu?

— 6,2 megaloţi, răspunse Jack, punând o mână pe umărul lui Matthew.

Matthew rămase uluit,

— Dar asta-i o adevărată avere! exclamă el.

— Suma primită de pe urma unui plonjon reuşit. Trimestrul ăsta am să câştig dublu.

Se întoarseră la atelierul de reparaţii. Un ciudat paradox îl făcu pe Matthew să se oprească din mers.

— Ascultă, Jack de ce mi-ai cerut numai zece kiloloţi când, doar câteva minute mai târziu, ai renunţat, pentru mine, la nu mai

puţin de 6,2 milioane?

— Suma ţi s-a părut foarte mare, nu-i aşa?

— Reprezintă cam jumătate din ce mi-a rămas din câştigul de la poker.

— Am vrut să văd cât de mare e sacrificiul pe care intenţionezi să-l faci.

— Aş fi dat absolut toţi banii.

Jack încuviinţă din cap. Ajunseră la coridorul de sub al optulea pilon. Nava lui Jack, Red Jack, era ancorată acolo.

— E timpul să reverific pompa de heliu, spuse Jack. Pe curând, Matt.

— N-aş putea să văd şi eu nava?

— Nu, zise Jack, foarte ferm. Nimeni nu urcă în Red Jack în afară de mine.

— De ce?

— Aşa-i mai sigur. Independenţii au prea multe „accidente.”

Matthew îi urmări pe Jack cu privirea până când pilotul dispăru pe coridor, aplecându-se din când în când pentru a se feri de grinzile de susţinere. Se întoarse în salon. De data aceasta jucă solitaire.

CAPITOLUL 3

Ziua începu cu o dimineaţă superbă în Atlantic District, nici măcar Matthew nu se lăsă cuprins de ură împotriva soarelui.

Îşi petrecu prima dimineaţă în stare lucidă nefăcând nimic. Se întinse într-un şezlong pe terasă, aranjat în aşa fel încât să poată vedea casa lui S. Mackensen. Cu o provizie serioasă de vin alb şi cu musiconul intonând Sibelius, se pregăti pentru o zi cât se poate de tihnită.

În jurul orei 10,00, pe acoperişul vilei de alături apărură două siluete. Bărbatul şi femeia se apropiară de skimmerul de lux (un Magdeburg – prea voluminos pentru gustul lui Matthew). După un schimb de cuvinte, bărbatul sărută cast femeia pe obraz, apoi se urcă în vehicul. Skimmerul se înălţă câţiva metri, apoi se roti 90°, cu faţa spre nord. Zbura greoi, repulsoarele stârnind un vârtej de praf în urma lui. Norul de pietriş fin trecu peste casa lui Matthew, stricându-i băutura şi intrându-i în ochi. Pilotul sări în picioare şi începu să înjure skimmerul care se pierdea în zare.

Când praful se domoli, Matthew privi înapoi. Femeia, îmbrăcată într-un kimono de un albastru intens, se uita la el insistent. Matthew îi făcu semn cu mâna. Femeia se întoarse şi intră în casă.

Sian telefonă după prânz. Se afla în Triangle, dar promise să vină chiar în seara aceea. Matthew nu putea înţelege schimbările din vocea ei. Era nerăbdătoare să fie alături de el dar încordarea din tonul ei n-o mai simţise până atunci. N-o mai văzuse de 255 de zile. Multe se puteau schimba între timp.

Către ora 15,00 Matthew îşi făcuse destul curaj ca că-i telefoneze misterioasei vecine. Teleaudionul sună de două ori. Legătura se realiză numai sonor; cubul holoidal rămase întunecat.

— Alo? spuse o voce feminină.

— Alo? Sunteţi S. Mackensen? întrebă Matthew.

— Cine întreabă?

— Mă numesc Matthew Lawton. Sunt vecinul dumneavoastră. Am servit împreună o porţie de praf azi-dimineaţă.

— V-am văzut.

Vorbăreaţă femeie. Matthew insistă.

Vroiam să mă scuz pentru apariţia mea de ieri. Tocmai mă întorsesem dintr-o lungă călătorie în spaţiul cosmic şi efectul medicaţiei încă nu se atenuase. Sper că nu v-am speriat prea tare.

— Nu m-aţi speriat.

— Nu ştiam că locuieşte cineva acolo, sus, continuă Matthew, şovăitor.

— Nu ştiam că locuieşte cineva acolo, jos, replică Mackensen.

— Dacă tot suntem vecini, am putea să ne şi întâlnim. Poate că, într-una din zilele astea, veniţi să bem ceva împreună.

— Nu.

Vorbăreaţă şi politicoasă.

— Dacă v-am ofensat în vreun fel...

— Nu, nu m-aţi ofensat, domnule Lawton. Am venit aici ca să fiu singură iar sănătatea nu-mi permite să ies din casă.

— În caz că vă răzgândiţi, mă găsiţi aici. Îmi puteţi telefona oricând.

— Vă mulţumesc, dar mă îndoiesc că o voi face. Rămâneţi cu bine.

Legătura se întrerupse.

Matthew, nu era obişnuit să fie refuzat cu atâta duritate. Ce problemă avea? Starea sănătăţii n-o împiedicase să găzduiască un vizitator peste noapte – un vizitator foarte apropiat. Ore întregi, Matthew îşi frământă creierii, furios, cu acest paradox, până când sosi skimmerul lui Sian.

Orizontul, era roşu când Sian apăru ca o stafie, aterizând pe acoperişul vilei lui Matthew. Îşi pilota singură vehiculul, fără ajutorul audionului, şi pilota al naibii de bine. Skimmerul se aşeză, silenţios, în cercul pictat. Sian întrerupse circuitele repulsoarelor şi îşi smulse casca de pe cap. Îmbujorarea călătoriei o făcea tulburătoare. Matthew simţi fiorul dorinţei, surprinzător de dureros.

— Dragul meu, exclamă ea, în timp ce se îmbrăţişau. Eşti atât de negru! adăugă, făcând un pas înapoi.

— A fost un sezon foarte greu, punctul culminant al petelor solare.

O trase spre el şi-i inhală minunata mireasmă a pielii.

— Hai înăuntru. Ai mâncat ceva?

— Nu! De îndată ce am terminat treaba, am sărit în skimmer şi iată-mă aici.

— Atunci am să-ţi pregătesc chiar eu ceva. Fără audion.
Sian zâmbi şi-l luă de mână.
Se aşeză pe masă în timp ce Matthew pregătea cina. Costumele spaţiale mulate pe corp erau în mare vogă şi cel de pe Sian se mula, într-adevăr, foarte bine. Având-o atât de aproape, lui Matthew îi veni foarte greu să cureţe cartofii.
Sian era de-o seamă cu Matthew, deşi arăta mult mai tânără. Trimestrul acesta părul ei avea o nuanţă castaniu-aurie (ultima oară când o văzuse era blond), iar ochii îi erau coloraţi în violet.
— Cum o mai duce Corporaţia Photech? întrebă el, tăind cartofii cât mai subţiri.
— Aceeaşi mentalitate păguboasă şi învechită. Producţia s-a întrerupt, fiecare dă vina pe celălalt. Nimeni nu vrea să ia hotărârile decisive. Dar situaţia se va schimba cât de curând.
— Zău?
— Crede-mă. Am intrat în Partid.
— Ce-ai făcut? întrebă Matthew, oprindu-se din tăiat.
— Am intrat în Partidul Binefăcător. Asta o să mă ajute să promovez, Matt. Vreau să implantez idealurile Partidului şi mândria de a fi pământean în corporaţie.
— Sian, ştii al naibii de bine cum acţionează Partidul asupra companiilor din clipa în care îşi găseşte susţinători în interior. Confiscare. Redistribuire.
— Noi o numim Binefacere. E spre binele tuturor.
Matthew nu spuse nimic. Răsturnă cartofii în tigaie.
— Nu-i deloc bine când drepturile individului sunt sacrificate, zise el, rar.
— Vorbeşti exact ca unul din vechii nerăbdători. Mitul opţiunii personale a fost respins de mult, Matt. Ai uitat Criza?
— N-am nevoie de o lecţie de istorie din culegerea de texte a Partidului. Pe lângă faptul că e total greşită, e şi plictisitoare.
— Nu-ţi înţeleg atitudinea. Reacţionezi de parcă P.B. ar fi un fel de dictatură străveche, când ştii prea bine că a făcut mai mult pentru fericirea oamenilor decât orice grupare politică din întreaga istorie a Universului.
— Pe seama libertăţii? întrebă Matthew, înfierbântat.
— A libertăţii? Care libertate? Oare oamenii nu spun şi fac tot ce vor? Nu locuiesc unde vor? Se comite vreun delict, există şomaj, poluare, a izbucnit vreun război?
— De aia preia Partidul companiile particulare şi-i trimite pe

disidenţi la uzina de gaz de pe Bast?

Sian îşi scoase bărbia în afară şi spuse afectat:

— Unii oameni nu pot accepta ideea de progres.

Matthew trânti tigaia de podea. O înşfăcă de braţ pe Sian şi o trase jos de pe masă. Sian se opuse şi protestă tot drumul până la baie.

Matthew o ţinu cu forţa în faţa oglinzii.

— Ce vezi acolo? întrebă el.

— Faţa ta şi a mea. Dă-mi drumul, Matt.

— Ce vezi pe faţa ta? întrebă el, tăios.

Sian refuză să se uite.

— Ce vezi pe faţa ta?

— Ştii foarte bine! răspunse ea, întorcându-se cu spatele.

Matthew o prinse de bărbie şi-i răsuci capul spre oglindă. Sub luminile extrem de puternice, pe obrazul stâng al lui Sian se putea vedea o serie de litere şi numere.

— Eşti însemnată. În fiecare zi, oriunde există raze ultraviolete, oamenii văd semnele astea şi ştiu cine şi ce eşti. Uită-te la faţa mea. Vezi vreun număr de inventar, ca pe mobilierul nu ştiu cărui birocrat?

— Tu eşti helioplonjor. Nu trebuie să fii însemnat.

O singură lacrimă se rostogoli peste şirul dublu de tatuaje: WH4FC 218.529.647.011.

— Partidul „Binefăcător” ţi-a făcut asta, Shy. Sigur, te lasă să mergi unde vrei, să faci bani şi să te culci cu cine vrei. Tolerează chestiile astea şi 99% din oameni se declară mulţumiţi. Dar când ai făcut ultima oară un lucru care să conteze cu adevărat? Care să schimbe lumea cât de cât?

— Fac şi eu ce pot. Muncesc destul de mult la Photech.

— Faci pe naiba. Gumă de mestecat pentru creier. Un audion te-ar putea suplini lejer.

Sian închise ochii şi se cutremură de furie.

— Du-te la dracu’, Matt. Am venit aici ca să fiu fericită. De ce trebuie să fii atât de ticălos? întrebă ea printre suspine.

— Nu suport să te văd cum devii o parte din furnicarul ăsta uman. Ştiu ce se întâmplă cu directorii tineri care intră în Partid. Ţi-aduci aminte de fratele tău, Simon? L-au distrus. L-au pus să spioneze împotriva propriilor lui patroni. Asta vrei să ajungi şi tu?

— Pentru tine e uşor să fii virtuos! Încearcă să salvezi

aparenţele cu trei kiloloţi pe lună! Tu eşti bogat. Vreau şi eu să fiu bogată. Vreau o casă cu audion, un skimmer bun şi să fac călătorii pe alte planete.

Când o văzu cum pune problema, Matthew ezită. A dori mai mult şi mai bine era un lucru pe care-l putea înţelege. Bine măcar că interesul ei pentru politică era pragmatic şi nu doctrinar.

Slăbi strânsoarea. Sian i se întoarse în braţe pentru a-l privi în ochi.

— S-o lăsăm baltă, Shy. Am avut un trimestru mizerabil acolo. Am clacat. Mă crezi? Feţele palide de pe Icecube m-au pus jos şi m-au îndopat cu sedative.

Sian îl strânse tare în braţe iar el îi şopti la ureche:

— Dacă-mi pierd minţile, nu ştiu ce se va întâmpla.

— Eşti doar obosit, Matt, spuse ea, mângâindu-i ceafa. Trebuie să uiţi de moarte şi de foc pentru o vreme.

— Ai putea să-mi spui cum?

— Lasă audionul să termine cina. Asta o să-i ia vreo două ore.

O sărută o dată şi simţi cum contururile trupului. Ei se mulează pe ale lui. Vru să repete întrebarea dar ea îi puse mâna pe gură.

— Eşti sigur că suporţi să faci dragoste cu un membru de Partid? întrebă ea.

— Am să închid ochii.

* * *

— Colectorul independent 231 solicită vectorul de ieşire.

— 231, trebuie să ieşi pe vectorul 044. Direcţia de zbor şi TZE.

Matthew transmise informaţia monitorului de pe Icecube.

— Direcţia de zbor va fi D88, invers parabolică. Timpul de zbor estimativ – 17,75 de ore, spuse el.

Culoarul de foc se deschide peste 11 minute. Să nu te-ntorci cu mâna goală, îi ură navigatorul de pe Icecube.

— Aşa ceva n-am făcut niciodată, replică Matthew.

Nava se desprinse cu un zvâcnet de pilonul staţiei. Matthew se ţinu la limita conului de umbră din spatele planetei Mercur, în timp ce-şi regla audionul.

— Cum te simţi? întrebă el.

— Foarte bine, mulţumesc, răspunse audionul.

— Hai să scobim puţin soarele.

Ieşind din penumbră, instrumentele navei începură să înregistreze teribila emisie solară. Căldura. Ionii. Gravitaţia.

Fluxurile magnetice. Cantităţile uriaşe de radiaţii.
— Jetul de reacţie pozitiv. Lichidul de răcire activ. Capacitatea de rezervă 22%, anunţă audionul.
— În regulă. Vreau să supraveghezi continuu forţa mareelor. Dacă ajunge la zece roşu, urlă cât poţi, indiferent de ce spun sau ce fac, întrerupe-mă. Ai înţeles?
— Înţeles, domnule Lawton.
Partea luminoasă a planetei. Mercur rămase undeva, sub el.
Alese o frecvenţă şi chemă proiectorul culoarului de foc.
— Alo, transportorul de foc; mă auzi? Aici CI231. Cât mai e până la deschiderea culoarului?
— Aici transportorul de foc. Grăbeşte-te, Lawton. Culoarul se deschide peste patru minute.
— Nicio grijă, n-am să întârzii.
Transportorul de foc deveni vizibil. Imensul proiector mobil acoperea mai bine de un kilometru pătrat din suprafaţa planetei Mercur. Cea mai mare parte era ocupată de panouri solare, care furnizau energia necesară generatorului de câmp magnetic. Transportorul se târa spre est, pe nişte şenile enorme, dar îndeajuns de repede pentru a contracara mişcarea de rotaţie a planetei.
— Te văd, spuse Matthew.
— Nouăzeci de secunde, zise operatorul transportorului.
Matthew îşi strânse centura de siguranţă. Trebuia să străpungă coroana şi cromosfera cât timp culoarul stătea deschis. Aceasta însemna să accelereze mult, direct spre soare.
— Cuidarul deschis! Repet, culoarul deschis! anunţă operatorul transportorului.
— Imediat. Am plonjat.
Nava pătrunse ca fulgerul în culoarul de foc invizibil. Numai instrumentele de bord, tăcute, arătau că tunelul este acolo, protejându-l pe Matthew.
Mercur rămase repede undeva, în urmă. Odată intrat în culoar, orice posibilitate de comunicare era exclusă. Dacă i se întâmpla ceva lui Matthew, acum, nimeni nu-l mai putea ajuta.
Nava îşi mări viteza în timp ce se arcuia spre soare. Matthew introduse un cip în musicon. Deodată, în jurul lui răsunară primele acorduri ale Simfoniei *Eroica*. Muzica lui Beethoven umplu modulul iar Matthew simţi cum prinde putere. Nu mai era singur. Filarmonica din Viena era alături de el.

— Contact cu fotosfera în şapte secunde, spuse audionul. Circuitele tampon cuplate. Celulele de colectare deschise.

Matthew declanşa, încordat, sistemul de colectare.

— Treci celulele pe supracolectare, comandă el.

În loc să umple fiecare celulă, pe rând, Matthew le lega între ele, astfel încât surplusul de energie să treacă dintr-un bloc într-altul. Era un proces mai rapid, dar şi mai riscant. În cazul unei supraîncărcări întregul sistem de colectare putea claca.

Eroica răsuna în continuare, *allegro con brio.* Fotosfera, nedomolită de culoarul de foc, descumpănise instrumentele de bord. Matthew le deconecta. Doar audionul mai putea vedea acum dincolo de învelişul navei.

Vibraţiile se făcură simţite prin carcasă.

— Maree? întrebă Matthew.

— Şapte roşu, variind spre nouă roşu.

Înclină nava la 45° de suprafaţa soarelui pentru a diminua impactul. Presiunea se atenuă dar colectarea deveni mai puţin eficientă. În ritmul acesta Matthew avea să părăsească fotosfera doar cu o încărcătură de 60%.

Temperatura în exteriorul navei depăşea 6.000°K. În spatele straturilor din metal, plexi, heliu lichid şi al disipatorilor electrostatici, Matthew transpira. Simţea că ceva nu e în regulă. Senzaţia obişnuită, mâncărimea de-a lungul şirei spinării şi în vintre, lipsea.

Nava se zguduia la fiecare pulsaţie a inimii soarelui. Matthew îi schimbă poziţia la 90°. Zbura pe cant acum. Ritmul colectării scăzu la doar 30%.

— Mareea creşte, nouă roşu la zece roşu, anunţă audionul, calm.

— Compensează! ordonă Matthew.

Nava se cutremură de parcă ar fi primit o lovitură în plin.

— Ce-a fost asta?

— Variaţiile de temperatură au dus la fisurarea celulelor de colectare la tribord.

— Închide-le. Închide-ie pe toate!

— Fluxul de alimentare este întrerupt în zona fisurii. Să ejectez sistemul de colectare? întrebă audionul.

— Să-l ejectezi? Mai bine mă ejectezi pe mine! Stabileşte o traiectorie tangenţială…

Nava îşi pierdu brusc direcţia. Matthew ştia, fără să mai

întrebe, că celulele începuseră să plesnească. Exploziile se reverberau în interior, apropiindu-se din ce în ce mai mult. În clipa în care ajungeau la modul, scutul termic era distrus.

Îl cuprinse panica. Nu vroia să moară. Nu vroia să ardă de viu.

— Scoate-ne de-aici! imploră el.

Audionul nu putea răspunde. Explozia celulelor fisurate îi afectase inteligenţa. Fără controlul audionului, nava se întoarse pe o parte, apoi începu să coboare în spirală, ca un tirbuşon, spre miezul soarelui.

Matthew îşi plesni fiola de Crux de picior. Fiola se sparse şi-i crestă mâna. Era goală.

Albul pereţilor din jur îl ardea. Metalul se prefăcea în gaz. Matthew întinse mâna ca să acopere crăpăturile. Mâna îi dispăru într-un nor de vapori de metal.

— Gem! urlă el. Ajută-mă!

* * *

Se aprinse o lumină.

Sian îi atinse faţa cu degetele ei reci.

— Linişteşte-te, dragule. A fost doar un coşmar, spuse ea.

Matthew aruncă cearşaful de pe el, plin de dezgust. Cearşaful era îmbibat cu sudoarea lui. Intră în baie pentru a scăpa de stratul de teamă ce-i acoperea pielea.

Sian îşi dădu părul din ochi şi fixă dâra de puf alb care se întindea de la pat până la uşă. Matthew făcuse bucăţi una din pernele umplute cu puf autentic.

— Matt! strigă ea. Cine e Gem?

Dinspre baie răzbătu doar zgomotul apei.

CAPITOLUL 4

Într-o carieră întreagă, Matthew Lawton nu pierduse decât o singură navă, şi nici aceea nu fusese a lui.

Primele lui patru trimestre ca helioplonjor au fost foarte profitabile pentru Wellington Yu, şeful lui. Matthew îşi făcu obiceiul de a se întoarce cu o încărcătură maximă după fiecare planjon. Asta îi aduse o bonificaţie şi promisiunea lui Yu de a primi o navă mai bună. *Ki-Lin,* nava lui obişnuită, era una dintre puţinele supravieţuitoare ale vechii serii chi. Sistemul de colectare era amplasat la extremităţile fuzelajului, oferind navei o suprafaţă de absorbţie relativ mică.

Matthew se întorcea după al şaselea plonjon. Trecea prin culoarul de foc când, pe neaşteptate, senzorul de mişcare îi semnală prezenţa unei alte nave care dădea ocol transportorului. Ieşind din tunelul magnetic, sistemul de comunicare reveni la viaţă.

— N-am instrumentele care să-ţi poată remedia defecţiunea, spunea operatorul transportorului.

— Şi-atunci ce fac? întrebă pilotul navei care se rotea.

Tăcerea pe care o primi drept răspuns era mai mult decât elocventă.

— Aici nava *Ki-Lin*, din Grupul Yu; sunt pilotul Matthew Lawton. Ce se petrece acolo?

— Ki-Lin, treci pe direcţia 255, ordonă operatorul.

Hei, aşteaptă, am nevoie de ajutor!

— Cine eşti? întrebă Matthew.

— Gem Goldshield, colector independent 209, pe Tourmaline. Am o scurgere masivă de heliu.

— Asta nu-i treaba ta, Lawton. Întoarce-te pe Icecube, spuse operatorul.

— Du-te naibii. Hei, Goldshield! Cum stai eu combustibilul?

— Fluxul este încă pozitiv dar, după ce se termină lichidul de răcire, turbopompa nu va mai ţine.

— Fără doar şi poate; ascultă-mă bine: va trebui să faci o asolizare forţată. Încearcă să ajungi la Zona Crepusculară.

— Am înţeles.

— Eu voi fi în spatele tău. Îndreaptă-te spre vest. Nu te teme,

am să stau cu tine până la capăt.

— Ai înnebunit, Lawton? Nava ei n-are tren de asolizare. Un pic dacă se fisurează, celulele colectoare se prefac în scrum cât ai zice „Wellington Yu.”

Operatorul transportorului lucra tot pentru Yu, ceea ce explica grija lui – cel puţin faţă de *Ki-Lin* şi preţioasa ei încărcătură.

Tourmaline se îndreptă spre vest, urmată de *Ki-Lin*. Matthew avea o mare admiraţie pentru colectorii independenţi, care aveau propriile lor nave, îşi stabileau singuri tarifele şi lucrau numai când aveau chef.

— Goldshield, pierzi din înălţime, o preveni el.

— Ştiu. Scade rezerva de combustibil. Nu cred să pot ajunge până la Zona Crepusculară.

— Renunţă la încărcătură.

— Aşa ceva nu pot să fac.

— Nu poţi asoliza cu un milion de megawaţi în spate! Ai să arzi ca un şoarece.

— Dacă tot pierd nava, cel puţin să mai salvez câte ceva.

Se mai contraziseră câteva clipe, dar Gem rămase ferm pe poziţie. Fără încărcătură, Gem nu avea cum să compenseze pierderea navei.

Matthew îşi aduse nava lângă *Tourmaline*. Apăsă pe butonul „vedere laterală.”

— Văd cum se scurge heliul printr-o duză la babord.

Dâra mică de vapori se dispersa rapid în vidul înconjurător.

— Mai sunt 650 de kilometri. Cum te descurci?

— Minunat. Au rămas mai puţin de 200 kg de heliu.

— Ai să reuşeşti. Se văd deja umbrele.

Matthew nu exagera. De pe traiectoria lui, dunga întunecată a Zonei Crepusculare se vedea foarte clar.

— Gata. Rezervorul a secat. Trag obloanele.

— Nu! Lasă pompa să funcţioneze până nu mai rămâne nimic din ea. Aproape că ai ajuns!

Tourmaline se clătină şi începu căderea liberă. Matthew crezu pentru o clipă că Gem pierduse controlul navei apoi, văzu că pilotul încerca să evite un şir de cratere zimţate. *Tourmaline* devie la dreapta. O văioagă lungă, puţin adâncă, îi apăru în faţă.

— Încă 20 de kilometri. Păstrează altitudinea. Forţează la maximum. Oricum când arde pompa viteza o să scadă.

Tourmaline se azvârli înainte. Gem o îndreptă spre sol şi plonjă

în întuneric. Matthew n-o scăpă din ochi şi privi îngrozit cum *Tourmaline* şterge peretele văioagei. Nava se răsuci în loc, trasă un cerc în praful gros cu vârful aripilor şi intră cu botul în văioagă. Apoi alunecă pe o distanţă de mai bine de două mii de metri şi se opri la doar douăzeci de metri în interiorul Zonei Crepusculare.

— Doamne, Dumnezeule, făcu Matthew. Goldshield! Goldshield, mă auzi?

— Da… sunt aici, răspunse ea, încet.

— Ai păţit ceva?

— M-am cam lovit, cu capul de pupitrul de comandă.

— E grav?

— Nu-ţi recomand să-ncerci şi tu. Şi-acum, ce urmează?

— Rămân lângă tine până vine cineva.

— Cine să vină? Doar sunt pilot independent.

— Când cei de pe Icecube vor afla că ai asolizat forţat, vor trimite o navă de intervenţie.

Şi atunci Gem spuse ceea ce Matthew se temuse să spună:

— Dacă mă găsesc.

Matthew dădu ocol navei avariate timp de douăzeci de minute. Îi puse tot felul de întrebări lui Gem pentru a o împiedica să-şi piardă curajul. Întrebările erau bine venite şi dintr-un alt motiv. Matthew îşi dădea seama, după răspunsurile din ce în ce mai vagi, că lovitura primită de Gem era mult mai serioasă.

— Ar cam fi timpul să pleci, Lawton, zise ea. Probabil că grăsanul de Yu se şi întreabă pe unde naiba i-o fi nava.

— Dă-l dracului. Doar nu-i maică-mea.

— Nu glumesc, Lawton. Pleacă de aici. Nu mă mai poţi ajuta cu nimic. Cât combustibil crezi că mai ai?

Era adevărat. Încă zece minute şi Matthew nu mai avea cu ce să se întoarcă pe Icecube. Se hotărî să pună în practică o idee pe care o întorsese pe toate feţele în ultima jumătate de oră.

— Ascultă, Goldshield. N-am să te las să mori aici. Am zis că rămân cu tine şi aşa am să fac, chiar dacă asta înseamnă să asolizez lângă tine.

— Ca să-ţi pierzi şi nava şi slujba? Doar nu suntem fraţi. Nici măcar nu ne-am întâlnit vreodată.

— Sper s-o facem cândva. Am conectat sistemul de semnalizare încă de când te-ai prăbuşit. Când mi se termină combustibilul, asolizez şi eu cât pot de aproape. Poate că

mahării de pe Icecube nu se sinchisesc de un independent, sau de mine, dar sunt al naibii de sigur că Yu nu vrea să piardă încărcătura de pe *Ki-Lin*. El va trimite navele de intervenţie după noi.

— Şi-ţi va trage câteva şuturi în fund când va sosi aici.

Rezervorul lui *Ki-Lin* se goli în următoarele paisprezece minute. Matthew făcu o asolizare de mai mare hazul, pierzând toate cele patru antene şi îngropând partea din faţă a navei în praful mercurian. *Ki-Lin* se afla acum la mai puţin de o sută de metri de *Tourmaline*.

Bun venit pe planeta Mercur, spuse Gem.

— Bine c-am ajuns întreg. Cum stai cu oxigenul?

— Cred c-o să mă mai ţină vreo zece ore. Problema e alta, temperatura. La umbră-i bine, n-am ce zice, dar când voi ajunge cu faţa în soare, fără heliu am să mă prăjesc, nu glumă.

Întrucât nici Gem şi nici Matthew nu aveau costume presurizate, erau siliţi să rămână în navele lor până la sosirea salvatorilor.

— Până atunci ne găsesc ei, zise Matthew.

Gem mormăi ceva destul de neplăcut la adresa optimiştilor.

Vorbiră încontinuu vreme de două ore. Atenţia lui Gem începea să scadă. Ca s-o ţină în priză, Matthew îi puse întrebări din ce în ce mai personale.

— Am renunţat la un post sigur la Emperor Star Lines ca să devin helioplonjor. Dacă-ţi poţi închipui aşa ceva. Nu făceam decât să plimb pământeni înstăriţi şi astronauţi extratereştri prin interioarele ultraelegante ale navelor de pasageri. „Aceasta este cabina dumneavoastră, domnule. Sufrageria este la babord, maestre. Ţine-ţi mâinile acasă, băiatu'."

Matthew izbucni în râs.

— Vasăzică te-ai lăsat de slujba asta ca să te îmbogăţeşti. De când eşti helioplonjor?

— De două trimestre. Am avut parte de o carieră foarte scurtă.

Matthew îi ignoră remarca sumbră.

— Eu sunt de patru trimestre. De când am plecat de pe Luna, zise el. Eşti transastrală, nu-i aşa? De pe care insulă?

Dar Gem nu răspunse. Matthew strigă, cuprins de panică:

— Gem! Vorbeşte!

— Am obosit de-atâta vorbit. Lasă-mă să mă odihnesc puţin.

— Nu, s-ar putea să nu te mai trezeşti. Vorbeşte-mi. Spune-mi

cum arăţi.
— Cum? A, da… Am o sută şaptezeci… şaptezeci…
Gem mormăi un număr pe care Matthew nu-l înţelese.
— … de centimetri înălţime. Am părul negru…
— Eşti căsătorită, Gem?
— Nu mai sunt. Divorţată.
— Copii?
— Cine, eu? Nuu. Craig… fostul meu soţ… avea unul din implanturile alea, folosite de pământeni, care previn… ăă… fer… fertilitatea.
— Ai fost măritată cu un pământean? Cu ce se ocupa?
În difuzor se auzi un căscat prelung.
— Era dir… director la… ăăă… una din fabricile Selenica Phar… ma… ceut… tic.
— Zău? Taică-meu a fost inginer. A construit şi o fabrică pe Luna pentru compania asta. Mi-aduc aminte de vremea când trăiam în Tycho Basin, venea acasă acoperit de praf monatomic. Nu se putea şterge cu nimic.
Difuzorul amuţi. Matthew o chemă pe Gem de mai multe ori dar nu primi niciun răspuns. Se lăsă cuprins de desperare. Îşi avariase nava, îşi pusese în pericol şi viaţa şi încărcătura şi totul pentru o femeie care acum probabil că era pe moarte. Yu avea să-i pună pielea pe băţ. Putea chiar să-l dea în judecată fiindcă-i scosese nava din funcţiune.
Matthew continuă s-o strige pe Gem. În răstimpuri, se gândea cu înfrigurare cum să-şi justifice faptele în faţa lui Yu. Putea oare invoca Legea Nescrisă a Spaţiului Cosmic care prevedea că orice navă aflată în primejdie trebuie ajutată?
Într-adevăr, un gest nobil, aplicabil la distanţe mari de orice planetă. Dar Codul Helioplonjorilor reprezenta singura lege în preajma soarelui: fii mereu în urma mea, concurenţă.
O nouă voce îi răsună în cască:
— În atenţia navei *Ki-Lin* din Grupul Yu; aici nava de intervenţie 15 de pe Icecube. Vrem coordonatele.
— Recepţionat. Aici Lawton, de pe *Ki-Lin*. Sunt în Canalul Dante cu un independent, Goldshield, de pe *Tourmaline*. Ne aflăm chiar în Zona Crepusculară.
— Rămâi pe recepţie, *Ki-Lin*. Suntem în drum spre tine.
Matthew nu văzu nava, nici n-o auzi asolizând, dar desluşi paşii pe carcasa lui *Ki-Lin*. Echipa de intervenţie ataşă un tunel de

salvare la modul şi pătrunse în navă.
Doi piloţi îl apucară de braţe şi-l traseră în sus. Unul din ei îşi ridică viziera.
— Eşti intact, Lawton? întrebă el.
— N-am absolut nimic. Haideţi s-o luăm pe Gem.
Dintr-un salt, nava de intervenţie se plasă deasupra lui *Tourmaline*. Văzută de sus, nava lui Gem părea, să fi suferit mult mai puţine stricăciuni decât *Ki-Lin*. Nava de intervenţie atinse uşor solul, la câţiva milimetri de babordul lui *Tourmaline*.
Deşi nu avea costum spaţial, Matthew se repezi în tunelul de salvare de îndată ce acesta se lipi de nava lui Gem. Deschise tambuchiul dintr-o singură mişcare.
Gem şedea pe scaunul pilotului, cu ochii închişi. Matthew întinse mâna şi-i atinse gâtul cu două degete. Pielea era caldă iar pulsul îi bătea cu putere.
— Gem, spuse el, bătând-o uşor pe faţă. Trezeşte-te.
Ochii ei negri de transastrală se deschiseră.
— Cine eşti tu? întrebă ea, somnoroasă.
— Matthew Lawton.
— Aha.
Împreună cu cei doi piloţi, Matthew o duse pe Gem în nava de intervenţie. O aşeză cu capul pe genunchii lui şi-i acoperi umflătura de pe frunte cu o compresă rece.
— De ce te uiţi aşa la mine? întrebă ea.
— Eşti foarte frumoasă.
Gem zâmbi.
— Întotdeauna îţi avariezi nava ca să întâlneşti o femeie?
— Nu, dar dacă se termină aşa, de-acum încolo s-ar putea s-o fac mai des.
Gem închise din nou ochii, şi adormi împăcată în braţele lui Matthew.

CAPITOLUL 5

Sian rămase la el trei zile. Către sfârşitul ultimei zile, Matthew simţi un fel de uşurare ştiind-o că pleacă. Plăcerea încercată la sosirea ei dispăruse cu totul. Se plictisise de pălăvrăgeala ei neîntreruptă despre Partidul Binefăcător şi ce avea ea de gând să facă pentru acest partid.

— Oamenii destoinici, dacă se adună într-un număr destul de mare, pot schimba o grămadă de lucruri, repeta ea mereu.

Matthew se abţinea de la orice comentariu. Oamenii destoinici nu intrau în P.B. Numai cei ambiţioşi.

Făcură dragoste doar de două ori. A doua oară fu un dezastru. Matthew nu mai fusese atât de lamentabil de pe vremea când era elev. Şi ştia de ce; coşmarul nu-l părăsise încă.

Sian hotărî să plece devreme. Matthew îi duse bagajele pe acoperiş. Sian deschise portiera skimmerului şi îşi puse lucrurile în spatele scaunului.

Matt, zise ea, trebuie să faci ceva.

— În legătură cu ce?

— Cu slujba ta. Nu poţi sa mai continui aşa. Ai să te pierzi.

— E singurul lucru pe care-l ştiu.

Vântul rece îi făcu să se înfioare. Matthew îşi vârî mâinile în buzunare.

— Ai o mulţime de bani. Poţi trăi din ei până la sfârşitul vieţii, spuse Sian.

— Şi să nu fac nimic? Cât crezi că aş rezista făcând-o pe bogătaşul fără griji?

— Sunt multe lucruri pe Pământ de care te-ai putea apuca.

— Cum ar fi politica?

Trăsăturile feţei lui Sian se înăspriră.

— Cândva puteam să comunic cu tine. Dar, de câte ori te întorci din spaţiul cosmic, eşti mai distant, mai ursuz.

Vocea îi crescu în intensitate.

— Te iubesc, Matt, dar n-am să sufăr pentru tine doar fiindcă orgoliul nu te lasă să renunţi.

Matthew îşi întoarse privirea. Sian se strecură în scaunul pilotului. Generatorul skimmerului începu să zumzăie.

— Asta e şi nimic mai mult! strigă ea. Orgoliu. Orgoliu orb, de

mascul încrâncenat!

Skimmerul se înălţă câţiva metri şi aerul se învolbură în jurul lui Matthew, care rămase neclintit, cu picioarele depărtate, ca un marinar pe o punte ce se înalţă şi coboară. Sian apăsă pe acceleraţie, skimmerul urcă la o sută de metri, se înclină, apoi trecu văjâind pe deasupra casei lui Matthew. Soarele dimineţii străluci pe fuzelajul skimmerului, în timp ce acesta se pierdea în zare.

Matthew se apropie de marginea acoperişului. De acolo până la pământ erau douăzeci de metri. Povârnişul de dedesubt era acoperit numai cu pietre ascuţite şi rădăcini încâlcite. O cădere de pe acoperiş era, cu siguranţă, fatală.

Ce zici, ai curaj, Lawton?

Îşi lipi călcâiele şi se balansă pe marginea morţii. Douăzeci de metri erau o bagatelă pentru un helioplonjor.

De ce ţi-e frică? Tu eşti cel care jefuieşte soarele. Veteranul jocului. Oameni mai tineri şi mai deştepţi, bărbaţi şi femei, mor în locul tău. De asta se tem de tine. Se tem de iscusinţa ta. Ce târg ai făcut ca să rămâi în viaţă?

Ah, Gem, de ce te-ai dus? Unde te-ai dus? Eşti acolo, undeva, în soare, mă aştepţi?

Sărinusări...

Matthew făcu un pas înapoi, clătinându-se. Ceva se mişca dedesubt. Se aşeză în genunchi, apoi pe burtă, când îşi recunoscu vecina singuratică, ce-şi alegea cu grijă drumul printre pietre.

Era prima dată când o vedea atât de aproape pe S. Mackensen. Era destul de scundă, avea în jur de 170 cm, iar părul ei castaniu era, contrar modei, foarte lung. Mergea şovăitor, cu braţele încrucişate sub sâni, căutându-şi drumul cu vârful picioarelor. După ce alunecă de vreo două ori, ajunse în cele din urmă la stânca masivă dintre casa ei şi cea a lui Matthew. Se căţăra pe ea, îşi scoase încălţările şi se întinse în lumina soarelui.

Matthew era fascinat. Coborî în bucătărie. Una dintre uşi ducea la o scară din metal care se sprijinea de pământ. Coborî, apoi dădu ocol casei.

Panta era abruptă şi Matthew se ştrădui din răsputeri să nu-şi piardă echilibrul. Ieşind de sub terasă, alunecă pe câteva pietre desprinse din sol. Femeia de pe stâncă deschise ochii şi se

ridică.
— De ce mă spionezi? întrebă ea.
— Dar nu te spionez; am ieşit şi eu la o plimbare.
Matthew mai făcu un pas în direcţia ei şi femeia dădu să fugă.
— Aşteaptă, zise Matthew. Nu pleca. Vreau să-ţi vorbesc.
Femeia se opri încordată, gata să sară de pe stâncă. Matthey avu senzaţia că stă faţă în faţă cu o sălbăticiune din pădure, neîncrezătoare în oameni. Păşi peste un nod de rădăcini şi se lăsă într-un genunchi.
— Cine eşti? întrebă el.
— S, Mackensen.
— Ce înseamnă S?
Femeia se gândi o clipă apoi răspunse:
— Sasha.
— Ei bine, Sasha Mackensen, eşti o femeie tare greu de întâlnit.
— Aşa şi vreau. Ce doreşti?
— Nimic în afară de o discuţie prietenească. E oare prea mult?
— Nu… nu mă simt prea bine. Nu trebuie să te apropii prea mult de mine.
— Dar eşti destul de sănătoasă ca să cobori până aici şi să te soreşti.
— Am nevoie de soare.
— Ca toţi ceilalţi, nu? Uite ce-i, am casa asta de câţiva ani, dar sunt plecat mai tot timpul. N-am avut niciodată un vecin şi, acum că eşti aici, nu pot să-ţi spun că nu mă bucur. Iar faptul că te ţii deoparte mă face foarte curios.
— Bărbaţii sunit întotdeauna curioşi, zise Sasha, zâmbind.
Matthew o măsură cu privirea, apreciativ. Sasha nu era frumoasă – ceea ce nu înseamnă că era urâtă. Într-o perioadă când persoanele de toate vârstele se puteau folosi în voie de produse şi metode care le făceau să arate tinere şi atrăgătoare, Sasha Mackensen arăta surprinzător de ştearsă.
Avea ochii căprui, sub nişte sprâncene groase, nepensate. În comparaţie cu tenul de zahăr ars al lui Matthew, tenul Sashei era foarte palid. Silueta ei nu era deloc impresionantă şi, după cum îi atârna carnea de pe braţe, Matthew îşi dădu seama că femeia nu se omora cu exerciţiile fizice.
Mai făcu un pas spre ea. Sasha se refugie la marginea stâncii.
— Te rog, spuse ea. Ar fi o greşeală ca să ştii prea multe

despre mine.

— De ce? întrebă el, micşorând şi mai mult distanţa dintre ei.

Când mai erau doi metri între ei, femeia ţâşni ca o săgeată, traversând pământul denivelat cu o agilitate remarcabilă, şi dispăru în dosul casei.

Un om cu judecată s-ar fi întors acasă. Un om cu judecată ar fi respectat dreptul la intimitate al vecinei lui. Matthew însă porni în urmărirea Sashei.

Găsi o scară întocmai ca a lui, fixată în peretele din beton. Urcă treptele până la balconul care înconjura trei sferturi din casă. Uşa de la salon era închisă dar încuietoarea cu cifru fusese forţată. Mai mult decât forţată, topită. Matthew împinse uşa din plexi şi intră.

Soarele dimineţii arunca raze ascuţite de-a curmezişul încăperii. Nimic nu le strica simetria, căci nu exista nicio piesă de mobilier în toată camera. Descoperind că planul casei Mackensen era acelaşi cu al casei lui, Matthey trecu prin fiecare încăpere de la parter: bucătărie, cămară, baie, birou. Nici urmă de mobilă în toată casa. Nici urmă de provizii în cămară. Nici urmă de Sasha.

Matthew urcă scara în spirală până la etaj. În vârful scării observă că podeaua era goală, covorul dispăruse de acolo. De la scară şi până la dormitor nu era decât ciment. Plin de curiozitate (şi de o anumită doză de indignare justificată), Matthew deschise uşa dormitorului cu putere.

Sasha se ghemui într-un colţ, cu genunchii atingându-i bărbia.

— Pleacă de-aici. Lasă-mă-n pace, spuse ea, cu o forţă abia stăpânită.

— Cine eşti tu? De ce locuieşti într-o casă pustie?

— Casa este a mea, am închiriat-o. Nu sunt obligată să-ţi spun cine sunt şi cu ce mă ocup.

— Poate că ai prefera să vorbeşti cu şeful poliţiei, zise Matthew şi dădu să plece.

— Dacă-ţi spun, mă laşi în pace?

— Depinde de ce-o să-mi spui.

— Acum douăsprezece zile mi-a murit soţul. Era un om important, de aceea autorităţile au acordat mare atenţie felului în care a murit. Au ajuns la concluzia că eu am fost implicată în moartea lui. Am fugit înainte de a fi arestată.

— Aşadar, te ascunzi. Spune-mi, tu l-ai omorât?

— Nu, a fost un accident.

Ca-ntotdeauna, gândi el.

— Cum se numea soţul tău?

— David Mackensen.

Matthew se încruntă.

— Oare de ce numele ăsta mi se pare cunoscut?

— David a fost Preşedintele Organizaţiei Atlantice a Partidului Binefăcător.

CAPITOLUL 6

Maestrul Yu nu se arătă deloc mulţumit de isprava tânărului său pilot. Ajutorul acordat lui Gem Goldshield, deşi un act plin de umanism şi de curaj, nu cadra cu politica impusă de companie helioplonjorilor.

— Aici nu-i loc de sentimente, spuse Yu. Aici nu ajutăm un rival aflat la ananghie. Călcăm peste el şi pornim mai departe.

— Îmi pare rău, dar eu nu lucrez aşa! replică Matthew. Eu ajut pe oricine se află în pericol. Orice altă atitudine este prostească şi nechibzuită!

Matthew fu concediat.

Yu nu-l dădu în judecată, asta ar fi însemnat implicarea Concordatului, dar vorbi cu ceilalţi armatori să nu-l angajeze pe Lawton sub niciun motiv. Bentick şi Rainbow îi făcură pe plac. Independenţii, în totalitate, se declarară de partea lui Matthew, văzând în fapta lui o atitudine constructivă faţă de meseria lor, care nu se baza în exclusivitate pe succesul mercantil. Conceptul de camaraderie fascina şi, ca mai toate ideile măreţe, câştigă repede aderenţi.

Matthew stătea ursuz în cabina lui, furia făcând din el un interlocutor extrem de dificil. Nu se temea de sancţiunile lui Yu; cel mai mult îl preocupa găsirea unei modalităţi de a se întoarce în soare. Banii pe care-i economisise aproape că-i ajungeau să-şi cumpere o navă numai pentru el. Poate că Jack avea să-i împrumute restul.

Auzi soneria destinată vizitelor.

— Intră, spuse el.

Era Gem.

— Ţi-am simţit lipsa în salon. Toţi independenţii vor să-ţi facă cinste.

Rămase cu ochii ţintă la ea, prostit. Doamne, ce frumoasă era. Părul negru, ca de satin, era mult mai scurt decât al lui Matthew, ca să n-o incomodeze în costumul ei termic. Perfecta simetrie a feţei era scoasă în evidenţă de ochii ei, două giuvaeruri negre de onix.

— Iar te uiţi lung la mine, îl dojeni ea.

— Scuză-mă. Credeam că te-ai obişnuit de-acum.

Gem trase un scaun din perete şi se aşeză.

— N-ai cum să te obişnuieşti când toţi te privesc ca pe un obiect. Nici faptul că m-am tuns nu m-a ajutat prea mult. Poate ar trebui să port o mască – atunci oamenii poate că m-ar lua în serios.

— Să nu faci asta. Nici nu ştii ce pierdere ar fi.

Gem schimbă subiectul.

— Aud că ţi-ai pierdut slujba.

— Era de aşteptat, nu crezi, după ce-am stricat nava lui Yu cu bună ştiinţă.

— Motiv pentru care eu mă aflu aici. De ce-ai făcut-o? A fost de-ajuns că m-ai însoţit până am asolizat. Mai curând sau mai târziu nava de intervenţie tot m-ar fi găsjt. De ce-ai rămas alături de mine?

Matthew se sprijini cu spatele de perete şi privi în tavan.

— Pur şi simplu pentru că n-am putut să te las acolo. Dacă aş fi fost în locul tău, n-aş fi suportat să stau acolo, singur, în aşteptatea unei nave de intervenţie care putea la fel de bine să nu apară niciodată. Cel mai periculos lucru de pe Mercur nu este căldura sau lipsa aerului. Este singurătatea.

Gem se ridică şi se apropie de el. Îşi lipi palma de obrazul lui şi-l sărută.

— Asta pentru ce-a fost? întrebă el, încurcat dar recunoscător.

— Pentru că nu m-ai lăsat singură.

Câteva ore mai târziu, Matthew găsi un motiv ca să fie şi mai recunoscător. Trupul lui Gem era un nou univers pentru el. Se îmbătă cu frumuseţea ei. Gem era calmă şi răbdătoare cu el şi-i toleră stângăcia şi egoismul entuziast până când Matthew se lepădă de orice inhibiţie.

Se odihniră. Cuşeta îngustă nu era proiectată pentru două persoane, dar ei stăteau atât de lipiţi încât păreau a fi un singur trup.

Matthew rupse vraja.

— Asta-i răsplata pentru că te-am ajutat?

Duritatea întrebării o făcu pe Gem să ofteze.

— Aşa ţi s-a părut ţie?

— Nu ştiu. Nu înţeleg de ce mă preferi pe mine, când ai atâţia bărbaţi mai chipeşi la îndemână.

— Oare feţele şi trupurile contează atât de mult?

Matthew nu putu răspunde. Gem îşi puse degetul mare şi

arătătorul pe pleoapele lui şi i le închise uşor.

— Eşti prea onest ca să gândeşti aşa.

— De unde ştii?

— Nu m-ai văzut decât după ce a sosit nava de intervenţie. Nu eşti nici pe departe atât de obsedat sexual încât să avariezi ditamai nava pentru o femeie pe care n-ai văzut-o niciodată; prin urmare, eu am fost motivul grijii tale şi nu faţa mea.

Matthew se simţi ca un novice. Gem îi ridică bărbia până când li se întâlniră privirile.

— De mult vroiam să întâlnesc un bărbat sincer. N-am putut fi niciodată sigură de cei cu care m-am întâlni faţă în faţă. Nu făceau decât să-mi privească lung chipul şi trupul, de aceea mă întrebam mereu: oare ştiu ei cine sunt eu cu adevărat? Oare îi interesează?

— Pe mine mă interesează.

Îl trase mai aproape de ea. Degetele li se împletiră, în timp ce buzele li se întâlneau, aprinse de dorinţă. Gem îşi lăsă capul pe spate şi inspiră adânc aerul dens.

— Ai auzit ce se spune despre helioplonjori?

Mintea lui era prea înceţoşată pentru a răspunde.

— Se spune că helioplonjorii sunt înzestraţi cu un Dar anume, o forţă extraordinară pe care o degajă atunci când fac dragoste, şopti Gem.

Matthew ştia poveştile ce se puneau pe seama helioplonjorilor. În primele lui vacanţe petrecute pe Pămjnt, aceste poveşti îl urmaseră îndeaproape, drept care niciodată nu suferea de singurătate. Femei necunoscute îi vedeau pielea bronzată şi părul decolorat şi îşi dădeau seama cine este. Refuzase câteva, dar nu prea multe. Matthew nu se simţea vinovat de aceste scurte legături; nici el, nici femeile nu-şi făceau iluzii. Cu Gem însă era altceva.

Dorinţa crescândă îi împinse înainte. Se încleştară, se respinseră, zorindu-se spre coroana de foc în tandem. Poveştile erau adevărate. Matthew dărui, cu adevărat, o părticică din soare. Dar şi Gem era helioplonjor, aşa că schimbară darurile între ei. Încetiniră şi se împărtăşiră dintr-un foc divin. Istoviţi, gemând de încântare, Matthew şi Gem adormiră, mistuiţi şi renăscuţi de ardoare.

* * *

Jack Sangamon se întoarse cu nava plină până la refuz de

energie. Nu era chiar atât de înverşunat precum Matthew, pentru el încărcătura maximă era doar o chestie de noroc. Acostă la al şaselea pilon şi se îndreptă spre salon pentru a-şi potoli setea.

Îi zări pe Matthew şi Gem stând la o masă. Hainele civile al e lui Matthew îl surprinseră.

— Am început să ne îmbrăcăm special pentru un pahar la bar? întrebă el.

Matthew îi făcu semn să ia loc. I-o prezentă pe Gem.

— Ziua bună, zise Jack. Ne cunoaştem mai de mult.

— Zău? făcu Matthew.

— Jack a convins-o pe Rainbow să-mi rezilieze contractul, explică Gem.

— Şi cum de-a reuşit aşa ceva?

— În maniera mea elegantă şi competentă, zise Jack. Eu am pus la bătaie nava mea, Rainy a pus-o pe-a lui Gem, şi-am jucat o mână la poker. Şi-am câştigat.

— Cât am zburat pe *Tourmaline* mi-am achitat datoria faţă de Jack, spuse Gem. Acum şi eu şi Matt ne aflăm în aceeaşi situaţie.

Îi povestiră despre asolizarea forţată a lui Gem şi nesăbuitul sacrificiu al lui Matthew. Faţa slabă a lui Jack se destinse într-un rânjet larg.

— Tare-aş fi vrut să-i văd faţa lui Yu când a auzit ce-ai făcut, zise el, trecându-şi braţele lungi pe după umerii lui Matthew şi ai lui Gem. Dar nu vă faceţi griji, copii. Se anunţă o mare schimbare, din care veţi trage şi voi foloase, vă promit eu.

Schimbarea se făcu simţită curând, prin sosirea Mirandei Kostas, comisarul Concordatului. Kostas fusese chemată de colectorii independenţi pentru a investiga presupusele abuzuri ale armatorilor. Comisarul îşi făcu apariţia într-un dromon de luptă, escortat de un pluton de infanterişti. Se stabili ca audierile să aibă loc în salonul de pe Icecube, fiecare helioplonjor în activitate fiind chemat să depună mărturie în legătură cu diferite incidente dubioase. Absolut fiecare pilot se prezentă în faţa temutului comisar. Gem şi Matthew fură chestionaţi pe îndelete asupra asolizării forţate.

— Ai controlat rezervorul de heliu înainte de a părăsi locul de staţionare? o întrebă comisarul pe Gem.

— Da, maestre Kostas. Era intact şi presurizat.

Comisarul îi arătă un cip aurit ce reprezenta un document

oficial al Concordantului.

— Am aici declaraţia dată sub prestare de jurământ de un mecanic care lucrează pe staţia aceasta. Mecanicul spune că a primit cinci kiloloţi ca să perforeze rezervorul de heliu de pe *Tourmaline*. Şi să provoace moartea pilotului Goldshield.

— Nu înţeleg, spuse Gem. Rezervorul nu avea nicio fisură când am decolat.

— Potrivit explicaţiilor, vinovatul a fisurat uşor rezervorul când acesta era gol. A înfundat fisura cu gheaţă – apă îngheţată. Când rezervorul a fost umplut cu heliu lichid la o temperatură foarte joasă, gheaţa bineînţeles că nu s-a topit. Dar la solicitările zborului şi în plin soare, pe partea luminată a planetei Mercur, gheaţa a început să se topească şi, până la urmă, s-a evaporat.

Matthew nu se putu stăpâni.

— Cine a vrut asta? strigă el. Cine a vrut moartea lui Gem?

Alţi helioplonjori repetară întrebarea.

Miranda Kostas le aruncă piloţilor mânioşi o privire severă.

— Numele vinovaţilor ne sunt cunoscute, toţi vor fi pedepsiţi, spuse ea.

Strigătele se domoliră, prefăcându-se într-un murmur furios.

— Prea multă vreme aţi lucrat fără o supraveghere corespunzătoare, continuă comisarul. Dacă mi-ar sta în putere, aş instala imediat o gardă şi un corp de vameşi. Din păcate, nu pot s-o fac, statutul Iceeube-ului interzice luarea unor măsuri drastice. Ştiu că voi, helioplonjorii, aveţi o meserie periculoasă, pe care o practicaţi în nişte condiţii extrem de dificile. Pentru aceasta vă admir foarte mult. Riscul unui sabotaj nu face decât să vă îngreuneze şi mai mult viaţa. Când hrăpăreţii caută să ia viaţa cuiva în schimbul banilor, e de datoria Concordatului să intervină. Drept urmare, i-am arestat pe numiţii Amram Bentick şi Wellington Yu pentru baraterie şi punerea la cale a unor crime.

Salonul răsună de urale. Prin arestarea lui Bentick şi Yu, jumătate din helioplonjori erau liberi să muncească după pofta inimii. Independenţii nu mai reprezentau o minoritate, începeau un joc pe de-a-ntregul nou, cu mai multă libertate şi profit mai mare.

— Aţi văzut, zise Jack, plimbându-se la braţ cu Matthew şi Gem, a fost doar o chestie de timp pentru ca Yu şi Bentick să cadă în laţ.

— Un singur lucru nu înţeleg, spuse Matthew. De ce a oferit mecanicul informaţii Serviciului Spaţial? Fusese răsplătit pentru fapta lui; de ce să-şi trădeze patronul?

Jack trase adânc aer în piept cu un şuierat prelung.

— A fost convins, asta-i tot. Eu, Vender şi Beams l-am dibuit pe tip şi i-am suflat o vorbuliţă la ureche.

Jack chicoti satisfăcut.

Matthew rămase din nou impresionat de simţul practic al lui Sangamon.

— Sper că n-ai să găseşti niciodată un motiv ca să-mi „sufli" şi mie o vorbuliţă, spuse el.

— Sau mie, adăugă Gem.

Ajunseră la şirul de lifturi care făceau legătura cu cabinele de deasupra.

— Facem un poker? întrebă Jack.

Matthew îi aruncă o privire lui Gem.

— Nu cred, zise Matthew.

Gem îl strânse de mână. Cei doi păşiră în lift, lăsându-l singur pe Jack. Sangamon rămase în faţa uşilor închise, legănându-se pe călcâie.

* * *

Peste zece zile Matthew avea o nouă navă. Aranjase să cumpere una din navele confiscate de la Bentick – Bedouin. Bedouin era ultimul model, un disc frumos arcuit, cu cinci sute de plăci colectoare dispuse pe suprafaţa ventrală. Jack Sangamon contrasemnă cipul lui Matthew în clipa când creditul mai tânărului său prieten fu aprobat pentru achiziţie.

— Doar două plonjoane îmi trebuie ca s-o achit, se lăudă Matthew.

— Poate. Dar de fiecare dată va trebui să aduci o încărcătură de cel puţin 90%, spuse Jack.

— Am s-o aduc de 100%, promise Matthew.

Celelalte nave ale lui Bentick şi Yu fură cumpărate rapid. Acum toţi helioplonjorii erau independenţi, mai puţin patru, care încă mai zburau pentru Rainbow Harvester. Se zvonea însă că Rainbow avea să se retragă din afaceri cât de curând.

Jack şi Matthew urmăreau cu interes agitaţia din atelierul de reparaţii, în timp ce navele erau vândute la licitaţie. Jack părea preocupat de ceva. Se întoarse cu spatele şi lăsă să-i scape un oftat adânc.

— Matthew, băiatule, a sosit vremea să-ţi achiţi datoria faţă de mine, zise el.

— Dar termenul de achitare a navei e abia peste şaizeci de zile.

— Nu mă refer la Bedouin. Mă refer la mine. Îmi eşti dator cu o favoare, ai uitat?

Matthew mărturisi că nu uitase.

— Zece kiloloţi şi o favoare. Asta mi-ai promis, dacă-ţi fac rost de o slujbă de helioplonjor.

— Corect. Ţi-am dat cei zece kiloloţi.

— Acum cred că-mi poţi face şi favoarea, spuse Jack, coborând vocea. O vreau pe Gem.

— Poftim?

— Uşurel, amice. Doar cu titlu de împrumut, nu pe viaţă.

— Aşa ceva nu pot face, Jack. Gem e o fiinţă omenească.

N-o pot da nimănui.

Sangamon se uită chiorâş la Matthew.

— O iubeşti, nu-i aşa?

— Da.

— Dar ea te iubeşte?

Matthew dădu să spună „Bineînţeles!” dar realiză că nu ştia răspunsul la întrebare.

— Eu nu pot s-o întreb, zise el în cele din urmă. Gem e o fire foarte independentă. Întreab-o tu.

Atunci Jack reacţiona ciudat. Se înroşi la faţă.

— Dacă aş putea-o face singur, n-aş mai avea nevoie de-o favoare, spuse el.

Aşa că Matthew se trezi în situaţia nefirească de a-şi întreba prietena dacă n-ar vrea să-l schimbe cu un altul. După ce se chinui să găsească formula cea mai potrivită, Gem îl lăsă cu gura căscată spunând „da.”

— Chiar vrei? întrebă el.

— De ce nu? De câtva timp chiar mă simt atrasă de Jack Sangamon. Cred că am să mă simt bine în compania lui.

— Şi cu mine cum rămâne?

— Cum să rămână? Credeai că legătura noastră este exclusivă? Mi-ai cerut aşa ceva şi eu am-fost de acord?

— Nu, dar…

— Credeai că aşa va fi, zise Gem, oftând. Matt, hai să-ţi spun cum văd eu legătura noastră. Tu eşti cel mai bun prieten al meu

şi în nimeni nu am o mai mare încredere decât în tine. Fac dragoste cu tine fiindcă îmi place, cu atât mai mult cu cât tu *îmi* răspunzi, nu-ţi faci numai ţie plăcerea. Aşa că, de ce să nu ne bucurăm şi de compania altora?

— Eu nu vreau pe altcineva.

— Mă măguleşti, dar nu e genul meu. Niciodată nu voi mai fi legată de voinţa altuia. Chiar dacă nu-mi iau alţi amanţi, trebuie să am opţiunea de a face aşa. Înţelegi?

Nu înţelegea, dar se arătă dispus să-i accepte condiţiile. Rezistenţa ar fi pus capăt legăturii lor şi acesta era gândul cel mai insuportabil.

Peste două zile se întoarse la cabină ca să-şi ia ceva şi găsi uşa încuiată. Ştia ce însemna asta şi plecă fără a-şi face simţită prezenţa.

Jack il găsi pe Matthew mai târziu, pe puntea de observare. Două nave transastrale aşteptau la rând pentru a fi încărcate.

— Grea treabă, remarcă Jack, cu ochii pe încâlceala de cabluri ce se întindeau de la navele helioplonjoare până la cele coloniale. O greşeală cât de mică şi toată încărcătura explodează ca o nova.

Matthew îşi privi încheieturile degetelor, albite de forţa cu care strângea balustrada rece din metal.

— Nu ştiu ce să spun. Nu ştiu cum să reacţionez la toate astea.

— Fii mândru, zise Jack. Vorbeşte aproape numai de tine.

— Pe cuvântul tău?

— Pe cuvântul meu, amice.

Cargobotul cel mai apropiat se eliberă de pânza de păianjăn şi îşi porni motorul de manevră. Botul i se roti încet, inexorabil, până când rămase aţintit spre spaţiul necuprins, departe de Icecube.

— Nu trebuie să fii furios, Matthew, băiatule. Tu pentru Gem însemni mai mult decât oricine. În ceea ce mă priveşte, eu nu sunt decât un bătrân care-şi încălzeşte mâinile la focul tău.

Jack întinse mâna. Matthew privi lung palma maronie, deschisă, apoi o apucă strâns. Cu ambele mâini.

CAPITOLUL 7

Matthew îşi puse audionul să gătească toată noaptea. Întors de la Sasha, se tot gândise că poate o îmbuna dacă-i ducea ceva de mâncare. Comandă alimente pentru o săptămână şi programă audionul să facă pâine proaspătă, paste făinoase şi caserole. Îşi îndeplinea datoria de vecin şi era o ocazie bine venită de a-şi epuiza rezervele de carne deshidratată.. Matthew nu putea suferi surogatele de carne.

Traversă, clătinându-se, panta dintre casele lor, cu braţele pline de cutii. Într-un acces de generozitate sinceră, pusese şi trei sticle de vin, extrem de preţios, din emisfera nordică. Sticlele se ciocneau ameninţător, în timp ce Matthew îşi găsea cu greu drumul printre pietre.

Urcarea scării până în balcon se dovedi un act de eroism, în cele din urmă, îşi aşeză cu grijă povara în capul scării. Se apropie de uşa forţată şi ciocăni tare.

— Sasha, strigă el. Sunt eu, Matthew. Ţi-am adus ceva.

Sasha nu-şi făcu apariţia. Matthew deschise uşa şi vârî capul înăuntru, dădu să strige din nou dar auzi o muzică ciudată.

Era o voce de bărbat, dar cântecul nu semăna cu niciunul din câte ascultase Matthew până atunci. Nu era nici Skywave, nici marţian, nici freyan. Sunetul era şi el straniu: curios de monoton şi îndepărtat, ca un ecou rătăcit al unui cântec sfârşit de mult.

O găsi pe Sasha după muzică. Era la etaj, în dormitorul ei pustiu, mohorât, ascultând acest cântec neobişnuit:

Până când Timpul se va sfârşi
Până când stelele îşi vor pierde albastrul
Până când nu va mai fi primăvară
Până când nu vor mai fi păsări cântătoare,
Te voi iubi mereu...
Deci ia-mi inima, e toată a ta,
Şi spune-mi tandru că sunt singurul
Pe care-l iubeşti, că sunt singurul
Pentru care vei trăi
Până când Timpul se va sfârşi.

— Sasha?

Stătea cu capul în piept. Ridică privirea spre Matthew.

— De ce-ai venit aici?

— Ţi-am adus ceva de mâncare.

Matthew văzu de unde venea muzica. Era o cutie dreptunghiulară, cincizeci de centimetri pe patruzeci. Pe cutie se rotea un disc negru iar pe disc se sprijinea un braţ subţire din metal. Sunetul, ţâşnea din părţile laterale ale cutiei.

— Ce-i asta?

— Un pick-up. Soţul meu era un pasionat colecţionar de maşinării vechi. Singurul lucru pe care l-am putut lua în fugă a fost aparatul ăsta şi câteva discuri.

Matthew luă un disc în mână. Avea şanţul fin şi un cerc din hârtie, neted, în centru, pe care scria ceva.

— Perry Como. Nat King Cole. Frank Sinatra, citi Matthew uitându-se la celelalte discuri.

— David le spune „elpiuri.” Avea peste treizeci. Câteva s-au spart.

— Îţi place muzica? Ar trebui să-mi asculţi musiconul. Am un cip cu Simfonia a Şaptea de Beethoven care-o să te facă să simţi ce n-ai simţit niciodată.

— De ce-ai venit aici? Ţi-am spus că n-am nevoie de vizite.

— N-am văzut nici urmă de alimente în bucătărie. Nu ştiu cum de-ai reuşit să stai aici fără să mănânci.

Sasha îi aruncă o privire scurtă dar aprigă.

— Într-adevăr, mi-a fost destul de greu, spuse Sasha, luând elpiul de pe pick-up. Dar cred că ar fi mai bine să nu mănânc nimic.

Matthew ridică din umeri.

— Am să-ţi las mâncarea în bucătărie. Când ţi-e foame, ştii unde s-o găseşti.

Se îndreptă spre uşă, se opri şi adăugă:

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ce întrebare?

— Îţi place muzica?

— Muzica este lucrul cel mai ele preţ pe care l-a creat omenirea.

Aici ar fi putut s-o contrazică, dar Sasha aşeză braţul din metal pe un alt disc şi cântecul umplu camera goală:

Şoapte-n întuneric -
Nu din joacă, nu din şagă,

Cuvinte ce se-adeveresc mereu,
Dar nu pentru mine, nici pentru tine.

Matthew duse alimentele în bucătărie. Sus, cântecul nu înceta. Privi repede spre tavan, apoi se apropie de tabloul de comandă al audionului. Peste câteva minute intenţiile lui fură duse la bun sfârşit. Acum putea asculta şi supraveghea fiecare încăpere din casa Sashei care avea un terminal.

* * *

— Îmi pare sincer rău, n-ar fi trebuit să plec aşa, spuse Sian la teleaudion. N-are niciun haz să mă cert cu tine. Eşti prea serios.

— Să ştii că eu nu iau prizonieri, zise Matthew. Vrei să ne împăcăm?

— Da, şi vreau să dau o petrecere.

— O petrecere? Unde?

— Acasă la tine, desigur.

Grimasa lui era vizibilă chiar şi prin teleaudion.

— Sper că nu cu chefliii de la Photech. Pe ăştia nu-i interesează decât să bea şi să se drogeze pe gratis şi să se culce cu cine le iese în cale.

— Vai! Şi care-ar fi preocupările *tale* intelectuale?

— După ce te-am întâlnit pe tine, am renunţat la orice preocupare intelectuală.

— Ha, ha. Iar ne certăm?

— Nu. Când vrei să organizez petrecerea asta?

— Pe cincizeci şi şapte.

Asta însemna peste trei zile. Matthew trebuia să comande alimente, băutură şi droguri de la antrepozitul din Lenoir.

— Ai timp? întrebă Sian.

— Cred că da. Pot să invit o cunoştinţă?

— Matt, e doar casa ta, ai uitat?

— E frumos din partea ta că mi-ai adus aminte. În sfârşit mi-am întâlnit vecina şi cred că i-ar prinde bine să se mai dea cu lumea.

— Vecina? Cine e?

— Se numeşte Sasha.

Matthew nu se putu hotărî să-i pronunţe şi numele de familie. Probabil că Sian îl cunoştea pe David Mackensen.

— E atrăgătoare?

— Da.

Matthew fu cât pe-aci să scape o remarcă spirituală dar, dintr-

un motiv obscur, se abţinu la timp. Chiar în acel moment îşi dădu seama cât de mult se simţea atras de Sasha.

— Sunteţi foarte laconic, domnule Lawton. Cred c-am să trec pe-aici şi înainte de petrecere ca să mă asigur că sunteţi cuminte.

— Ai grijă să baţi la uşă înainte de a intra.

Sian îşi ţuguie buzele şi-l privi crunt.

— Ticălosule! Oare ce-am să mă fac cu tine?

Matthew zâmbi răutăcios.

— Ţi-aduci aminte de Lacul Kerr? De hangar?

Sian se înroşi toată.

— Bine, bine. Ne vedem pe cincizeci şi şase.

— La revedere, Shy.

— Te iubesc, Matt.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Într-un târziu, Matthew dădu scurt din cap, înainte ca imaginea lui Sian să dispară de pe ecran.

* * *

Matthew demontă componentele musiconului şi le împărţi în patru grămăjoare. Pe cele mai uşoare le prinse de spate, în două pungi, iar pe celelalte le cără în mână. Buzunarele îi zornăiau de cipuri muzicale, de la Monopoluri Magnetice (artiştii de frunte ai curentului Skywave), până la Simfonia a Şasea de Prokofiev. Cu siguranţă că o parte din muzica aceasta avea s-o intereseze pe Sasha.

Casa ei mirosea urât. Matthew descoperi sursa mirosului în bucătărie. Pe masă se afla un pachet de carne de pui, dezgheţată şi umflată. O bucată de carne crudă arăta de parcă cineva ar fi muşcat din ea.

Îngreţoşat, Matthew aruncă pachetul de carne putrezită în dezintegrator. Carnea fetidă se dizolvă şi dispăru. Matthew apăsă pe un panou din perete şi imediat casa se umplu de aer rece, proaspăt.

— Sasha? Sasha! Sunt eu, Matthew!

Matthew încercă în dormitor, dar Sasha nu era acolo. Şi nici la etaj. Coborî şi, în cele din urmă, o găsi ghemuită lângă tabloul de comandă unde se aflau cablurile cu laser. Razuise stratul protector de pe un cablu Clearfibre şi acum îşi ducea degetele în calea laserului.

— Opreşte-te! Vrei să morii? strigă Matthew, smulgându-i cablul din mâini.

— Nu, am nevoie! Mi-e foame! se tângui Sasha.
— Ai înnebunit? Asta-i lumină coerentă. O să te ardă.
Sasha se prăbuşi la picioarele lui Matthew.
— Hai, scoală-te, am să-ţi pregătesc ceva de mâncare, zise Matthew, începând să creadă că Sasha e bolnavă mintal.
Mai întâi încercase să mănânce carne crudă apoi raze laser. Ceva nu era în regulă cu femeia asta.
Matthew o ridică în picioare. Braţele ei erau surprinzător de tari. Mirosea a curat dar se vedea că nu folosea niciun fei de cosmetice. Îşi înăbuşi pornirea de a o săruta.
O lăsă sprijinită de peretele bucătăriei şi puse o caserolă de creveţi în cuptorul cu microunde. Scoase dopul unei sticle cu vin şi umplu două ceşti din plexi aduse tot de el.
— *Bon chance,* spuse el, atingându-şi ceaşca de a ei.
— Trebuie să pleci de-aici, zise ea cu voce slaba. Nu acasă la tine, departe de-aici.
— De ce? Apropierea de tine mă va ucide?
Sasha lăsă să-i cadă ceaşca pe podea.
— S-ar putea, răspunse ea.
— Nu mi-e frică de Partidul Binefăcător. Am bani destui, îi pot cumpăra pe toţi poliţiştii care-mi vin pe cap. Şi dacă încearcă s-o facă pe durii, ei bine, ştiu şi eu cum se omoară un om.
Matthew asamblă musiconul pe podeaua bucătăriei. În timp ce îmbina părţile componente, îi explica Sashei ce rol avea fiecare. Sasha îl urmărea indiferentă.
— Ce-ai vrea să asculţi? Muzică uşoară? Clasică?
— Mi-e indiferent.
Alese Prokofiev. Primul Concert pentru vioară se potrivea cu starea lui de spirit. Era o piesă de început a compozitorului, subtilă, diafană. Solistul, Ngo Van Thuy, era un virtuoz.
Într-adevăr, Sasha se învioră pe măsură ce asculta concertul.
— E şi vocal? întrebă ea.
— Nu, e numai instrumental. Îţi place?
— Nu chiar atât de mult ca Perry Como, zise Sasha, ascultând concentrată.
A doua mişcare, murmurată, ajunse la jumătate când primul fulger pâlpâi la sud-est. O învălmăşeală de nori cumulus atârna deasupra lui Salt Rock Gap. Sasha înţepeni la primul tunet care se rostogoli pe deasupra Munţilor Cerniţi.
— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Matthew.

— Este o furtună electrică?
— Mda, avem din astea mai tot timpul. Dar nu-i niciun pericol. Casele noastre sunt bine înfipte în pământ.
— Fulgerul e foarte riscant!
— Aici suntem în afară de orice pericol, insistă Matthew.
Străfulgerările se apropiau încet. Cu fiecare fulger Sasha devenea din ce în ce mai agitată. Când prima descărcare electrică străpunse norii şi li se arătă în faţa ochilor, Sasha ţipă de durere şi se prăbuşi la podea.
Matthew o cercetă cu atenţie. Sasha privea în gol, cu ochii larg deschişi. Tunetul umplu casa, înecându-l pe Ngo Van Thuy în bubuiturile lui.
Sasha tresărea violent la fiecare fulger. Muşchii i se contractau de parcă ar fi fost traversaţi de electricitatea brută.
— Ce-aş putea face pentru tine? întrebă Matthew, neajutorat.
— Destul de mult, răspunse Sasha, apucându-l strâns de mână. Rămâi aici… până când… se termină furtuna.
Concertul lui Prokofiev se sfârşi, concertul naturii continuă. Norii se înnegriră şi ploaia începu să cadă torenţial. O pasăre mare, cenuşiu-cafenie, ameţită de furtună, se lovi de geamurile din plexi. Îşi desfăcu aripile şi se izbi de obstacolul invizibil iar şi iar, până când se prăbuşi moartă pe verandă. Vântul şi ploaia împinseră trupul neînsufleţit dincolo de marginea verandei, lăsând în urmă numai câteva pene rupte, prinse în izolaţia din vinilin a ferestrei.
Furtuna se domoli. La ora 15,00, ploaia deja încetase. Matthew scoase caserola rece din cuptor şi o aruncă peste balustradă, cu tot cu tavă.
Nu-şi dădea seama cum pucea s-o ajute pe Sasha. Era aproape ţeapănă. Îi flexă braţele şi încheieturile. Treptat, Sasha pierdu această rigiditate nefirească.
Matthew mai rămase câteva ore până după apusul soarelui. Puse un cip cu muzică de Chopin. Una din piese îi păru cunoscută. Descoperi că „Până când Timpul se va sfârșî” cântecul preferat al Sashei, era inspirat din Poloneza în La bemol a lui Chopin.
Muzica o trezi pe Sasha.
— Ai fost drăguţ că ai rămas, spuse ea, ridicându-se în capul oaselor.
— Dar acum trebuie să plec, nu-i aşa?

— Da, Matthew.
— În regulă.
Se lăsă într-un genunchi ca pentru a-şi aduna cipurile muzicale. Dar o cuprinse pe Sasha în braţe şi o sărută.
Femeia nu opuse rezistenţă, dar nici nu participă. Matthew avu impresia că Sasha nu ştia cum să răspundă. O sărută apăsat, sperând că va provoca o reacţie de un fel sau altul. Ceea ce se şi întâmplă.
Sasha îşi ridică mâna dreaptă şi puse trei degete pe pieptul lui Matthew, deasupra inimii.
Matthew tresări de durere. O senzaţie de foc îi ţâşni din inimă şi-i cuprinse creierul. Acolo explodă şi Matthew aproape că-şi pierdu cunoştinţa. Sasha icni şi-şi retrase mâna. Matthew făcu un pas înapoi şi se lăsă să cadă pe podea.
— Doamne, Dumnezeule! exlamă el.
Încet, privirea i se limpezi. Stelele albe dispărură iar ţiuitul din urechi încetă. Matthew se uită la Sasha. Gândurile lui romantice trecuseră, înlocuite de o teamă inexplicabilă.

CAPITOLUL 8

Helioplonjorii îşi măsoară vieţile nu în zile, trimestre sau ani şi nici după numărul de plonjoane făcute, ci mai curând după cantitatea de energie colectată. Aşa se face că unii spun: „Am 500 de miliarde de megawaţi,” sau „Lucrez la a doua sută.” O sută de miliarde de megawaţi este norma după care helioplonjorii îşi calculează viaţa.

Jack Sangamon atinse semeţul platou al celor 900 de miliarde de megawaţi în a 83-a zi a trimestrului doi, anul 132 al Concordatului. Aceasta făcea din el al treilea helioplonjor din toate timpurile. Înaintea lui se aflau Rainbow Harvester (1.100 de miliarde de megawaţi), care era în viaţă dar se retrăsese din activitate, şi divinul Dunphy, care pierise după ce colectase 1.470 de miliarde de megawaţi.

Îl sărbătoriră pe Jack din zori şi până în noapte. Helioplonjorii şi personalul auxiliar de pe Icecube se vânzoliră toată ziua prin salon, bând şi spărgând fiole de Sting sub nas. Matthew se întoarse din cel de-al unsprezecelea plonjon găsind petrecerea într-unul din punctele ei culminante, cu Gem şi Jack dând ocol salonului în paşi de dans, în timp ce din musicon răsuna „Eljen à Magyar.”

Cineva vârî în mâna lui Matthew un pahar înalt de vodcă *E*. Când cei doi prieteni ai lui se opriră din dans, împleticindu-se, râzând şi gâfâind, Matthew ceru să se facă linişte.

— Doamnelor şi domnilor; vi-l prezint pe Jack „Spintecătorul” Sangamon, cel mai mare helioplonjor în activitate, declară Matthew.

Salonul se cutremură de strigătele de aprobare ale celor prezenţi. Jack se înclină teatral.

— Pentru cel mai mare dintre toţi helioplonjorii! strigă Gem.

Cei din jur erau atât de ameţiţi încât aclamară această exagerare cu multă ardoare.

Aclamaţiile se stinseră brusc. Matthew se întoarse pentru a afla motivul. În salon păşise singură, o siluetă înveşmântată într-o robă largă.

— Rainbow, spuse Gem.

Femeia înfăşurată în robă şi cu capul acoperit de o glugă se

apropie de surâzătorul Jack. Pilotul aşteptă, respectuos, ca femeia să ajungă în dreptul lui.

Rainbow îi întinse lui Jack o mână atât de subţire şi de delicată încât nu părea să aparţină unei fiinţe. Jack i-o strânse uşor. Ca cel mai fin porţelan, se putea frânge dacă n-o proteja.

Matthew nu vedea faţa lui Harvester dar îi auzea vocea moale, neclară, adresându-i-se lui Jaek. Ochii lui Sangamon erau atenţi, pilotul asculta încordat, aprobând mereu din cap.

Rainbow se întoarse şi se îndreptă încet spre lifturi. Bărbaţii şi femeile de pe Icecube rămaseră tăcuţi, omagiind astfel pe cel mai vestit helioplonjor.

— Extraordinar, făcu Matthew.

— De ce nu se duce acasă? E-aşa de fragilă, spuse un pilot tânăr, un tip atletic pe nume Mitchell Vine.

— Asta-i casa ei, îi replică Gem, încruntându-se. Rainbow este aici de mai bine de douăzeci şi nouă de trimestre.

Jack li se alătură. Părea tulburat.

— Ce ţi-a spus? întrebă Matthew.

— M-a felicitat. Pe urmă mi-a spus să mă las de meserie cât mai curând posibil.

De ce?

— Mi-a spus că soarta s-ar putea să nu-mi mai surâdă deloc. Oricând aş putea să-mi găsesc moartea în timpul unui plonjon – sau chiar mai rău.

— Ce-ar putea fi mai rău decât un asemenea accident? întrebă Vine.

— Cancerul, zise Jack. Rainbow are patru tipuri de cancer şi toate o mănâncă de vie.

* * *

Niciunul din cei aflaţi în apropierea lui Jack nu mai aminti de Rainbow sau de retragere. A doua zi după petrecere Jack redeveni acelaşi om abil şi sigur de sine. Îşi găsi de lucru în atelier, încercând să pregătească nava *Red Jack* pentru următorul plonjon. Matthew şi Gem petrecură ziua împreună, recuperând timpul când amândoi erau plecaţi în expediţie.

Îşi părăsiră cabina numai pentru cină. Se purtau ca nişte copii fericiţi, atingându-şi şoldurile în timp ce mergeau, râzând de lucrurile cele mai banale. Matthew mâncă tăieţeii într-un mod atât de original încât Gem mai-mai să se înece de râs.

Jack intră în salon îmbrăcat în costumul lui termic, alb din cap

până în picioare. Numai ovalul întunecat al feţei era vizibil iar oasele de sub împletitura albă, mulată pe corp, se mişcau precum mecanismul sinistru al unui android.

— Ziua bună, spuse el. Vă salutăm, noi cei care mai avem puţin şi ne prăjim.

Era o glumă veche, răsuflată, dar Jack o spunea întotdeauna înainte de plecare. Era teribil de superstiţios.

— Bea ceva înainte, zise Matthew. Puţin curaj lichid n-are cum să-ţi facă rău.

— Nu, mulţumesc, răspunse Jack, destul de categoric.

— Atunci ia nişte tăieţei, îl îndemnă Gem, întinzând un deget de care se legănau câţiva centimetri de pastă cafenie apoi, împreună cu Matthew, abia îşi înăbuşi un chicotit.

— Voi doi nu mai puteţi de bine, spuse Jack. Văd că n-are niciun rost să mai pierd vremea pe-aici. Ne vedem peste douăsprezece ore.

— Te vezi numai cu Matthew, zise Gem. Plec şi eu, la 16,30.

— Zău? încerci să-mi faci puţină concurenţă?

— Trebuie să-l ţinem pe moşneag sub presiune, nu? spuse Matthew.

Dacă Jack avea un punct sensibil, atunci acesta era vârsta. Se zbârli imediat la remarca lui Matthew.

— Te-n măta, băiete. Ai curaj să pariezi pe cel care se întoarce cu o încărcătură mai mare?

— Eu pun la bătaie opt kiloloţi şi spun că n-aduci nici 60%, zise Gem.

— Ha, ha! Fetiţa tatii, n-am mai adus sub 80% de când eram de vârsta lui Lawton.

— Cam când se întâmpla asta? întrebă Matthew, rânjind. Acum douăzeci de ani?

Jack ignoră împunsătura şi o înfruntă pe Gem.

— Spune douăzeci de kiloloţi şi batem palma.

Gem nu avu nimic împotrivă.

Douăzeci de mii era o sumă ridicolă pentru doi piloţi care încasau, după un plonjon bun, patru până la şase milioane. Era doar o problemă de mândrie a celui mai bun. Niciunul din ei nu vroia să piardă, nici măcar un mililot, în faţa celuilalt.

Sistemul de sonorizare din salon intră în funcţiune:

„Atenţie, John Sangamon. Prezintă-te la navă. Culoarul de foc se deschide peste douăzeci de minute.”

Gem şi Matthew se ridicară în picioare. Jack o prinse pe Gem de mijloc şi o sărută apăsat. Matthew coborî ochii. Când Sangamon îi întinse mâna, Matthew i-o privi circumspect. Palmele li se atinseră, apoi Jack îl trase pe Matthew spre el şi-l îmbrăţişa cu putere.

— Aha! Acum înţeleg cine-o să-ţi lipsească cel mai mult, spuse Gem.

— Din cauza ochilor lui căprui, zise Jack, dându-i un ghiont.

— Hai, şterge-o, boşorogule, spuse Matthew, ameninţându-l cu pumnul. Pleacă, altfel îţi închid ăia culoarul în nas.

— Te găsesc aici când mă întorc?

— Mda, nu pot să plec până nu se termină reamplasarea celulelor pe *Bedouin*, răspunse Matthew.

— Perfect. O să ne facem praf cu banii pe care am să-i iau de la Gem.

Se auzi din nou anunţul pentru Sangamon.

— Gata, am plecat! zise Jack, luând-o din loc.

— Banzai! îi strigă Gem.

Se apropiară de hublouri pentru a-l vedea pe Sangamon cum decolează. Avea doar paisprezece minute ca să-şi apropie nava de partea luminoasă a planetei Mercur. Culoarul de foc nu putea fi deschis decât la anumite intervale, întrucât alimentarea lui necesita un timp îndelungat. În trecut, helioplonjorii îşi încercau şansa trecând direct prin cele două milioane de grade ale coroanei solare. Piloţii de acum preferau culoarul de foc. Orice avantaj, cât de mic, era bine venit.

Jack făcu un tonou cu *Red Jack* în timp ce se desprindea de Icecube. Se dădea în spectacol mai mult decât o făcea de obicei. Dacă Matthew ar fi reflectat cât de cât la avertismentul dat de Rainbow, poate că nu ar fi glumit pe seama vârstei lui Jack.

Red Jack ţâşni din penumbra planetei Mercur şi străluci ca o stea nou-născută. Chiar şi la o distanţă atât de mare, furia reflectată a soarelui tot îl ajungea pe helioplonjor. Nava scânteietoare dispăru pe după faţa întunecată a planetei.

Sosi şi clipa plecării lui Gem. Matthew îi trase fermoarele de la costumul termic, având grijă ca totul să fie etanş. Gem se întoarse cu faţa spre el şi, pentru prima dată, Matthew observă că pielea ei se închidea la culoare. Împletitura albă, sintetică, punea contrastul şi mai mult în evidenţă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea.

— Nimic. Meseria începe să ţi se-vadă pe faţă.
Gem se privi în oglinda din spatele lui Matthew.
— Nu-i rău deloc, zise ea. Crezi că, până la urmă, am să arăt ca Jack?
— Doamne fereşte, sper că nu!
Gem zâmbi şi-l sărută pe nas.
Matthew nu avea cum să meargă în sala de lansare de la capătul pilonului unde se afla ancorată *Topaz*, nava lui Gem. Rămase în observatorul atelierului, care dădea spre pilon, în timp ce Gem se pregătea de plecare.
Gem se strecură în cupola navei. Înainte de a acţiona clapa de închidere, ridică privirea spre fereastra atelierului. Matthew n-o putea auzi prin plexi-ul gros dar buzele ei alcătuiră cuvântul banzai.
Să trăieşti zece mii de ani.
Nava se îndepărtă lin de staţie şi zbură într-o direcţie exact opusă celei urmate de *Red Jack*. Gem întotdeauna îşi făcea plonjoanele în sens invers orbitei planetei Mercur. Mulţi piloţi credeau că această direcţie e mai sigură, Icecube-ul ieşind în întâmpinarea navei la întoarcere. Eleganta, discoidala *Topaz* se lăsă curând înghiţită de întuneric, numai clipitul luminilor de navigaţie dezvăluindu-i poziţia din ce în ce mai îndepărtată.
Matthew se duse la locul de staţionare al *Bedouin*-ului. Avea contract cu Island Epsilon ca să livreze optzeci de miliarde de megawaţi până la sfârşitul trimestrului. Puţini piloţi se complicau cu un contract explicit, cei mai mulţi preferând să trateze pe fiecare plonjon în parte. Matthew însă era destul de capabil penru a livra cantitatea promisă. Îi plăcea să lucreze sub presiune şi acum spera ca echipa de întreţinere de pe Icecube să fie la înălţime.
Echipa care îi repara nava discută îndelung, chiar se certă cu Matthew în privinţa amplasării noilor celule de colectare. Pilotul tocmai plimba pe sub nasul lui Arne Dawlish, mecanicul şef, o lampă de lipit cu plasmă, când sistemul de sonorizare lansă un mesaj ce-i reduse pe toţi la tăcere.
„Atenţiune, către întreg personalul staţiei! Alarmă generală. Se apropie o navă avariată. Repetăm, se apropie o navă avariată!”
Tot personalul disponibil se repezi în salon şi se îngrămădi în faţa hublourilor, întrebându-se ce prieten se afla la ananghie.
— Acolo! strigă o femeie, de la hubloul dinspre est.

Într-adevăr, nava se apropia pe un curs tangenţial, împresurată de flăcări. Era urmată de o dâră de vapori care o făcea sa arate ca o cometă în miniatură.

— Ştii a cui e? îl întrebă Matthew pe Mitchell, care se afla în faţa lui.

— Cred că este Câinele.

Ian „Câinele” McLane era un colonist de pe Marte. Nava lui, *Rover Boy,* avea gravat pe ea un cap de câine roşu.

Era chiar Câinele, îndreptându-se rapid spre pilonul patru. Matthew îşi încleşta dinţii, în timp ce *Rover Boy* se repezea cu botul înainte. *Bedouin* era ancorată de pilonul cinci şi, dacă McLane pierdea controlul navei, exista pericolul de a o lovi de cea a lui Matthew.

Rover Boy se aşeză oblic, sistemul de frânare şcoţând scântei. Femeia din dreapta lui Matthew scoase un ţipăt. Arne Dawlish strigă:

— Se ciocneşte!

Staţia se cutremură uşor când nava Câinelui intră cu forţă în pilonul patru. Traversele de metal sfâşiară învelişul lucitor al navei *Rover Boy*. Matthew îşi duse mâna la ochi, aşteptând ca energia solară colectată să-i arunce pe toţi în nefiinţă.

Dar nu se întâmplă nimic.

— Cred că şi-a golit toate celulele, zise Arne.

Fără a se îmbulzi, piloţii se îndreptară spre locul accidentului. Când Matthew ajunse acolo, McLane fusese deja scos din cupolă şi acum zăcea pe podeaua atelierului. Costumul lui termic ora pârjolit de foc. Cineva îi deschise viziera, dezlipindu-i şi o parte din pielea feţei. Altcineva strigă după medic.

Len Rackham, directorul Icecube-ului, îngenunchie lângă McLane.

— Ian, ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Blestemata aia de protuberanţă, zise McLane. Cred că m-am apropiat la vreo mie de kilometri de ea.

Sosi un medic care-i injecta Steral în gât, pentru a-i potoli durerile pricinuite de arsuri, şi-i acoperi faţa cu o compresă îmbibată în Crux.

Buzele jupuite ale lui McLane se mişcară încet:

— A sosit şi celălalt?

— Celălalt? Eşti singurul care ai venit.

— Am… am mai descoperit o navă, pe un curs parabolic, zise

McLane, tuşind. Când s-a înălţat limba de foc, l-am văzut cum plonjează.

— Cum, n-a renunţat la încărcătură? întrebă Rackham.

— N… nu. Înainte de a se supraîncărca şi a exploda, senzorul meu de mişcare l-a surprins plonjând.

— Imposibil să fi fost un efect de umbră sau un nor de plasmă, oricum, va trebui să verificăm, spuse Rackham, întorcându-se spre Arne. Transmite centrului de zbor să ne trimită toate parabolicele din ultimele zece ore. Vezi dacă ne poate spune, cine a fost celălalt pilot.

Crux-ul îşi făcea efectul asupra lui McLane. În timp ce corpul îi devenea flasc, infirmierii îl aşezară pe o targă. Peste trei ore avea să moară.

Matthew culese de pe jos viziera lui McLane. Fibrele din plexi se topiseră, alcătuind o crustă tare, sfărâmicioasă. Privind lung la masca deformată, văzu cum din ea se desprinde un fir de sânge şi i se prelinge pe mână.

Arne Dawlish reveni. Era posomorât.

— Analiza traiectoriei arată că nava văzută de McLane a fost *Red Jack*.

— Imposibil! explodă Matthew.

Jack nu era atât de prost încât să plonjeze pe sub o protuberanţă.

— O probabilitate de 85%, zise Arne.

Probabilitate care ajunse la 100% când Jack nu se mai întoarse deloc.

Lui Matthew; nu-i venea să creadă. Se duse în salon şi aşteptă sosirea lui Gem. Bău până când ajunse ţeapăn de furie. De ce tocmai Jack? De ce tocmai el?

Ceilalţi helioplonjori îşi exprimară compasiunea. Matthew îi înjură, făcându-i ipocriţi. De câte ori murea un pilot, averea lui era împărţită între cei vii. Preţul energiei colectate creştea şi el. Fiecare dintre ei, inclusiv Matthew şi Gem, avea să profite de pe urma morţii lui Jack.

Matthew vomă toată băutura în toaleta din cabina lui şi se pregăti să plece fără s-o mai aştepte pe Gem. Zbură cu *Bedouin* pentru a-şi consuma furia şi suferinţa în spaţiul cosmic.

Străbătu fotosfera însoţit de Simfonia a Şasea a lui Ceaikovski. Niciodată nu zburase mai repede, cu mai multă dibăcie. Soarele poate fi învins, cugetă Matthew; îţi pot fura energia iar tu nu-mi

poţi face niciun rău.

Acoperi 97% din capacitate într-un singur plonjon. Insuficient! Deşi cu carburantul şi lichidul de răcire la limită, plonja din nou pentru a-şi umple toate celulele. 100%. Altceva nu-l va mai mulţumi de acum înainte.

* * *

Transportorul *Menzel* sosi pe Icecube pentru a prelua încărcătura lui Matthew. *Bedouin* fu legat de transportor printr-o mie de cabluri subţiri. Transferul energiei luă de cinci ori mai mult decât colectarea ei, deoarece niciun cablu nu putea transporta, singur, energia unei singure celule.

Pe timpul transferului, Matthew bău un pahar cu Card Traphand, agentul comercial de pe *Menzel*.

— Încărcătura asta ne va asigura energia pe două trimestre, zise Traphand. Island Epsilon vă este recunoscătoare pentru promptitudinea şi eficienţa dumneavoastră.

Matthew aruncă pe gât 50 cm^3 de vodcă *E* şi spuse:

— Eu vă sunt, recunoscător pentru bani.

— Desigur. Poftiţi.

Agentul îi dădu lui Matthew un cip care mărea contul pământeanului cu 9,57 megaloţi.

— Vreţi ca suma de plată să fie confirmată? întrebă agentul.

— Nu neaparat.

Colonia care trăgea pe sfoară un helioplonjor nu putea cumpăra nici măcar o lumânare până când nu-şi achita toate datoriile faţă de păgubaş şi aceasta în modul cel mai satisfăcător.

— Când să ne aşteptăm la următoarea încărcătură? întrebă Traphand.

— Nu prea curând. Îmi iau o mică vacanţă.

Agentul se încruntă,

— Nu vă simţiţi bine? Nu sunteţi mulţumit de bani?

— Am nevoie de odihnă. Mi-am pierdut perspectiva asupra lucrurilor, aşa că îmi iau puţin timp liber ca să cheltui o parte din banii pe care i-am câştigat, cât încă mai pot.

— O idee înţeleaptă. Sper însă că vă veţi întoarce la noi, domnule Lawton. Aveţi un palmares impresionant. Preferăm să facem afaceri cu dumneavoastră înaintea tuturor celorlalţi. O sumedenie de helioplonjori se perindă pe la noi dar iscusinţă ca a dumneavoastră mai rar.

Matthew întinse paharul pentru a-i fi umplut din nou. Un tremur uşor îi traversă braţul.

— Iscusinţa, domnule agent, nu mai e de ajuns, spuse el.

Gem află veştile proaste după ce acostă. Reacţia ei la moartea lui Jack fu mai rece şi mai filozofică decât a lui Matthew.

— Este hazardul cu care toţi ne confruntăm, zise ea. Ai mei şi-au luat gândul de.la mine când le-am spus că vreau să mă fac helioplonjor.

— Nu te deranjează deloc că Jack e mort?

— Ba da, Matt. A fost un prieten de nădejde, un mare pilot şi un amant foarte delicat. O să-mi lipsească. Dar e multă, energie de colectat şi-acum suntem mai puţini care s-o facă. Voi munci pe rupte şi-mi voi aminti mereu de Jack. Ce altceva pot face?

— Ai putea vizita Pământul, cu mine. Am de gând să cumpăr o casă în emisfera de vest. Poate pui şi tu ceva bani. Nu… nu vreau să merg acolo singur.

— Viaţa la sol nu-i pentru mine. M-am născut în spaţiul cosmic şi-ntotdeauna voi trăi în spaţiul cosmic, spuse Gem, înfiorându-se uşor. Ideea de a locui acolo, la limita de jos a atmosferei, mă dezgustă.

Gem nu-şi schimbă hotărârea nici măcar atunci când îl conduse pe Matthew la nava ce avea să-l ducă pe Pământ. Nava marţiană *Thorpe* era ancorată în locul de unde plecase *Red Jack* pentru ultima oară.

După o îmbrăţişare scurtă, Matthew declară solemn:

— Te iubesc, Gem.

— E bine să fii iubit, replică ea.

Tunelul de îmbarcare se închise cu un şuierat. Gem nu rămase în faţa hubloului pentru a-l vedea pe Matthew cum pleacă.

CAPITOLUL 9

Matthew o părăsi pe Sasha atât de repede după furtună încât, uită la ea preţiosul musicon. Ajunse acasă împiedicându-se de toate rădăcinile ude şi de pietrele alunecoase. Se duse direct în camera de regenerare. Audionul îl examină cu atenţie, căutând orice urmă de leziune.

— În afară de o pulsaţie, accelerată a inimii şi de tensiunea mărită, starea dumneavoastră de sănătate este normală, domnule Lawton, spuse audionul.

Ca să fie mai sigur, Matthew sparse sub nas o fiolă cu tranchilizante.

Stând în baie sub jetul de apă, îşi cercetă pieptul cu grijă. Văzu trei pete albe, vârfurile unui triunghi echilateral, deasupra şi în dreapta mamelonului stâng.

Ceva se întâmplase, *totuşi*. Matthew nu-şi dădea seama ce anume făcuse Sasha, lucru care îl înspăimânta şi-l intriga în egală măsură.

Transmisiunea unui meci de fotbal de pe Luna îi stârni foarte puţin interesul. Fără muzică se plictisea. Audionul refuză să cânte. Distracţiile, declară el caustic, nu intrau în atribuţiile lui.

Inevitabil, ieşi pe terasă ca să se uite la vila Sashei. Luna era plină şi galbenă ca ceara. Lumina ei intensă argintea pârâul South Fork din depărtare şi făcea din stâlpii goi şi albi ai casei de alături nişte oase lungi, decolorate.

Matthew se simţi străbătut de un fior rece pe care nu-l puse pe seama vremii. Se scutură un pic, apoi merse la culcare.

Îl trezi audionul. Era târziu, trecut de 10,30.

— Alimentele pe care le-aţi comandat de la Lenoir tocmai au sosit, domnule Lawton.

Matthew îşi înălţă capul de pe pernă. Camera era învăluită în ceaţă.

— Ce… ce-ai spus? îngăimă el.

— Alimentele şi celelalte lucruri pentru petrecere, domnule Lawton. Să le spun manipulanţilor să le lase pe acoperiş?

— Sigur, sigur.

Matthew se ridică din pat cu o senzaţie de slăbiciune şi goliciune. O atribui faptului că sărise peste cină şi că apelase

prea mult la medicamente. Îşi pregăti singur micul dejun, în timp ce audionul se ocupa de preparativele pentru petrecere.

După două ouă şi un sfert de kilogram de cârnăciori, Matthew se simţ; mult mai întărit. Hotărî să-şi recupereze musiconul de la Sasha. Înainte de a pleca, îşi puse în funcţiune teleaudionul pentru a capta sunetele din casa ei. Nu auzi nimic, nici măcar zgomotul respiraţiei.

Inversând semnalul, îi rosti numele. Sasha răspunse şi, când îşi dădu seama că e Matthew, lăsă cubul holoidal să-i prezinte şi imaginea.

— Am plecat atât de grăbit aseară că am uitat musiconul la tine.

— Aşa e.

— Aş vrea să-l iau înapoi. Pot să trec pe la tine?

— Este exact unde l-ai lăsat.

— Am nevoie de el pentru petrecerea pe care o dau poimâine. Mă întrebam dacă n-ai vrea să vii şi tu.

— Nu, Matthew. Nu-mi place aglomeraţia.

— N-ar strica să vii. Invitaţii sunt toţi prieteni de-ai lui Sian, din Triangle. N-au cum să te cunoască. Nu mă cunosc ei pe mine…

Sasha privi gânditoare.

— Sian este iubita ta?

— A, da.

— Printre prietenii ei sunt şi bărbaţi şi femei?

— Mda. Sian îşi dă acum silinţa să ajungă la un număr egal. Spune că grupul e mult mai animat dacă posibilitatea de a face dragoste cu cineva este aceeaşi pentru toţi.

Brusc, Matthew se simţi stânjenit. Prin hotărârea lui Sian, Sasha trebuia să fie singura femeie fără pereche.

— Am să vin, Matthew, dar nu trebuie să spui nimănui cine sunt şi de ce sunt aici. Şi nu întreba nimic dacă plec în compania cuiva.

De ce nu în compania mea? gândi el. Nu, doar va fi prezentă şi Sian.

— Eşti mare de-acum, zise el, vesel. Poţi face ce vrei.

O vizită imediat după prânz ca să-şi ia musiconul. Pentru prima oară, Sasha îl întâmpină la uşă. Purta din nou kimonoul acela albastru şi era desculţă.

Matthew îşi adună cipurile muzicale. Demontă musiconul pentru a-l transporta mai uşor. Sasha îl urmări cu atenţie.

— Eşti îngrijorat din pricina mea, spuse ea.
— Nu ştiu cine eşti, replică el, fără să-şi ridice privirea.
— E prea târziu pentru a mai pretinde că suntem nişte oameni obişnuiţi. Drept care am să-ţi spun că teama mea faţă de tine e la fel de mare ca şi teama ta faţă de mine.
Matthew dădu să întrebe „Cine se teme?“, dar se opri. Bravada lui nu avea cum s-o păcălească.
Matthew îşi potrivi piesele musiconului în spate şi se ridică în picioare. Sasha părea mai înaltă decât înainte. Îşi dădu seama că acum era prima dată când stăteau faţă în faţă.
— Vrei să vezi urmele? întrebă el, încet.
Sasha scutură din cap şi întinse mâna. Buricele celor trei degete cu care-l atinsese erau pline de băşici.
— Am şi eu.
* * *
Sian descinse pe Buncombe Horse Range Ridge ca o furtună. Plesnea de entuziasm în aşteptarea petrecerii, ştiind că cei mai mulţi dintre prietenii ei din Triangle nu-l întâlniseră încă pe uluitorul Matthew. În ciuda dispreţului său faţă de chefliii de la Photech, Matthew se molipsi de agitaţia ei şi nu se lăsă mai prejos în definitivarea preparativelor. Audionul întrebă cum să procedeze dacă vreun invitat dorea un amestec de băuturi mai puţin obişnuit.
— Înainte de ora 22,00, dă-le vodcă. După ora 22,00, da-le vin alb, de masă, spuse Sian. Treji, vor fi prea politicoşi ca să se plângă. Beţi, vor bea vin şi-o vor face chiar cu plăcere.
— A, foarte logic, făcu Matthew.
Îşi petrecu jumătate din după-amiază înălţând balustrada din jurul terasei. N-ar fi deloc frumos să-şi piardă invitaţii într-un mod atât de ridicol. În timp ce lucra, Sian îi aduse un pahar cu suc de portocale.
— Povesteşte-mi despre vecina asta misterioasă.
— Nu-i chiar aşa de misterioasă. A rămas văduvă, de curând, şi e foarte timidă.
— Cum ziceai că o cheamă?
— Sasha, răspunse Matthew, umplând un orificiu cu oţel lichid.
— Care-i numele de familie? Nu te face că nu pricepi.
— Nu mi l-a spus.
Sian ridică o sprânceană.
— Nu ţi-a spus numele de familie şi, totuşi, ai invitat-o la

petrecere? Trebuie să fie nemaipomenită.

— Dimpotrivă. Dă-mi cleiul, te rog.

Sian îi trânti tubul în palmă.

— Ei bine, să ştii că vreau neaparat s-o cunosc. Ultima ta „prietenă” de pe Pământ am fost eu şi uite unde am ajuns!

CAPITOLUL 10

Viaţa pe Icecube se schimbă după moartea lui Jack. Jocurile de noroc, goana după bani, distracţiile continuară, dar păreau bidimensionale fără enorma sete de viaţă a lui Sangamon.

Prezenţa lui Gem îi făcu mult bine lui Matthew în această perioadă. Ceea ce cândva condamnase drept răceală, acum avea toată convingerea că e înţelepciune. Stăteau împreună mai tot timpul, deşi nu mai făceau dragoste atât de des. Părea mai puţin important acum; faptul că aveau pe cineva pe care-l puteau atinge şi în care se puteau încrede valora mult mai mult.

Zilele se pierdeau în trecut şi dispăreau ca nişte flăcări desprinse din soare. În părul negru al lui Gem apărură şuviţe albe. Părul lui Matthew îşi pierduse de mult culoarea. Soarele îi grava cute adânci pe faţă iar pielea îi căpăta nuanţa lemnului de tek lustruit.

În cursul minimei ciclului de unsprezece ani al petelor solare, fiecare pilot făcea cât mai multe plonjoane, încercând să-şi rotunjească veniturile în aşa-numita perioadă „sigură.” Matthew însă rămase credincios programului său. Două trimestre active, două de vacanţă. Plonjează mai puţin şi trăieşte mai mult. Învăţase asta de la Jack.

Staţia era aproape pustie când o întâlni pe Rainbow Harvester. Toţi erau plecaţi, în afară de cei bolnavi şi de răniţi. Matthew coborî în salon, aşteptându-se să-l găsească gol. Văzu în schimb o siluetă solitară, cu capul acoperit de o glugă, aşezată la o masă în mijlocul încăperii.

Rămase uluit. Deşi nu auzise nimic, credea că Rainbow murise cu multe luni în urmă. Cu patru tipuri de cancer, era mai aproape de moarte decât de viaţă.

Se apropie încet de ea.

— Maestre Harvester, pot să mă aşez lângă dumneavoastră?

O mână atrofiată se ridică de pe masă şi-i făcu semn să se aşeze.

— Mă surprinde prezenţa dumneavoastră aici, zise Matthew.

— Fiecare zi este o surpriză.

Vocea lui Rainbow era clară dar parcă venea de departe.

— Sunteţi bolnav, domnule Lawton? De aceea nu munciţi?

— Sunt în timpul meu liber. Mai am douăzeci şi şase de zile de odihnă.

— Gospodăriţi-vă timpul cu pricepere. Nu se mai întoarce niciodată.

Matthew comandă o cafea. Văzu că Rainbow bea suc de mere şi-i mai comandă un pahar. Rainbow introduse un pai lung, subţire în pahar şi supse sucul chihlimbariu fără zgomot.

— Întotdeauna a fost aşa când scade numărul petelor solare? întrebă Matthew.

— Ce întrebare elegantă despre vârsta mea. Câte cicluri credeţi dumneavoastră că am văzut eu?

— Vă rog să mă iertaţi. N-am vrut să fiu lipsit de bună-cuviinţă…

— Nu mă deranjează, domnule Lawton. Eu nu mai pot fi ofensată. De mult mi-am pierdut orice urmă de vanitate. Doar nu poţi să stai toată ziua cu oglinda în mână ca să vezi cum avansează cancerul..

Matthew se simţi cuprins de o tristeţe adâncă. Şi atunci îşi dori s-o consoleze într-un fel sau altul. Tot ce-i putea oferi era doar dialogul.

— Povestiţi-mi despre dumneavoastră, spuse el, pe neaşteptate. De când sunt aici, am tot auzit vorbindu-se despre dumneavoastră. Unul dintre motivele pentru care am devenit helioplonjor au fost extraordinarele întâmplări prin care aţi trecut dumneavoastră şi ceilalţi piloţi de seamă.

Degete slabe ca moartea traversară masa şi se aşezară, lipsite de greutate, pe braţul lui.

— Ce-aţi auzit despre mine? întrebă Rainbow.

— N-aş vrea să vă spun ceva care nu-i adevărat.

— O întâmplare în schimbul unei întâmplări, domnule Lawton. Vă rog.

— Nu mi-au ajuns la urechi decât crâmpeie; poveştile de genul „Ai auzit…?”, care se umflă pe măsură ce sunt spuse la un număr din ce în ce mai mare de oameni. De pildă, am auzit că aţi trecut prin coroana solară îmbrăcată doar într-un costum Skyweb obişnuit.

— E-adevărat.

— Dar cum aţi supravieţuit? Cu atâta căldură? Cu atâta radiaţie?

— Împărtăşiţi şi dumneavoastră aceeaşi concepţie greşită

conform căreia, dacă incandescenţa coroanei ajunge la 2.000.000°K, acolo trebuie să fie mare fierbinţeală. Coroana este, de fapt, atât de rarefiată încât căldura e practic inexistentă.

— Dar radiaţia…

— Este reală şi cât se poate de fatală. După cum o dovedeşte şi starea mea actuală.

Paharul i se goli. Paiul dispăru în glugă şi, pentru o clipă, Matthew zări gâtul lui Rainbow Harvester. Semăna la culoare şi ţesut cu o brăţară din piele neagră, putrezită.

— Chiar aţi petrecut douăzeci şi patru de ore în fotosferă, căutându-l pe Reggie Momar?

— Am stat acolo douăzeci şi una de ore, nu douăzeci şi patru.

— Dar cum de-aţi rezistat? Cum de-a rezistat nava dumneavoastră? Pe vremea aceea nu aveaţi disipatori electrostatici.

— Corpul uman şi prelungirea lui, maşina, pot suporta mult mai mult decât îşi închipuie majoritatea oamenilor.

Continuară aşa, Matthew dezgropând fiecare poveste care-i fermecase tinereţea, Rainbow confirmând, negând sau chicotind la auzul lor. Redeveni serioasă când Matthew o întrebă:

— Care a fost dragostea vieţii dumneavoastră? Dunphy? Sau Momar?

— Dacă vă referiţi la un bărbat, cel pe care l-am îndrăgit mai mult decât orice pe lume a fost aceeaşi persoană care m-a făcut să ajung în soare. Era pământean, ca şi dumneavoastră. Se numea Philip Bowen. Era un nimeni dar, când m-a părăsit pentru o altă femeie, am suferit atât de mult încât m-am hotărât să-mi sfârşesc viaţa într-un mod spectaculos, aruncându-mă în soare.

— Pare un mod foarte complicat de a te sinucide.

— Întotdeauna am avut ceva melodramatic în mine. Evident că nu mi-am pus planul în aplicare. Soarele mi-a mistuit ura şi m-a ţinut în viaţă toate trimestrele astea.

— Numai ca să vă ucidă lent, cu ajutorul cancerului.

— Nu soarele mi-a adus bolile astea pe cap. Cauza lor este radiaţia pe care am întâlnit-o în alte locuri. Inima soarelui este pură şi curată. Ştiţi că pulsează? Este o inimă mare, înfocată, care pompează căldură şi lumină dătătoare de viaţă planetelor. Niciodată să nu urâţi soarele, domnule Lawton. E ca şi cum l-aţi urî pe Dumnezeu.

Matthew rămase fără replică. Căci, uneori, îl ura pe Dumnezeu.

— Soarele sângerează pentru noi. Geme. L-aţi auzit vreodată? Să nu credeţi că sunt nebună, eu l-am auzit. La următorul plonjon reglaţi filtrul de bandă undeva, între benzile 12 şi 13. Şi-n loc de linişte, veţi auzi soarele gemând.

— Trebuia să fie un fenomen natural.

— Durerea este naturală, domnule Lawton. Soarele nu se odihneşte niciodată. Arde şi iar arde, în fiecare clipă a fiecărei ore, de unsprezece miliarde de ani. Ne-a zămislit pe noi şi seminţia noastră. Energia pe care o degajă e însăşi viaţa. Altfel cum credeţi că s-ar fi pornit zvonurile despre performanţele sexuale ale helioplonjorilor?

— Bănuiesc că helioplonjorii de sex masculin au creat acest mit pentru a face victime mai uşor.

— Logic. Dar gândiţi-vă, domnule Lawton; astfel de poveşti ar mai persista dacă n-ar porni de la o realitate obiectivă? N-aţi simţit şi dumneavoastră Darul, alături de Gem?

Ideile începură să se ordoneze în mintea lui Matthew.

— Ba da, răspunse el, înroşindu-se uşor. Dar întotdeauna am crezut că-i meritul ei. Sau… al dragostei.

— E şi al dragostei. O cunosc pe-Gem. A lucrat pentru mine şi-am iubit-o mult. Toţi cei din preajma ei o iubesc. Şi ea a primit darul soarelui. Cu toţii îl avem, toţi cei care i-am simţit răsuflarea aurie.

— Vorbiţi de plonjoanele noastre în soare ca de un proces aproape magic.

Rainbow îşi încrucişă braţele ascunse în mânecile largi.

— Asta şi sunt. Noi îi luăm soarelui energia pură pentru a ne pune maşinile în mişcare. Soarele, la rândul lui, îşi împarte energia vieţii cu noi. Trupurile noastre sunt colectoarele iar noi transmitem energia celor care se contopesc cu ele. Acesta-i secretul, domnule Lawton. De aceea sunt încă în viaţă.

— Ceilalţi ştiu asta? Gem ştie?

— Dacă le spui, n-or să te creadă. Cei mai mulţi sunt aici pentru a face bani. Viaţa, libertatea şi dragostea nu i-ar ţine pe Icecube nici măcar o milisecundă. Eu pentru ideile astea sunt aici, ca şi dumneavoastră, de altfel.

— Dar Gem?

— Gem a venit aici în căutare de căldură sufletească. O are acum de la dumneavoastră, dar adevărata ei dragoste este

soarele. Să nu uitaţi asta, domnule Lawton.

— Vă rog să-mi spuneţi pe nume.

— Cum doreşti, Matthew.

Rainbow se ridică în picioare, un schelet acoperit de o robă, însufleţit de o inimă tânără.

— Nu vom mai vorbi de-acum încolo, zise ea.

— De ce?

— Ţi-am dezvăluit secretul. Mi-au trebuit mulţi ani ca să-l pot face cunoscut cuiva. Păstrează-l cu sfinţenie şi trăieşte, Matthew. Nu ca Jack Sangamon.

— I-aţi dezvăluit secretul şi lui Jack?

Rainbow se îndepărtă de masă. Matthew se simţi tentat s-o oprească, dar nu ştia ce să spună. Limbajul ei era atât de mistic şi imposibil de crezut. Vârsta şi boala fără îndoială că-i afectaseră mintea.

Cu toate acestea, se întristă amarnic când, patru zile mai târziu, află de moartea lui Rainbow Harvester[3]. În certificatul de deces medicul şef îi trecu vârsta de 51 de ani, iar în dreptul numelui adevărat scrise „Necunoscut."

* * *

Bedouin îşi urmă drumul prin fotosferă. Era o cursă bună. Celulele de colectare se umpleau şi se închideau etanş, şir, după şir, fără goluri sau scurgeri care să pună în pericol legământul de 100% al lui Matthew.

Senzaţia era prezentă. De la gambe şi până la plexul solar, Matthew simţea forţa tulburătoare, stimulatoare. Existase dintotdeauna, acum ştia; de data aceasta părea mai puternică, mai clară. Puterea sugestiei? Matthew nu credea în misticism. Rainbow era bătrână şi bolnavă. Soarele era un furnal nuclear, care funcţiona pe o scară uriaşă, dar simplă în esenţa ei. Nu era un zeu.

Mâna îi rătăci spre filtrul de bandă. Era fixat pe banda 5, frecventa Icecube-ului. Îl atinse şi numerele începură să crească. 7, 8, 9.

De ce faci asta? Crezi c-ai să auzi soarele gemând?

10, 11, 12 – Matthew opri derularea numerelor. Acum filtrul doar sărea de la o bandă la alta. O rotiţă de lângă filtru îi permitea pilotului să regleze recepţia, eliminând interferenţele. Matthew învârti rotiţa dinţată. Pe indicator apărură zecimalele.

---

[3] Culegătorul de curcubee (N.T.)

12,2. 12,4. La 12,5 filtrul dădu de un semnal.

Într-adevăr, soarele geme.

Părul lui Matthew s-ar fi zbârlit rău dacă n-ar fi fost apăsat de costumul termic. Sunetul care venea de la jumătatea benzii nu era produs de o voce. Semăna cu o veche undă purtătoare în cheie joasă. Se auzea mai întâi o notă muzicală, care apoi cobora, înceta, apoi reîncepea exact din punctul în care încetase şi procesul se repeta la nesfârşit. Matthew îşi imagină un om care cobora nişte trepte, fredonând.

— Radioemisii spontane, spuse el cu glas tare. Care se suprapun cu lungimea de undă.

Rosti cuvintele ca pe o rugăciune, căci nu vroia să creadă că ceea ce-i spusese Rainbow putea fi adevărat. El trebuia să urască soarele. Asta-i stimula agerimea şi vigilenţa. Şi-l ţinea în viaţă. Ce plăcere mai putea găsi în a fura energia soarelui dacă, până la urmă, acesta se dovedea a fi o zeitate binevoitoare?

CAPITOLUL 11

— Eşti gata? strigă Sian din baie.

— Da, răspunse Matthew, nerăbdător. Care-i marea surpriză?

— Aşteaptă şi-ai să vezi!

Sian ieşi din baie cu paşi hotărâţi, se proţăpi în faţa lui şi îşi desfăcu larg braţele:

— Iat-o!

Matthew se procopsise cu o soră geamănă. Părul lui Sian era la fel de alb ca şi al lui iar pielea ei, acoperită cu o vopsea închisă la culoare, imita roşu-cafeniul helioplonjorului. Efectul era uluitor.

— Ei, ce părere ai?

Sian îşi lăsă braţele pe lângă corp şi făcu o piruetă pentru ca Mathhew să-i poată admira opera.

— E ceva permanent? întrebă el.

— Nu-ţi place! exclamă Sian, încruntându-se.

— Dimpotrivă, e nemaipomenit. Dar mă întrebam dac-ai să arăţi aşa până la sfârşitul vieţii.

— Nu fi absurd. Câteva tablete, o loţiune Hydron şi voi redeveni insipida Sian Donnelly.

Matthew zâmbi şi o luă în braţe. Fesele ei erau încă umede.

— Eşti tu cum eşti, domnişoară Donnelly, dar insipidă în niciun caz.

— Uneori găseşti cuvintele cele mai potrivite.

* * *

Oaspeţii începură să coboare din cer la o oră după apusul soarelui. Skimmere mari, greoaie huruiră deasupra casei lui Matthew şi-i umplură acoperişul cu o ceată de oameni gălăgioşi şi dornici de petrecere: colegii lui Sian de la Triangle Photech.

Sian îi întâmpină pe acoperiş, înconjurată de lumini aranjate în aşa fel încât fiecare nou sosit să-i observe imediat părul şi culoarea pielii. Matthew rămase jos, în salon, zâmbind şi mormăind banalităţi necunoscuţilor care coborau mereu scara.

Skimmerele fură trimise în vale, unde exista un spaţiu de parcare. După expedierea ultimului vehicul, Matthew se trezi cu mai bine de şaizeci de persoane pe cap. Sian stătea lângă el şi i le prezenta, în timp ce fiecare invitat făcea rotaţia obligatorie în

jurul gazdei. Matthew le pierdu repede şirul, reţinând doar un amalgam de nume mici şi mâini flasce.

Charlie. Alicia. Graham. Faye. Pablo. Mikko. Şi aşa mai departe, până când Matthew auzi un nume care impunea mai multă atenţie.

— Dragul meu, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Cassini Brooks.

Lui Matthew îi era cunoscut numele. Brooks era specialist în particule elementare. El proiectase excelentele disipatoare de pe *Aztec*, nava lui Matthew.

— Spune-mi Cass, zise inginerul, strângând mâna lui Matthew cu putere.

— Încântat de cunoştinţă, Cass. De mult vroiam să-ţi spun cât de bine s-au descurcat disipatoarele tale pe nava mea.

— E plăcut să aud asta. Rareori am ocazia să primesc aprecieri direct de la un beneficiar. Spune-mi, s-au înregistrat descărcări statice în faza finală?

Absolut niciuna. Izolatorii de ioni contracarează minunat orice acumulare.

Sian căscă ostentativ.

— Mai terminaţi-o cu discuţiile de specialitate! Cass, ia încearcă s-o atragi în mrejele tale pe una din invitate.

Sian îl înghionti uşor pe chipeşul inginer care, curând, se pierdu în mulţimea de invitaţi.

— Ce naiba, Shy. Întâlnesc şi eu pe cineva cu care pot să schimb o vorbă şi tu mi-l expediezi, se lamentă Matthew.

— Nu trebuie să te împrieteneşti cu el. Cass Brooks are cea mai proastă reputaţie din Triangle, e seducător numărul unu. De luni întregi îmi poartă sâmbetele, îi şopti Sian la ureche.

— Şi ţi-a acordat vreo sâmbătă?

— Nu spun. Ghiceşte singur, zise Sian, atingându-i urechea cu vârful limbii, şi apoi se îndepărtă, râzând.

Muzica se auzea din ce în ce mai tare, paharele se goleau din ce în ce mai repede. Mâncarea şi stimulentele erau înghiţite pe nerăsuflate, împinse la vale de tot felul de invenţii alcoolice. Matthew făcu înconjurul încăperii de două ori, alegându-se pe drum şi cu trei propuneri – două venite de la femei. Auzi toate întrebările obişnuite despre plonjoanele în soare şi toate insinuările obişnuite despre Dar. Bărbaţii erau la fel de curioşi ca şi femeile.

Rolul de amfitrion îl obosi repede şi, nu peste mult timp, se

retrase în bucătărie. Gândul la Sasha nu-i dădea pace. Va veni oare?

Petrecăreţii se risipiră pe terasă. Matthew aprinse reflectoarele şi invitaţii, luaţi pe nepregătite, scoaseră cele mai felurite exclamaţii de uimire în faţa magnificei privelişti de la poalele muntelui. Balustrada întărită îşi demonstră din plin eficienţa când Richard Şi-mai-nu-ştiu-cum căzu de pe scaun, în timp ce declama discursul Amiralului Torgov în solariană. Oratorul, beat turtă, ateriză în braţele a trei oaspeţi refugiaţi în intimitatea unui colţ mai întunecat al verandei.

Matthew îşi turnă un pahar mare de rom, la care adăugă o frunză de dafin. Tocmai îşi desprindea o bucăţică de frunză de pe dinţi când auzi o voce în spatele lui:

— Am sosit, Matthew.

Sasha stătea în pragul uşii, cu mâinile pe lângă corp. Purta o rochie simplă, lungă până la glezne, cu cordon şi fără desene holoidale. Păru ei lung şi drept era pieptănat îngrijit. Îi cădea pe gât şi pe umeri într-o curbă uşoară, castaniul închis contrastând cu ţesătura de un cenuşiu-deschis a rochiei.

— Mă bucur, zise Matthew.

Sasha se aşeză la masă.

— Mi-a fost destul de greu să ajung până aici. M-a ajutat un bărbat să urc scara. S-a purtat foarte frumos cu mine. De fapt, toţi cei de-aici sunt atât de drăguţi.

— Toţi sunt aghesmuiţi.

Sasha privi nedumerită.

— Toţi sunt beţi, adăugă Matthew.

— Tu nu eşti.

— Nu vreau să fiu. Am ţinut să fiu foarte lucid, ca să pot vorbi cu tine.

Sasha privi pe lângă el, în gol.

— Matthew, sunt multe lucruri pe care nu le înţelegi. Simt că ai făcut o pasiune pentru mine. Nu trebuie. Eu nu pot avea raporturi intime cu tine. Nu este posibil.

— Cum să ştii dacă nu încerci? întrebă Matthew, dându-şi seama că astfel transforma bănuiala Sashei în certitudine. Nu ştiu din ce motiv, dar mă simt atras de tine. Nu găsesc nicio explicaţie, dar ştiu că asta simt.

— Asta pentru că… începu Sasha.

Sian se împiedică de pragul uşii.

— Ah-ha! făcu ea, cu faţa îmbujorată sub vopsea. Aceasta trebuie să fie misterioasa vecină.

— Sian, ţi-o prezint pe Sasha.

Sian îşi aranja o şuviţă de păr alb, rebelă, după ureche, măsurând-o pe Sasha din cap până în picioare.

— O prezenţă absolut naturală, remarcă ea. Asta e genul care te înflăcărează în ultimul timp, Matt? Sfânta simp… simplitate?

Matthew strânse tare paharul în mână.

— Eşti agresivă, Shy. Ia nişte Sting şi vino-ţi în fire.

— Am să iau pe dracu'. Mă distrez aşa de *bine*.

Sian o înşfăcă de mână pe Sasha şi o trase Spre uşă.

— Hai, Sasha. Vreau să te prezint cuiva. Un bărbat foarte interesant. Discuţia cu Matt te va plictisi de moarte. Nu este punctul lui forte!

Sasha se lăsă purtată afară fără niciun cuvânt. Matthew scoase dopul unei alte sticle de rom şi îşi mai turnă un pahar mare.

Îl bău repede, iritarea crescându-i cu fiecare înghiţitură. Când frunzele îmbibate de rom rămaseră la fundul paharului gol, ieşi cu paşi mari din bucătărie în căutarea Sashei.

Invitaţii se împărţiseră într-o duzină de grupuri mici, fiecare preocupat de altă activitate. Era un grup politic, un grup muzical, un grup la-naiba-cu-străinii, etc. Pe covor stăteau împrăştiate gustări şi pilule, cineva luase holoidul lui Gem de pe perete. Matthew îl puse la loc şi se uită după Sasha. Nu era în salon.

Căută în camera de regenerare. Lumina era închisă dar globul de pe hol arunca un fascicol de raze în interior. Matthew auzi o răsuflare întretăiată şi zări patru picioare. Închise uşa şi merse mai departe. Un alt bărbat stătea întins cu faţa în jos, în baie, inconştient dar respirând.

Matthew o văzu de la fereastra dormitorului. Sasha era la capătul de est al terasei. Se sprijinea cu spatele de balustradă şi era încadrată de braţele unui bărbat. Un amestec de furie şi gelozie îl făcu pe Matthew să deschidă fereastra. Bărbatul întoarse capul. Ochi albaştri şi păr negru: Cassini Brooks.

Cass şoptea la urechea Sashei tradiţionalele rugăminţi iar ea îi asculta cu bună credinţă. Cass îi mângâie braţul gol iar ea nu se împotrivi. Brooks îi atinse coapsa cu genunchiul. Sasha nu evită contactul. Matthew rămase acolo, urmărind fiecare fază a unei seducţii clasice, tulburat, furios şi jignit în acelaşi timp. Asta era

opera lui Sian. O împinsese pe Sasha în braţele lui Brooks sau invers; ce mai conta. La naiba cu ea! La naiba şi cu genialul Cassini Brooks!

— Îţi place spectacolul? întrebă Sian.

Era acolo, prăbuşită între pat şi perete, privindu-l.

— Uneori te urăsc, continuă ea, pentru că nu mă mai iubeşti. M-ai iubit vreodată, Matt? Cât de cât?

— Nu, răspunse el doar pentru a fi crud.

— Ticălosule. Văd de aici cât de mult o doreşti, zise Sian, de-abia ridicându-se, şi se apropie de el. N-ai s-o ai, domnul meu, în noaptea asta în niciun caz. Va fi a lui Cass. E ca şi a lui. Priveşte!

Matthew se întoarse spre fereastră. Brooks o ţinea pe Sasha cu un braţ pe după mijloc iar cu celălalt îi pipăia sânii o săruta. Folosea tot arsenalul, ochii închişi, buzele şoptind mereu, Sasha însă nu răspundea în niciun fel. Doar ochii îi erau larg deschişi şi circumspecţi.

— Nu te mai gândi la ea, Matt. Gândeşte-te la mine.

Sian îşi lăsă capul pe spatele lui şi-i încercui pieptul cu braţele.

— Acum. Aici, adăugă ea.

Matthew mocnea în el.

— Şi cine se-ngrijeşte de invitaţi?

— Să-şi facă singuri rost, asta nu intră-n obligaţiile tale.

Matthew se întoarse, o trase spre el cu brutalitate şi o sărută apăsat. Sian trase de fermoarele lui până dădu de piele. Peste umărul lui, Sian îi văzu pe Brooks şi Sasha coborând scara exterioară. Casa lui Matthew era prea aglomerată pentru ei. Se duceau acasă le ea.

Matthew se dezlipi de ea îndeajuns pentru a scrâşni:

— Încuie uşa.

Sian îi vârî mâinile sub bata pantalonilor.

— Nu, spuse ea.

— Închide-o măcar!

— Nu-mi pasă dacă e deschisă sau închisă, zise ea.

Până la urmă, nu-i mai pasă nici lui.

* * *

Respiraţia lui Sian îl mătură pleoapele, Matthew deschise ochii şi căută cronograful de pe perete. 03.18.

O împinse pe Sian de lângă el. Femeia nu mai simţea nimic de mult, dormea dusă. Matthew îşi trase hainele pe el, infiorându-se de câte ori atingea zgârieturile lungi pe care i le făcuse Sian.

Trei sferturi din invitaţi plecaseră. Ceilalţi erau împrăştiaţi prin toată casa, sforăind îngrozitor. Audionul oprise muzica şi stinsese aproape toate luminile. În timp ce Matthew păşea peste cei adormiţi în salon, audionul îl detectă şi vorbi:

— Domnule Lawton, nu vreau să vă fac niciun reproş dar să ştiţi că invitaţii dumneavoastră nu au ţinut cont de nimic.

— Nişte animale încălţate, remarcă Matthew.

— Întocmai, domnule Lawton. De exemplu…

— Abţine-te. E cineva în camera de regenerare?

— Să verific… baleiajul cu infraroşii arată că sala e goală. Aveţi nevoie de îngrijire medicală, domnule Lawton?

— Nu, vreau să folosesc teleaudionul.

Intenţia lui Matthew nu era deloc nobilă. Ardea de nerăbdare să afle dacă Brooks se mai afla încă la Sasha şi obţinuse ceea ce-şi dorea Matthew cel mai mult.

Stabili legătura şi începu să exploreze casa. Imediat auzi ciudata muzică a Sashei:

Săruturi date pe-ntuneric –
Nu sunt ca dansul sau plimbările prin parc,
Toţi ce iubesc ades le fac,
Numai voi nu, doar tu şi eu.

Cercetă fiecare încăpere care avea terminal. Din nefericire, aici nu intrau cămara, baia de la parter sau garderoba de la etaj. Matthew ceru o grilă direcţională celor trei terminale de la parter şi stabili locul de unde venea muzica. Din cămară.

Straniu loc pentru a asculta nişte înregistrări analogice atât de vechi, dar oare Sasha nu era o femeie stranie?

Noaptea era rece. Matthew urcă anevoie panta abruptă spre casa vecină. Luna era plină şi Matthew putea vedea fiecare detaliu al locuinţei înalte, cilindrice, care se proiecta pe cer cu o claritate perfectă. Era atâta linişte încât auzi muzica înainte de a urca pe verandă.

În salonul pustiu Matthew găsi nişte lucruri care-l puseră pe gânduri. O pereche de pantofi bărbăteşti. O pereche de pantaloni bărbăteşti. Lenjerie de corp din pânză de keff, foarte scumpă.

Nat Ning Cole – sau Perry Como? – fredona cântec după cântec. Lui Matthew îi trebui o eternitate ca să ajungă în bucătărie. Uşa cămarei era întredeschisă.

Un fir de lumină cenuşie răzbătea de la o lanternă aşezată pe unul din rafturi. Cass Brooks zăcea pe podea, cu faţa în sus, gol. Braţele aruncate în lături şi genunchii îndoiţi. Ochii lui îl făcură pe Matthew să se înfioare; erau daţi peste cap. Numai albul se vedea printre pleoapele pe jumătate închise.

Sasha, cu rochia mototolită şi ruptă, stătea ghemuită deasupra lui, călare pe el. O mână era fixată, cu degetele ţepene, pe inima bărbatului. Cealaltă era vârâtă printre picioarele Sashei şi înfiptă în carnea moale de deasupra plexului solar al lui Cass. Sub privirea uluită a lui Matthew, Brooks se contractă uşor. Sasha îşi lăsă capul pe spate şi se cutremură. Cass se contractă şi mai tare iar Sasha se înfiora la unison.

Asta nu-i dragoste, gândi Matthew. Asta-i altceva.

Răsuflă adânc, încercând să se adune. Sasha îl auzi şi ridică privirea. Ochii li se întâlniră şi Matthew scoase un strigăt de uimire. Ochii ei, ochii ei umani îi atârnau pe faţă, prinse de ligamente. În locul lor se aflau organe de vedere octagonale, clar reliefate, traversate de linii groase, negre.

Matthew o luă la goană. Alergă prin salonul neluminat şi se împiedică de două ori în hainele lui Brooks. Ajunse pe verandă pe dibuite şi fu cât pe-aci să cadă peste balustradă. În timp ce se întorcea la casa lui, împiedicându-se la fiecare pas, un singur gând îi batea în tâmple ca un ciocan.

Puteam fi eu în locul lui. Puteam fi eu în locul lui!

CAPITOLUL 12

În cea de-a 34-a zi a trimestrului patru, anul 133 al Concordatului, Matthew împlinea douăzeci şi şapte de ani. Gem descoperi aceasta consultând audionul-arhivă şi, când *Bedouin* andocă la sfârşitul celui de-al nouăsprezecelea plonjon al lui Matthew, împreună cu ceilalţi piloţi îl întâmpină în salon cu cântecul pe buze.

Matthew era deja „bătrânul” de pe Icecube. Era mai mare cu patru ani decât cel care îl urma ca vârstă, iar dintre femei numai Gem era de-o seamă cu el.

Helioplonjorii îi făcură câteva daruri trăsnite. Vine şi ceilalţi bărbaţi îi dăruiră o pernă de şezut, cu un desen foarte complicat (care nu avea cum să încapă pe scaunul pilotului de pe *Bedouin*). Laura Shapiro şi celelalte femei de pe Icecube îi oferiră o sticluţă de ulei Ubartay, un unguent freyan celebru pentru proprietăţile lui afrodisiaee infailibile.

Matthew cântări sticluţa în palmă şi dădu aprobator din cap.

— Poftim, Mitch, zise el, dându-i sticluţa lui Vine. Tu ai nevoie de asta mai mult decât mine.

Vine se înroşi în hohotele de râs ale celorlalţi.

Matthew era prea obosit pentru a rămâne la petrecere, piloţii însă continuară distracţia şi în onorata lui absenţă. Gem îl însoţi până în cabină. Matthew se aşeză pe pat, apatic, chinuindu-se să-şi scoată costumul termic îmbibat de sudoare.

— A mers greu? întrebă Gem.

— Foarte. Blestematele alea de spice solare erau aşa de groase că puteai călca pe ele.

— Dar ai făcut 100%.

— Da. Dar trebuie să zbor din nou în 36 de ore, dacă vreau să onorez contractul cu Island Omicron.

— Pentru cât te-ai angajat? întrebă Gem, calmă..

De câte ori era necăjită, Gem devenea foarte calmă.

— 150 de miliarde de megawaţi.

— În cât timp?

— 375 de zile.

Costumul lui Matthew se izbi de podea, pătând-o de transpiraţie.

— E o perioadă prea scurtă. De ce accepţi asemenea contracte? Nu cred că pentru bani.

Matthew se lăsă să cadă, gemând, pe cuşeta îngustă.

— Am să-mi iau o vacanţă mai lungă după ce onorez comanda asta.

Gem se aşeză pe marginea cuşetei. Îşi trecu un deget peste pieptul lui Matthew. Pielea lui era acoperită cu un strat subţire de scrum, resturile propriei lui epiderme.

— Cât de adânc ai plonjat de data asta?

Nu avea niciun motiv să mintă.

— Până la 20.000 km de zona de convecţie.

— De ce te-ai dus atât de departe? Se umplu celulele mai repede? E mai stabil aşa?

Mathew o apucă de mână şi închise ochii.

— Caut ceva, zise el.

— Ce-anume?

— Rainbow mi-a spus ceva înainte de a muri. Multe au fost aiureli, despre Dumnezeu, despre soare care, chipurile, ar fi viu. Şi a mai spus ceva, ceva despre un anume Dar. Pe care-l au toţi helioplonjorii.

— Unii îl au mai mult decât alţii.

— Întocmai. Amândoi, de pildă, îl avem într-o măsură mai mare decât alţii. Eu, pentru că plonjez adânc şi aştept până se încarcă toate celulele. Tu, pentru un motiv mai puţin evident. Poate că femeile îl absorb mult mai plenar. Poate că tu ai o afinitate naturală pentru energia solară.

— Nu e niciun mister, spuse Gem, strângându-i mâna. Pentru mine Darul este mai mare fiindcă îl primesc mereu pe al tău. Când facem dragoste, energia ta pătrunde în mine.

Matthew se ridică brusc în capul oaselor.

— Sigur! Asta-i explicaţia!

— Chiar vrei să afli de unde vine Darul şi din ce-i făcut?

— Ba bine că nu. Tu nu vrei?

— Pentru mine nu contează. Eu am ştiut întotdeauna de existenţa Darului. Nu e nimic nou. Omenirea i-a simţit prezenţa de-a lungul întregii istorii. În epocile trecute oamenii au formulat tot felul de teorii aproximative. I-au dat nume diferite: „pneuma”, „od”, „vril”, „orgone”. Toate se referă la aceeaşi energie, Matt. Soarele o zămisleşte adânc în inima lui. Energia străbate sistemul solar şi, cu cât te apropii de sursă, cu atât

densitatea ei este mai mare.

— Dar ce anume este? Radiaţie? Particule? Plasmă? Care e lungimea de undă? Viteza? Caracteristicile de penetraţie…

— Ce te interesează aşa de mult? N-o poţi controla. Nu poate fi izolată şi nici rafinată. Energia vitală nu poate fi îmbuteliată! De ce-ai încerca? Ca s-o vinzi, aşa cum vindem energia brută a fotosferei?

— Da! Dacă această energie vitală ar putea fi captată, ar constitui cea mai importantă substanţă terapeutică din istoria medicinei.

— Te gândeşti numai la lucruri imposibile, dragul meu. Suntem la fel de departe de capacitatea de a valorifica Darul ca şi oamenii cavernelor de plonjoanele în soare.

Matthew se întinse din nou.

— Trebuie să ştiu, Gem. Indiferent cât de ascunsă e sursa asta, o voi găsi.

— Jack a găsit-o. Rainbow a găsit-o. Se numeşte moarte. Nu sfida viaţa! Viaţa e doar împrumutată. Până la urmă se întoarce la originile ei. Iar eu nu sunt pregătită să mă despart, de tine, Matthew Lawton. Rămâi cu mine.

Gem îşi lipi obrazul cald de obrazul rece al lui Matthew.

— Aşa voi face.

Matthew adormi. Gem îl trezi fără să vrea, înainte de a pleca Matthew se ridică într-un cot şi o văzu îmbrăcată în costumul termic, gata de drum.

— Al câtelea este ăsta? întrebă Matthew.

— Al paisprezecelea plonjon.

— Hm, n-ai să mă ajungi niciodată din urmă.

— Am eu compensaţiile mele. Arăt mai bine decât tine.

— Pleacă de-aici, spuse el, râzând, şi aruncă o pernă în ea.

Gem evită lovitura şi se apropie de pat. Îngenunchie şi-l sărută pe frunte.

— Să nu uiţi, zise ea din uşa cabinei.

— Să nu uit ce?

— Să nu uiţi, atât.

De-atunci n-o mai văzu niciodată.

Nava lui Gem, *Topaz*, era elegantă dar destul de veche. Când pierdură orice speranţă de a o revedea, se răspândi vestea că nava ei explodase în încercarea de a scăpa din strânsoarea feroce a soarelui.

Lui Matthew nu-i venea să creadă. Se apropie cu *Bedouin* de orbita solară, căutând o navă numită Topaz, avariată dar întreagă. După douăzeci de rotaţii, se hotărî să cerceteze suprafaţa planetei Mercur. Nu descoperi nimic.

Termenul oficial trecu şi Gem Goldshield fu declarată moartă. Împărţirea averii ei de pe staţie începu numaidecât. Matthew refuză orice preluare de contract, combustibil sau program de andocare. Şi se opuse cât putu celor care emiteau pretenţii la bunurile ce-i aparţinuseră lui Gem.

Mitchell Vine ceru raţia ei de combustibil. Matthew îi bară drumul spre locul în care se făcea împărţirea.

— Dă-te la o parte, Lawton. N-ai niciun drept să te amesteci.

— N-am pe dracu'. N-ai să-i iei raţia de combustibil. Averea lui Gem nu poate fi împărţită. Nimeni nu va avea parte de ea.

— Eşti nebun. Aşa e legea. Dacă m-aş face eu scrum, tu mi-ai lua o parte din câştig, nu?

— Mda, şi invers. Dar nu şi-n cazul lui Gem! Gem nu era nici ca mine, nici ca tine. N-am să las pe nimeni să se atingă de averea ei!

Vine era tânăr, nerăbdător şi puternic. Clătină trist din cap şi dădu să se întoarcă. Dar cu o mişcare fulgerătoare încercă să-l lovească în faţă pe Matthew, intenţionând să se scuze în clipa în care combustibilul era transferat în contul lui.

Matthew era înnebunit de durere, dar nu cât să-şi piardă toate reflexele. Evită pumnul, fandă, Vine se dezechilibră şi Matthew îl prinse în braţe şi-l duse în salon. Acolo îi trânti pe podea şi se aşeză pe el.

— Scoală-te! urlă Vine.

Matthew îl plesni cu dosul mâinii o dată, de două ori, şi, când se pregătea să-i mai aplice o lovitură, cineva îl apucă de braţ. Furios, Matthew, se întoarse ca să vadă cine-l oprise.

— Lasă-l în pace, zise Arne Dawlish.

Matthew îşi văzu încheieturile degetelor mânjite de sângele lui Vine şi furia i se prefăcu în ruşine. Se ridică în picioare şi părăsi salonul, lăsându-l pe Arne să se îngrijească de cel care-şi pierduse cunoştinţa.

Vine îşi reveni destul de repede dar, din ziua aceea, nu mai schimbă niciun cuvânt cu Matthew. Bătaia se dovedi inutilă audionul central de pe Icecube împărţind averea lui Gem la ceilalţi piloţi. Mitchell Vine primi combustibilul şi începu să-i

poarte lui Matthew o ură teribilă.

Sentimentul de camaraderie dintre helioplonjori se pierdu. Ca o ironie, cel care îl încurajase era şi cel care-l făcea acum să dispară.

CAPITOLUL 13

Casei lui Matthew îi trebui o zi întreagă pentru a-şi reveni după petrecere. Manipulanţii audionului culeseră resturile de pe jos şi măturară, puseră mobilierul la locul lui şi şterseră petele de mâncare şi băutură. Matthew rămase pe terasă, într-un şezlong, lăsând maşina să-şi vadă de treabă.

Prietenii lui Sian reînviară unul după altul şi plecară, nesiguri pe picioare şi mormăind cuvinte de mulţumire sau scuze, după percepţia înceţoşată a modului în care petrecuseră. Se mişcau atât de încet încât Matthew convinse fiecare persoană trează să ia cel puţin câte un beţiv cu ea. Astfel, treptat, îşi puse casa în ordine.

Sian rămase. Era târziu, către seară, când aproape că se târî din patul lui Matthew la baie. Matthew auzi jetul de apă ce umplea cada. Sian stătu în baie o oră întreagă.

Matthew amestecă un ou crud cu suc de portocale şi i-l duse în baie. Sian era scufundată în apa plină de aburi până la bărbie. O cârpă udă îi acoperea ochii. Nu făcu nicio mişcare când Matthew intră şi se aşeză pe marginea căzii.

— Poftim, spuse el, întinzându-i sucul.

Sian bâjbâi după pahar. Bău jumătate din el pe nerăsuflate.

— Doamne, zise ea, răguşit. Mă simt groaznic.

— Se vede, spuse Matthew, înţelegător.

Văzu un şir de vânătăi pe braţele ei. Fuseseră foarte brutali unul cu celălalt. Matthew le privi mai de aproape.

— Dacă există vreo urmă de dreptate în univers, ar trebui să-ţi pară la fel de rău sau chiar mai rău decât mie, zise Sian.

— De ce?

— De ce s-a întâmplat noaptea trecută. De tot ce s-a întâmplat.

— Ar fi greu de spus cine s-a purtat mai urât.

— Hai să zicem că ne-am purtat la fel de urât.

Sian bău dintr-o înghiţitură restul de suc rece. Matthew îi smulse paharul gol dintre degetele inerte.

— Unde ai plecat dis-de-dimineaţă? întrebă Sian. Era încă întuneric când te-am simţit că pleci.

— Afară. Am ieşit… Afară. Ca să iau puţin aer.

— O scurtă plimbare pe munte la trei dimineaţa? întrebă Sian,

oftând. Ce naiba, Matt; doar nu sunt proastă. Ai găsit-o pe Sasha?

— Am văzut-o, da.

— Era cu Cass?

— Da.

— Ţi-am spus eu că nu-i rezistă nicio femeie.

Da, gândi Matthew, *şi s-a ales cu mai mult decât se aştepta.*

— Nu vreau să vorbesc despre Sasha, spuse Matthew. Vreau să vorbesc despre noi. Îmi pare rău de ce s-a întâmplat noaptea trecută, Shy.

Sian îşi ridică puţin cârpa umedă de pe faţă. Un ochi injectat, nervos, îi aruncă lui Matthew o privire scurtă.

— Înseamnă că lucrurile stau prost de tot, zise ea. Niciodată nu te-am auzit scuzându-te. Femeia asta trebuie să te fi zdruncinat, nu glumă.

— Nu-i vorba de ea. E vorba de multe altele.

— Cum ar fi coşmarurile şi fiolele de Crux şi femeia pe nume Gem?

Faţa lui Matt se schimonosi pentru o clipă. Sian ridică o mână din apa plină de spumă şi i-o puse pe genunchi.

— Cine este Gem? întrebă ea, blând.

— Cine a fost. A murit. S-a pierdut în soare, acum doi ani.

— Ea trebuie să fie.

— Cum adică?

— Ea trebuie să fie cea din holoidul de pe peretele din salon. Cea care este cu tine chiar şi atunci când facem dragoste. Era atât de deosebită?

— Unică este cuvântul pe care l-aş folosi. Un om rar, Gem; singurul ei viciu era credinţa oarbă în soartă.

Continuă să descrie, în propoziţii scurte, alese cu grijă, primele lui zile în compania lui Gem Goldshield şi a lui Jack Sangamon. Când sfârşi, Sian plângea. Matthew avea ochii uscaţi şi era detaşat.

— Aş vrea să nu te fi întâlnit niciodată. Niciodată n-am să fiu în stare să împart cu tine trecutul sau să fac parte din viaţa ta acolo, în spaţiul cosmic. Cel mai rău dintre toate e că niciodată nu voi fi cea pe care o strigi în visele tale, spuse Sian printre lacrimi şi îşi şterse nasul ud.

— Am încercat, zise Matthew, ridicându-se în picioare. Am vrut ca şi tu să fii ceva deosebit. Pur şi simplu nu s-a putut.

Închise încet uşa băii. Se duse în dormitor, se întinse în pat şi ascultă plânsul lui Sian.

* * *

Casa Sashei era învăluită de o linişte absolută. Nu se auzea nici muzică, nici măcar o respiraţie. Hainele lui Cass Brooks nu mai acopereau podeaua. Nicio urmă.

Matthew urcă scara în spirală. Pantofii lui cu talpă tare pocneau pe treptele goale. Urmă culoarul rece, din ciment, până la camera Sashei. Uşa era uşor întredeschisă.

Sasha şedea ghemuită pe un dreptunghi de ciment. Dormea şi nu se trezi la intrarea lui Matthew. Pilotul îi dădu ocol, studiind-o. Era îmbrăcată într-un fel de rochie largă, închisă la gât, din bumbac galben. Pieptul ei se ridica în ritm uşor iar buzele îi erau umede de salivă.

Eşti nebun, Leiwton. Sasha Mackensen este om ca toţi oamenii. Priveşte-o – genele, părul fin, pufos, de pe ceafă, bătăturile de la picioare. Ce-ai văzut tu azi-noapte era efectul romului şi al tensiunii în care te aflai. Asta se numeşte paranoia.

Se rezemă de perete pentru a gândi în voie. Existau cazuri de extratereştri care încercau să treacă drept oameni. Cei mai mulţi erau freyani care căutau de lucru pe Pământ. Oare Sasha era freyană? Părea puţin probabil. Extratereştrii se machiau întotdeauna foarte strident şi purtau proteze din silicon. La Sasha nu vedea aşa ceva. Extratereştrii de obicei exagerau ceea ce percepeau drept caracteristici umane normale. Sasha se purta prea ciudat pentru a nu atrage atenţia.

Nu putea ajunge la nicio concluzie. Se lăsă să alunece la podea, aşteptând ca Sasha să se trezească. Aşteptă mult timp. Soarele apuse şi camera deveni cenuşie înainte ca Sasha să dea semne că se trezeşte. Îl văzu.

— Salut.

— Nu pari surprinsă că mă vezi.

— Te-am aşteptat. De ce m-ai lăsat să dorm?

— Aşa mi-a fost mai uşor să te observ.

— Şi ce-ai aflat?

— Eşti perfectă. Eşti cea mai reuşită imitaţie de om din câte am văzut până acum.

— Mulţumesc. Uneori am îndoieli.

— Recunoşti, deci?

— Da. Nu sunt om.

Matthew îşi vârî mâna în buzunarul hainei. De unde scoase un mic (şi absolut ilegal) pistol cu plasmă.

— Vrei să mă ucizi?

— Numai dacă n-am încotro. Asta-i mai ales pentru protecţia mea. Dacă i-ai ucis pe David Mackensen şi Cassini Brooks, eu unul nu vreau să-i ajung din urmă.

— Cass nu e mort. A plecat spre Triangle azi-dimineaţă.

— Dar am văzut…

— Ai văzut un proces foarte intim şi imposibil de recunoscut şi ţi-ai închipuit tot ce-i mai rău.

Timiditatea, inocenţa şi tulburarea ei de faţadă dispăruseră. Matthew îşi dădu seama că are de-a face cu o persoană inteligentă şi energică.

— Cine eşti?

— Un străin.

— Nu faci parte din rasele Concordatului.

— Eu vin de departe, de dincolo de hotarele Concordatului. Deşi am studiat destule hărţi stelare şi holoizi de navigaţie, nu-mi pot găsi steaua natală. Pur şi simplu m-am rătăcit.

Sasha se ridică în picioare. Matthew rămase cu pistolul aţintit asupra ei, în timp ce extraterestra se apropia de fereastră.

— Am venit aici acum nouă ani. Am fost salvată, undeva în spaţiul cosmic, de o navă pământeană. Înainte de a fi găsită, am întâlnit o altă victimă a spaţiului, un om şi, pornind de la el, am fabricat învelişul pe care-l vezi acum.

Matthew clătină din cap a neînţelegere.

— Folosind eşantioane de sânge, piele, spermă şi ţesut nervos uman, am schimbat structura genetică a înfăţişării mele pentru a semăna cu *homo sapiens.* Întrucât ştiam că nu am nicio şansă să mă întorc în propria mea lume, am fost obligată să-mi schimb înfăţişarea pentru a trăi în lumea voastră.

Sasha atinse cu un deget geamul din plexi.

— Ciudată planetă, Pământul ăsta. Totul este despărţit. Aerul de sol; solul de apă. Plantele de animale. Masculul de femelă.

— Tu nu eşti femelă?

— Nu. Am luat această formă pentru că-mi oferea ocazii mai multe de a-mi potoli foamea.

În mintea lui Matthew începu să se facă lumină.

— Când te-am văzut deasupra lui Cass, nu era nimic sexual. Te hrăneai, nu-i aşa?

— Exact, Matthew. Neamul meu se hrăneşte cu energie, de preferinţă biologică. Această împărţire în sex masculin şi sex feminin îmi dă posibilitatea să mă apropii de bărbaţi ca să-mi ating scopul.
— Cina vine singură la tine, cum a făcut Cass azi-noapte.
— Nu-i un lucru foarte uşor. Alimentarea mea are un efect epuizant asupra subiectului, dar nu este mortală dacă e făcută cu moderaţie. Dificultatea constă în reacţia emoţională a bărbatului. Actul alimentării provoacă o reacţie neurologică foarte intensă.
— Vrei să spui că bărbatul se simte bine?
— Întocmai. Deşi nu are loc un contact sexual propriu-zis, în creierul subiectului se produce o reacţie puternică, similară unui orgasm prelungit, spuse Sasha, privind în podea. Există şi o reacţie inversă. Cu cât cooperarea subiectului este mai intensă, cu atât fluxul vital dinspre el spre mine e mai accentuat. Până am învăţat să mă controlez, am vătămat câţiva bărbaţi destul de serios.
— Aşa ceva i s-a întâmplat lui Mackensen?
— Da.
— L-ai numit soţul tău. A fost cu adevărat?
— În sensul legal al cuvântului. A vrut să se însoare cu mine. I-am îndeplinit dorinţa.
— Trebuie să fi ştiut cine eşti!
— Ştia. L-am întâlnit pe David la postul aero spaţial Canaveral acum trei ani. Eram într-o situaţie desperată, nu izbuteam să părăsesc planeta. În plus, îmi dăduse de urmă un bărbat cu a cărui energie mă hrănisem, acum vroia să se răzbune. Amintirea experienţei nu-l părăsea nicidecum şi aşa am reuşit să-l fac să mă alimenteze din nou. Dinadins am mers prea departe, până când l-am secătuit de viaţă. Poliţia a considerat-o crimă şi m-a pus sub urmărire. Tocmai mă pregăteam să fug când m-a găsit David Mackensen. Ca şi tine, s-a simţit atras de mine şi s-a oferit să mă ajute. Cunoşteam această reacţie foarte bine; masculii pot rareori rezista unei femele aflate la necaz. M-a dus acasă la el, în Baltimore. După o scurtă perioadă în care a încercat să mă convingă verbal, David a încercat să mă forţeze să am un contact sexual cu el.
— Aflarea adevărului trebuie să fi fost un şoc pentru el.
— Ştii care a fost reacţia lui? De încântare. Primul lui gând

când a aflat că nu sunt om a fost să mă ducă la un laborator unde să fiu supusă vivisecţiei în scopuri ştiinţifice. Atunci i-am demonstrat tehnica mea de alimentare şi s-a răzgândit.

— Cred şi eu.

— David era în vârstă şi rareori putea întreţine relaţii sexuale normale. Întrucât efectele mele sunt strict neurologice, el putea obţine o plăcere deosebită fără efort fizic. Astfel s-a creat o relaţie de simbioză. Ca înalt demnitar în Partidul Binefăcător, îmi putea asigura adăpost şi protecţie. Eu, la rândul meu, mă hrăneam cu energia lui biologică şi-i ofeream plăcerea pe care altfel n-o putea obţine.

— Mi se pare echitabil. Dar cum a murit Mackensen?

— Poziţia lui în Partid îl solicita foarte mult. Intra mereu în conflict cu ambiţioşii lui subalterni care căutau să-i împartă puterea între ei. Căsătoria noastră a fost, până la urmă, rezultatul protestului altor persoane sus-puse din Partid, care susţineau că era cu totul nepotrivit ca un om cu statutul şi de vârsta lui David să aibă o metresă. Stressul l-a împins pe David să apeleze la atenţiile mele cu o frecvenţă din ce în ce mai mare. L-am prevenit că în ritmul ăsta îl voi secătui. Nici nu i-a păsat. A zis că eram singura sursă de plăcere din viaţa lui şi n-avea de gând să se lipsească de ea. N-aveam de ales. Eu îl ucideam încet iar el vroia din ce în ce mai mult. Curând, nu s-a mai putut scula din pat. Subalternii se adunau în jurul lui şi se lăudau fără ruşine cum aveau să-i ia ei locul. Cruzimea lor pur şi simplu m-a uluit. Este una din funcţiile politicii sau toţi oamenii se nasc cu ea?

Matthew înălţă din umeri.

— Cred că-i în fiecare dintre noi. Izvorăşte din slăbiciune şi teamă.

— Câteva zile m-am ţinut departe de David, cu toate acestea situaţia lui s-a înrăutăţit. Ştiam că va muri. Atunci m-am gândit cum să fug de acolo. Cu ajutorul audionului lui David am descoperit casa asta. Era izolată şi chiria era o avere, fapt care m-a făcut să cred că nimeni nu mă va căuta aici. Intenţionam să iau o sumă mare de bani cu mine ca să conving autorităţile locale să mă ignore. Totul ar fi mers bine dacă David ar mai fi trăit încă două zile. A murit prea repede. Partidul i-a confiscat casa şi averea în beneficiul membrilor săi. Soarta mea era în mâinile succesorului lui David, o femeie pe nume Erica Taylor.

Taylor a încercat să mă forţeze să renunţ la moştenire în favoarea ei. Am refuzat. M-a încuiat în cameră dar am evadat cu ajutorul şoferului lui David şi am venit aici. Partidul încă mă mai caută, aparent în legătură cu moartea lui David dar, în fapt, fiindcă Erica Taylor are nevoie de mine pentru a-şi legitima pretenţiile asupra averii şi autorităţii lui David.

Matthew puse pistolul la loc, în buzunar. Se ridică în picioare şi se apropie de fereastră.

— Şi eu? Timiditatea afişată de tine era menită să mă ademenească sau să mă respingă?

Sasha se întoarse şi-l privi în ochi.

— N-am vrut să te ademenesc. Era periculos pentru mine. Ai fi putut fi unul din membrii de Partid. Cu timpul, foamea a crescut. Tu constituiai o sursă de alimentare foarte la îndemână. Am hotărât să nu te încurajez, ci să mă folosesc de orice ocazie oferită de interesul tău faţă de mine.

— Dar furtuna? Şi sărutul?

— Accidente. În lumea mea nu există descărcări naturale de energie, cum e fulgerul vostru. Furtunile au un efect groaznic asupra mea. Electricitatea seamănă foarte mult cu energia biologică din oameni, de aceea descărcările atmosferice masive aproape că mă scot din funcţiune.

Sasha îşi ridică mâna stângă şi îşi lipi degetele de pieptul lui Matthew.

— Când m-ai sărutat, am crezut că am scăpat de foame. Dar, în timp ce stabileam primul contact, am descoperit în tine o sursă de energie extraordinară. Atâta energie n-am mai întâlnit până acum. Contactul cu ea a fost foarte dureros.

— Noi îl numim Dar. Helioplonjorii se aleg cu el pătrunzând în fotosfera soarelui. Unii susţin că ar fi energie vitală pură.

— Poate. Tot ce ştiu e că de la tine nu mă pot alimenta, Matthew. Mi-ar face mult rău.

Matthew îi pune mâna pe obraz. Nimeni n-ar fi bănuit, privind faţa aceea deschisă, atrăgătoare, că nu e omenească.

— Şi n-ai niciun fel de viaţă sexuală? întrebă el, cu voce joasă.

— N-am niciun fel de funcţii de reproducere.

— Păcat.

— Într-adevăr, zise Sasha, din cu totul alte motive.

Rămaseră acolo, la câţiva milimetri depărtare, fiecare dorind de la celălalt ceva ce nu putea obţine.

CAPITOLUL 14

— La ce-i bună chestia aia? întrebă mecanicul şef Arne Dawlish.

Tocmai vroia să verifice dispozitivele de protecţie de pe *Bedouin* pentru al douăzeci şi unulea plonjon al lui Matthew, când observă o unitate tehnotronică masivă, fixată pe podea între picioarele pilotului.

— E un detector special, răspunse Matthew.

— Pentru ce? Pete solare?

— Nu, puncte calde. În ultimul timp am mers foarte departe şi vreau să localizez coloanele de convecţie ca nu cumva să trec prin ele.

O minciună plauzibilă. Întregul Icecube ştia că Matthew plonjează din ce în ce mai adânc în fotosferă. Nimeni nu ştia sigur de ce, fiindcă Matthew nu dădea nicio explicaţie. De la pierderea lui Gem se înstrăinase de colegii lui, petrecând cu ei foarte puţin timp.

Unii credeau că Matthew o caută pe Gem. (Circula un mit potrivit căruia adânc, în fotosferă, existau zone reci, locuri unde temperatura nu era mai mare decât pe faţa luminată a planetei Mercur. Despre helioplonjorii dispăruţi se spunea adesea (în glumă) că-şi petreceau vacanţa în Zona Rece. Mulţi dintre cei mari erau acolo: Momar, Gerri Hill, Daze Chromo – şi Gem Goldshield.

Într-un sens ciudat de etiologic, Matthew o căuta pe Gem. Dispozitivul improvizat din cabină era un detector selectiv de emanaţii. Îl meşterise singur. Menirea lui era să descopere sursa Darului.

Dawlish coborî cupola. Matthew comută pe sursa de energie internă şi dădu pinteni navei, care se îndepărtă ca o săgeată de staţia spaţială. Vocea lui Ahmad, audionul lui, îl avertiză că mai aveau numai trei minute şi jumătate până la întâlnirea cu transportorul de foc.

— Nu folosesc transportorul, zise Matthew.

— E oare recomandabil, domnule Lawton? Temperatura coroanei este foarte ridicată, replică Ahmad.

— Din sursă sigură îţi spun că e aproape inofensivă. Şi-n plus,

vreau să cercetez coroana în timp ce trecem prin ea.

În locul unei orbite staţionare pe partea luminată a planetei Mercur, Matthew îşi plasă nava pe o orbită solară retrogradă.

— Mergi pe direcţia A-40-60-6, tangenţial, comandă el audionului. O să trecem chiar pe sub nasul lui.

— Al cui, domnule Lawton?

Antropomorfismul nu făcea parte din programul audionului.

— Îl pun în funcţiune, spuse Matthew.

Făcând un viraj mare la dreapta, Matthew se aplecă şi activă detectorul. Ecranul emisferic se aprinse şi, la baza lui, numerele începură să se înşiruie cu repeziciune. În caz ca descoperea vreo sursă de energie în banda probabilă (deasupra razelor cosmice), pe ecran aveau să apară inele concentrice determinând originea emanaţiei.

— Contactul cu coroana peste opt secunde, anunţă Ahmad.

În ciuda amortizoarelor, instrumentele de măsură ale navei parcă înnebuniră când Matthew plonjă în coroană. Temperatura gazului în exterior, potrivit spectroscopului, trecea de un milion de grade Kelvin. Şi totuşi, la nivelul învelişului navei temperatura era tolerabilă – 4.285°K. Rainbow avusese dreptate. Coroana era prea subţire pentru a fi periculoasă din punct de vedere termic.

Pe de altă parte, nivelele de radiaţie erau sigur dăunătoare. Matthew se agită pe scaun de parcă ar fi simţit fiecare particulă trecându-i prin navă şi prin corp, pregătind terenul pentru tot felul de complicaţii celulare.

Bedouin se descurca bine. Blindajul, agentul răcitor şi disipatoarele funcţionau cu multă eficienţă. Pe măsură ce se apropia de cromosferă, Matthew se simţi destul de sigur pe sine ca să asculte puţină muzică. Pentru a răspunde stării de spirit, alese ceva misterios şi ameninţător: Simfonia I de Mahler, *Titanul*.

Singura schimbare remarcată de Matthew la intrarea în cromosferă fu o scădere constantă în temperatura înconjurătoare. Aceasta coborî până la numai zece mii de grade Kelvin, dar temperatura învelişului navei crescu repede pentru a o ajunge din urmă. Sistemele de răcire se trudiră să-l apere pe helioplonjor de atacul termic. Temperatura maximă suportabila pentru *Bedouin* era calculată la douăsprezece mii de grade Kelvin. O diferenţă uşor de acoperit.

Detectorul special rămase pasiv. Matthew îl folosi la capacitatea maximă pentru a cerceta suprafaţa soarelui, dar nu descoperi nimic. Perturbaţia cauzată de hidrogenul ionizant în cromosferă supralicită celelalte instrumente. Pe ultimele mii de kilometri, contoarele de raze gamma şi de raze cosmice refuzară să mai funcţioneze.

Nava brăzdă straturile mai dense ale fotosferei cu mare viteză. Matthew fu prins imediat într-un vârtej. Roti manşa în direcţia mareei şi lăsă ca vâltoarea să-l arunce în zone mai calme.

— Deschide celulele de colectare, ordonă el.

Panoul conectat la sistemul de colectare începu să clipească, în timp ce Ahmad supraveghea umplerea celulelor. Acestea se încărcaseră într-o proporţie de 48%, când pe ecranul detectorului apăru un inel întunecat. Maşinăria emise un zumzet înfundat. Matthew se aplecă înainte atât de repede încât îşi desprinse căştile de la urechi.

— Ahmad, stabileşte sursa acestui zgomot.

— Domnule Lawton, celulele nu s-au umplut încă. N-ar trebui să…

— Fă ce-ţi spun! Găseşte sursa!

Pe ecran se suprapuse o grilă.

— Heliocentrul fenomenului se află pe relevmentul 2-5-2 pe 0-6-1, zise Ahmad. Sursa se îndepărtează cu 822 km/h.

— Se îndepărtează? Cum aşa?

— În timp ce noi traversăm fotosferă cu 108.945 km/h, sursa acestor emanaţii se pierde în soare cu aproximativ 822 km/h mai mult decât viteza noastră.

— Ţine-te de ea. Plonjează!

Bedouin se înclină şi îşi mări viteza. O broboană de sudoare se prelinse pe fruntea lui Matthew şi-i înţepă ochiul stâng. Căldura, presiunea şi gravitaţia de afară erau de ajuns pentru a-l preface în aburi. Sistemele navei se căzneau să-şi ţină stăpânul în viaţă, în timp ce acesta urmărea semnalul din ce în ce mai slab în adâncurile soarelui.

— Obiectivul se îndepărtează cu 1.156 km/m. Să măresc viteza de coborâre? întrebă Ahmad.

— Cât de departe ne aflăm de stratul de convecţie?

— Subsondarea indică 12.200 km.

Inelul de pe ecran se deplasă. Cu o viteză uluitoare, sursa de emanaţie trecu pe sub *Bedouin* şi se îndepărtă din nou.

Matthew răsuci nava printr-o manevră sinucigaşă. Ahmed raportă defectarea mai multor instrumente.

— Dă-le naibii. Ai grijă numai de motor şi de sistemele de menţinere a vieţii. Ai înţeles?

— Înţeles, domnule Lawton. Ce facem cu energia deja colectată?

— Arune-o. Las-o să se scurgă afară.

Ping, ping, se auzi dinspre detector. Sursa se înălţa spre ei. Matthew nu avea niciun fel de imagine, desigur, drept care urmărea obiectivul numai pe instrumente. Sursa era informă şi lată de sute de kilometri. Cel mai probabil era un câmp de energie autonom, analog fulgerului globular. În caz că ajungea destul de aproape, Matthew intenţiona să pătrundă în el şi să capteze cât mai multă energie în celulele lui colectoare.

Supraîncărcarea avu drept efect întreruperea comunicării radio. Repulsoarele din interior scoaseră scântei şi nu mai dădură niciun semn de viaţă. Învelişul navei luă foc în mai multe puncte când obiectivul se înălţă la o distanţă de 700 km.

— Ahmad, ascultă cu atenţie. La semnalul meu, accelerezi cât poţi timp de două secunde. Ai priceput?

— În ce direcţie, domnule Lawton?

— În orice direcţie, numai să ieşim din soare.

— Şi cu încărcătura cum rămâne?

— În cel mai rău caz, renunţ la ea. O arunc şi te las pe tine să duci nava acasă.

— Am înţeles, domnule Lawton.

Obiectivul se afla în faţă şi puţin sub navă, deplasându-se cu 114.072 km/h. Degetul lui Matthew rămase deasupra comenzii manuale, gata să deschidă sistemul de colectare. Timpul părea să devină o infinitate, în vreme ce obiectivul atât de instabil se apropia centimetru cu centimetru de nivelul navei. Matthew se temea să se repeadă asupra lui, se temea că avântul navei îl va pune în gardă şi-l va face să se îndepărteze din nou.

Aşteaptă, aşteaptă. Lasă-l pe el să vină la tine.

Detectorul se blocă iar inelul obiectivului umplu ecranul. Matthew îşi înghionti nava şi deschise celulele.

O senzaţie ciudată, de răceală, îi învălui pielea. Observă cum, treptat, modulul de control, care de obicei era întunecat, se umplea de o lumină clară, albăstruie. Matthew întinse mâna şi văzu că era învăluită în aceeaşi strălucire de azur. Privi în jos şi-

şi dădu seama că trupul lui fluorescent lumina întregul modul.

Extremităţile îi erau reci ca gheaţa şi tremurau din ce în ce mai tare. Încercă să vorbească dar efluviul rece îi bloca fără speranţă corzile vocale.

Câteva lucruri se petrecură în acelaşi timp. Funcţiile voluntare ale corpului său începură să acţioneze din proprie iniţiativă. Lacrimile îi brăzdară faţa. Urină şi defecă. Vederea i se înceţoşă, apoi deveni mai ageră, nasul începu să-i curgă iar dinţii să-i clănţăne. O durere ascuţită în zona stomacului îi cuprinse apoi şi abdomenul. Îi ajunse în testicule şi Matthew aproape că-şi pierdu cunoştinţa.

Vasăzică asta-i senzaţia. Gem şi Reinbow aveau dreptate. Izvorul vieţii e şi izvorul morţii.

Încercă să-i ordone lui Ahmed să arunce toată încărcătura, dar din gât nu-i ieşi niciun sunet. Un singur lucru mai putea încerca. Să spargă fiola de Crux. Aceasta alerta automat audionul, anunţându-l că pilotul nu mai poate conduce nava.

Matthew ridică mâna de pe manşă. Se concentră să-i potolească tremurul. Lumina albăstruie era orbitoare acum, firele de lumină încreţindu-se de la vârfurile degetelor spre încheieturi. Cu un efort de voinţă extraordinar, lovi cu podul palmei fiola de soporific.

Nu avu senzaţia că fiola s-ar fi spart, nu simţi înţepătura în carnea coapsei. Într-o clipă de luciditate îngrozitoare Matthew se întrebă dacă medicamentul va avea vreun efect asupra corpului său plin de o energie necunoscută.

Interiorul navei dispăru încet din faţa ochilor lui. Un şir de imagini i se buluci în minte. Halucinaţii de la Crux? Sau un alt efect al Darului concentrat?

Văzu oameni pe care-i ştia, locuri în care fusese. Deşi fiecare imagine ţinea cât o descărcare sinaptică, lui Matthew i se părea că durează o veşnicie. Mai mult, imaginile nu erau ordonate cronologic.

Jack Sangamon luând un pot la mic-mare. Tycho Basin, pe Luna, unde crescuse el. Gem zâmbindu-i în nava de intervenţie. Părinţii lui certându-se. Gem, întinsă pe cuşeta din cabina lor, goală. Casa de pe Buncombe Horse Range Ridge. Wellington Yu, gras şi fără picioare. Gem sărutându-l pe Jack îmbrăcat în costum termic. Universitatea Tranquility. Rainbow Harvester, aşa cum n-o văzuse niciodată, fără glugă. Faţa ei era o mare de

tumori, negre şi hidoase. În spatele acelei măşti îngrozitoare se afla cea mai senină minte din sistemul solar.

Gem. Gem dansând cu Jack. Gem în plin orgasm. Gem mâncând tăieţei. Gem.

Străfulgerările sinaptice îşi pierdură coerenţa şi deveniră simple explozii de lumină cerebrală. De parcă în craniul lui Matthew s-ar fi instalat o orgă de lumini, funcţionând la unison cu undele cerebrale. Partea conştientă a minţii lui cedă.

Credinciosul Ahmad aruncă încărcătura, aşa cum fusese programat, şi îşi duse stăpânul la adăpostul spaţiului necuprins.

CAPITOLUL 15

— Povesteşte-mi despre lumea ta, spuse Matthew.

— E greu, replică Sasha. Există atâtea lucruri despre planeta mea care nu pot fi exprimate în cuvinte. Noi nu avem ceea ce voi numiţi comunicare verbală şi mă tem că figurile de stil pe care le-aş întrebuinţa ar fi total neadecvate.

— Dacă cei din neamul tău nu vorbesc, atunci cum comunică?

Sasha făcu un gest vag.

— În limbajul vostru s-ar numi „empatie”, un termen, totuşi, imprecis. Simţurile noastre nu sunt împărţite în funcţii distincte, cum sunt cele ale oamenilor. Sistemul nostru nervos detectează activitatea cerebrală a celorlalţi şi astfel putem comunica între noi.

— Hmm, telepatie. Poţi să-mi citeşti gândurile aşa?

— Modul nostru de comunicare nu are efect asupra oamenilor. Impulsurile voastre nervoase sunt prea slabe pentru a putea fi percepute. Şi, cu învelişul ăsta uman, sunt mai puţin sensibilă ca înainte.

Matthew se rezemă de perete.

— Aş vrea să aflu atât de multe lucruri. Tu reprezinţi o specie nouă, total diferită de celelalte din Concordat.

— Cum spuneam, bărbaţii sunt întotdeauna curioşi, zise Sasha, uitându-se în palmă. Există, totuşi, un mod de a-ţi arăta lumea mea.

— Atunci, arată-mi-o.

— Dar te previn, Matthew. Va fi nevoie de un contact foarte intim, care s-ar putea să-ţi facă rău.

— E vorba de-o durere fizică?

— Nu, dar poate fi foarte neplăcut din punct de vedere psihologic, iar metoda s-ar putea să-ţi pară dezgustătoare din punct de vedere fizic.

Interesul lui era prea mare ca să mai dea înapoi. Matthew încă mai dorea o apropiere de Sasha, chiar dacă aceasta nu putea fi sexuală.

O urmă în bucătărie. Dulapurile erau pline de tot felul de ustensile şi Sasha scotoci prin ele până găsi un cuţit mic, ascuţit bine. Sub ochii lui Matthew, îşi înfipse vârful lamei în palma

stângă.

— Ce faci? întrebă Matthew.

Sasha nu spuse nimic. Îşi făcu o incizie de doi centimetri şi jumătate. Apoi încrucişă tăietura cu o alta, de aceeaşi lungime. Matthew observă câţiva stropi de sânge roşu ţâşnind din rană. Sasha îi şterse şi rana nu mai sângeră.

Sasha îşi încovoie degetele înapoi şi îşi îndoi încheietura pentru a întinde cât mai mult pielea mâinii. Prin tăietură apăru o bucăţică de carne, în formă de con. Sasha privi încordată mugurele galben, strălucitor, care se lungi, pe măsură ce concentrarea ei creştea, răsărindu-i din palmă cu uşoare unduiri circulare.

— Ce-i asta? întrebă Matthew, fascinat şi îngrozit în acelaşi timp.

— Un nerv mixt specializat, şi inductiv şi conductiv. Prin el vom comunica.

Matthew nu-şi putea dezlipi privirea de pe lujerul unduitor.

— Cum anume? întrebă el cu glas pierit.

— Trebuie să realizez un contact cu un nerv senzorial major. Cel mai indicat este prin ureche sau prin ochi.

— Şi-atunci voi auzi sau vedea ce anume îmi transmite creierul tău?

— Întocmai. Ce preferi?

Matthew se gândi o clipă. Atingerea nervului auditiv necesita spargerea timpanului.

— Poţi să-mi atingi nervul optic fără să-mi afectezi vederea?

Sasha îşi trecu degetul arătător în jurul ochilor lui Matthew.

— Orbitele sunt mari. Mă pot strecura pe sub pleoapa ta destul de iute, dar nu sunt sigură că pot ajunge între muşchii din jurul ochiului. Vrei să încerc?

— Da.

Poziţia ideală era greu de găsit, Sasha trebuia să stea foarte aproape de faţa lui Matthew. Nu exista niciun scaun aşa că trebuiau să se aşeze pe podea. Matthew se rezemă cu spatele de perete. Sasha îngenunchie în faţa lui şi îşi trecu braţul drept pe după umărul lui. Matthew râse nervos.

— Acum două zile aş fi dat orice ca să te aduc în poziţia asta, zise el. Acum că stăm aşa sunt agitat ca o fecioară.

— Ţi-e teamă?

— Nu vreau să-mi strici vederea.

— Nu-ţi face griji, Matthew, am să umblu foarte uşor.

Matthew închise ochiul stâng. Sasha apropie încet lujerul straniu de ochiul lui drept. Clipea mereu şi Sasha nu-şi putea introduce nervul. În cele din urmă îi despărţi pleoapele cu degetele.

Nervul străin, cald şi neted, se turti în timp ce-şi croia drum pe sub pleoapă. Matthew încercă să rămână calm, dar senzaţia de intruziune era prea puternică. Muşchii feţei se încleştară. Sasha scoase un icnet de durere. Nervul era extrem de sensibil.

— Să mă opresc? întrebă Sasha.

Vocea venea parcă de foarte departe, deşi buzele ei erau la doar câţiva centimetri de urechea lui.

— Nu, rezist eu.

Faţa lui Matthew se relaxă treptat şi Sasha se insinuă mai departe în craniul lui.

Senzaţia de repulsie era aproape de nesuportat. Matthew se trezi ţinând-o strâns de şolduri pe Sasha. Apropierea de ea, simpla apăsare sau ciudatul erotism al situaţiei îl făcu să se excite. Se forţă să se gândească la altceva, menţinându-şi astfel muşchii feţei relaxaţi.

Contact. Obrazul drept îi fu invadat de căldură. Retina i se umplu de culori venite din interior iar senzaţia de iritare se pierdu pe măsură ce era preluată de Sasha.

O linie întunecată se prefăcu într-un orizont. Matthew se trezi în faţa unui ocean neted, fără valuri, sub un cer senin, albastru-verzui. Perspectiva se schimbă şi acum vedea un ţărm stâncos, lipsit de copaci sau altă megafloră.

— Aceasta-i lumea mea, spuse Sasha. În limba ta se numeşte Plină-de-viaţă. Semenii mei sunt Cei-care-gândesc şi vieţile noastre încep în lichidul pe care-l vezi în jurul tău.

— Sunteţi amfibii?

— Nu, lichidul pe care-l vezi nu e apă; este o substanţă complexă, formată din proteine, aminoacizi şi elemente chimice fotosensibile.

— Pare a fi un organism viu.

— Chiar asta şi este, Matthew. Este matca neamului meu. Vino.

Matthew păşi în fluidul verde întunecat, dens, aproape ea o gelatină. Crezu că nu va putea vedea în adâncuri dar se înşelă. Forme luminoase apăreau mereu din străfunduri. Unele înotau la suprafaţă, altele se preumblau pe fundul oceanului.

— Ce se întâmplă cu noi la începutul vieţii e un mare mister, spuse Sasha. Originile noastre ne sunt ascunse de Cei-ce-zămislesc. Ceea ce-mi imaginez acum pentru tine se bazează pe amintiri nebuloase ale vieţii mele larvare.

O siluetă măruntă, învăluită într-o lumină gălbuie, se mişca anevoie prin întunecime. Capul era uriaş în comparaţie cu corpul. Picioarele erau groase şi puternice, cum se şi cuvenea să fie într-un asemenea lichid. Braţele erau mici de tot, aproape nişte rudimente. Atârnau, inutile, pe lângă pieptul plat, inform, al creaturii gălbui.

— Acesta sunt eu, în stadiu de larvă, zise Sasha.

Matthew privi mai îndeaproape. Capul era inform, cu excepţia a două orbite ascuţite şi a unei guri rudimentare, fără buze, ca un tub mic, rigid.

— Ce respiraţi aici?

— Noi nu respirăm. Toate funcţiile noastre vitale sunt întreţinute de albumina din jurul nostru.

— Cât ţine stadiul de larvă?

— Nu se ştie. Noi măsurăm timpul după perioadele de odihnă, cele de somn, din clipa în care ieşim din albumină. Din cauza asta nu putem măsura timpul larvar.

Matthew nu văzu nici urmă de unelte sau de evoluţie tehnologică. O întrebă pe Sasha şi ea îi spuse că larvele au posibilităţi intelectuale foarte limitate. Dat fiind că nu trebuie să se îngrijească de hrană, îmbrăcăminte, adăpost sau protecţie, ele tind să-şi petreacă timpul străbătând lichidul întunecat, ascuţindu-şi astfel simţurile faţă de celelalte creaturi din jurul lor.

Apăru o altă siluetă gălbuie, apropiindu-se de stadiul imatur al Sashei. Matthew avu senzaţia că este atins, chiar dacă străinul era la câţiva metri depărtare. Auzi – sau mai degrabă simţi – următorul mesaj:

Eu sunt pentru tine, eu sunt pentru noi, eu sunt pentru noi, eu sunt pentru mine.

Sasha, îi răspunse:

Tu eşti pentru mine, tu eşti pentru noi, tu eşti pentru noi, tu eşti pentru tine.

— Ce înseamnă aşa? întrebă Matthew,

— Aşteaptă.

Străinul veni mai aproape. Braţele îi erau bine dezvoltate iar

capul îi era brăzdat de două creste curbate, de la gură în sus, peste ochi, până la ceafă.

— Acesta e Cel-Care-stă-să-apară, zise Sasha.

Creatura îşi întinse mâinile cu câte trei degete şi o trase, spre ea pe mai mica Sashă. Gura-tub o acoperi pe cea a Sashei. Cel-care-stă-să-apară injectă o substanţă amăruie în gura fiinţei mai mici.

Matthew aproape că se sufocă.

— Asta ce naiba a fost?

— Cel-care-stă-să-apară este pe punctul de a-şi părăsi stadiul de larvă: îmi transmite o cultură de bacterii care separă oxigenul de albumină. Curând va respira aer şi pentru asta trebuie să-şi cureţe pneumosacul.

Creatura îi dădu drumul. Cu paşi mari, urcă fundul povârnit al mării vii. Ieşi din lichidul gelatinos şi păşi pe solul uscat.

— Şi asta vi se întâmplă la toţi?

Drept răspuns, Sasha făcu un salt în timp. Acum avea braţe. Îmbrăţişă o larvă mai tânără şi expedie cultura de germeni în celaltă creatură.

— Larvele nu se maturizează fără bacteriile Celui-care-stă-să-apară şi numai larva înzestrată cu capacităţi senzoriale bine dezvoltate poate auzi chemarea unui adult.

Sasha ieşi din albumina verde. O sumedenie de adulţi gălbui, scânteietori, o aşteptau pe ţărm ca s-o întâmpine. Matthew simţi cum gândurile lor empatice o copleşesc pe Sasha. Erau gânduri frumoase, de prietenie, menite să-l facă pe Cel-care-apare să se simtă bine primit.

În timp ce Sasha adultă stătea la marginea mării de albumină, începu să bată din picioarele ei ca nişte cârlige. Acesta, îi zise ea lui Matthew, era dansul apariţiei. Scopul lui era să îndepărteze toate picăturile de albumină, pentru ca matca neamului să nu se împuţineze.

Adulţii adunaţi pe ţărm lăudară evoluţia Sashei. *Vedeţi ce bine dansează cel nou,* trasmiseră ei. Sasha se opri şi răspunse: *Eu voi fi Dance*[4]*. Eu sunt Dance.*

— Asta a fost primul tău nume? întrebă Matthew.

— Da, numele meu la apariţie.

— Îmi place. Ţi se potriveşte. Dance.

Adulţii urcară povârnişul împreună cu Sasha/Dance. Matthew

[4] Dans (N.T.)

descoperi, acolo unde nu se vedea roca golaşă, un înveliş gros de fibră vie care acoperea întreaga planetă. Aceasta era replica uscată a mării de albumină şi, în unele locuri, avea o adâncime de câteva sute de metri. Din înveliş ţâşneau bule de gaz, mai ales oxigen, în erupţii spectaculoase. Semenii lui Dance construiau platforme deasupra învelişului pentru a nu se scufunda în excrescenţele siropoase.

Cei-care-gândesc nu purtau niciun fel de haine. Nici nu aveau nevoie; clima era ideală iar trupurile lor erau lipsite de organe externe sau orificii vulnerabile. După cum observa Matthew, fiinţele adulte erau complet asexuate. Pielor lor de un galben strălucitor era netedă, de la gât şi până la picioarele înguste. Numai în cavitatea dintre crestele osoase ale craniului aveau un fel de păr.

— Dance, cum se reproduce neamul tău?

— Asta se întâmplă în adâncurile albuminei. În clipa în care devenim adulţi, nu ne mai amintim în ce constă procesul. Tot ceea ce ştim este că funcţia sexuală se pierde cu mult înainte de sfârşitul stadiului larvar.

Procesiunea ajunse la o aşezare de dimensiuni modeste, înălţată pe piloni deasupra învelişului organic. Casele, platformele şi pilonii erau făcuţi dintr-un material striat, asemănător cu plasticul. Matthew nu văzu utilizându-se niciun fel de metal.

— Vrei să întrebi ceva, spuse Dance.

— Da. Totul este atât de primitiv aici. Cum de-aţi reuşit să călătoriţi atât de departe în spaţiul cosmic, la nivelul ăsta tehnologic?

— N-a fost opera noastră.

Imaginea dispăru. În faţa lui se întindea acum un oraş mult mai mare. Totul era colorat în verde, dar Matthew nu putea spune dacă acesta era un efect natural al viziunii lui Dance sau dacă soarele planetei era una din stelele albastre.

— Aici stăteam înainte de venirea Celorlalţi. Nivelul nostru cultural era foarte înalt. Nu ştiam ce e nevoia căci ne hrăneam cu energia învelişului viu şi de altceva nu duceam lipsă. Ne îndeletniceam cu cultivarea artelor, neglijând preocupările ştiinţifice, fiindcă plăcerea noastră era să creăm frumuseţe şi armonie. Dar modul acesta de viaţă ne-a găsit nepregătiţi să-i întâmpinăm pe hHoma.

Pronunţă numele eu o exalare bruscă înaintea primei silabe: *huh*-HO-maa.

— Cine-s ăştia?

— Ca şi semenii tăi, un neam de călători astrali. Cu ajutorul telescoapelor am văzut sosirea unui mare număr de nave hHoma în jurul planetei noastre. Cercetaşii lor au asolizat iar noi i-am întâmpinat cu curiozitate.

Matthew primi imaginea unei nave hHoma. Suprafaţa ei prismatică semăna cu un ochi de albină. Suprafaţa exterioară, zimţuită, a navei în formă de minge de fotbal american nu părea deloc compatibilă cu zborul interstelar.

Creaturile hHoma ieşiră din maşina lor şi interesul crescând al lui Matthew făcu imaginea şi mai clară. Erau nişte fiinţe enorme, ca nişte broaşte, înalte de doi metri şi jumătate. Aveau picioarele scurte şi îndesate, în timp ce braţele (picioarele din faţă?) erau destul de lungi ca să se sprijine de sol. Adăugaţi un cap turtit, triunghiular, şi pielea verde-cenuşie, şi iluzia unei broaşte devenea foarte puternică.

— hHoma migrau, se aflau în drum spre alte lumi. Plină-de-viaţă era prima planetă, după multe perioade de odihnă, cu o atmosferă respirabilă. Nu ne deranja dacă se stabileau pe planeta noastră, fiindcă numărul Celor-care-gândesc nu era niciodată prea mare. hHoma înţeleseră aceasta şi, curând, începură să-şi plaseze semenii pe toată planeta. Nişte fiinţe agreabile, chiar dacă erau arogante şi ne priveau ca pe nişte sălbatici docili.

Matthew văzu ridicându-se din terenul plat o imensă construcţie din metal. Megastructura era o colonie hHoma şi curând o văzu năpădită de creaturile mătăhăloase. Se deplasau în nişte maşini nu foarte diferite de skimmerele din Concordat. Semenii lui Dance rămâneau retraşi, tăcuţi, modeşti şi paşnici.

Lucrurile se schimbară. Mulţimile de hHoma se răriră.

— După câţiva ani, hHoma începură să moară pe capete. Medicii lor puneau asta pe seama unei bacterii originare din Plină-de-viaţă. Munciră cu furie pentru a izola sursa şi a găsi un remediu. Nu reuşiră. Pe măsură ce trecea timpul, coloniştii deveneau din ce în ce mai vulnerabili. La cinci ani după sosirea convoiului de hHoma, mai supravieţuiau foarte puţini.

Grandiosul zigurat din metal îi reveni în faţa ochilor, pustiu şi mâncat de rugină. Oasele mucegăite ale hHoma – stăteau

împrăştiate peste tot. N-avea cine să le îngroape.
— Unul dintre ultimii hHoma a fost o creatură pe nume: Gâtadânc. Nu era expert în ştiinţe, nici medic (hHoma sunt sexuaţi, ca şi oamenii). Era inginer.
Apăru Gâtadânc. Era gârbovit şi buhav iar pielea îi lucea de mucozităţi irizate. După părerea lui Matthew, Gâtadânc era o fiinţă foarte bolnavă.
— Gâtadânc a fost cel care a descoperit cauza deceselor în masă. Înregistra nivelurile de energie emise de învelişul organic şi de marea de albumină. Existau planuri de alimentare a maşinilor hHoma cu această energie, dar intensitatea ei era prea joasă. Gâtadânc observă că intensitatea scădea ori de câte ori unul dintre băştinaşi trecea prin faţa senzorului. Atunci făcu un experiment. Amplasă un senzor energetic într-un lot izolat. Senzorul emitea semnale regulate în timp ce fibrele de sub el trăiau, creşteau şi se multiplicau. Apoi Gâtadânc trimise doi de-ai noştri în locul, acela. Sonda emise semnale din ce în ce mai slabe, apoi amuţi. Acolo era răspunsul. Cei-care-gândesc trăiesc prin absorbţia energiei de la alte fiinţe. Înainte de venirea fiinţelor hHoma, planeta se străduise să-i hrănească pe toţi semenii mei – poate 200.000, după calculele noastre. Invazia coloniştilor a stricat echilibrul. Dintr-o dată, a apărut mai multă „hrană” ca înainte. Tot mai mulţi dintre semenii noştri răsăreau din albumină, secătuindu-i de viaţă pe coloniştii hHoma. Noi nu ştiam ce efect avem asupra lor. Şi nici nu-l puteam preîntâmpina. Gâtadânc a transmis un mesaj flotei spaţiale hHoma: „Suntem ucişi de băştinaşi.” Şi aşa pe planeta noastră sosiră nave de război pentru a ne pedepsi.
Într-o imagine rotundă, întunecată, cum se poate vedea printr-un telescop optic, Matthew zări o hoardă de nave uriaşe care convergeau pe planeta Plină-de-viaţă,
— Partidele noastre politice erau prea mici şi ineficiente ca să organizeze rezistenţa sau să negocieze. Mai mult, acum ajunseserăm la un milion, planeta nu putea hrăni atâta populaţie, Suprafeţe întregi de înveliş organic începură să moară, pe măsură ce erau sleite de viaţă. Cei-care-gândesc erau deznădăjduiţi. Fără nicio acţiune din partea noastră, ne confruntam cu două mari pericole: moartea violentă şi moartea prin înfometare. hHoma au atacat şi ucis mii de băştinaşi. Armele ior erau foarte eficace, cu atât mai mult cu cât masivele

descărcări de energie ale dispozitivelor bazate pe lumină coerentă şi fascicule de protoni ucideau chiar dacă nu-şi atingeau ţinta. Ţi-aduci aminte cum am reacţionat la furtuna aceea? Armele lor erau de un milion de ori mai puternice.

Într-adevăr. Navele masive, strălucind ca nişte pietre preţioase cu mai multe faţete, măturau planeta cu razele lor ucigaşe. Cei-care-gândesc se prăbuşeau cu sutele. Erau lipsiţi de apărare şi lui Matthew i se făcu rău când văzu atâtea fiinţe arse de vii pentru o crimă pe care n-o puteau evita.

Începu să răsufle din ce în ce mai greu. Furia şi mâhnirea îi împingeau adrenalina prin tot corpul. Învăţa ce este empatia simţind ceea ce simţise cândva şi Dance.

— Până la urmă flota hHoma părăsi planeta. Doar câteva mii din Cei-care-gândesc supravieţuirn. Regiuni întinse de înveliş organic fuseseră şi ele distruse. Nouă, cei oare rămăseserăm în viaţă, ni se părea că suntem sortiţi pieirii. Am găsit, totuşi, o alternativă. În jurul nostru erau o mulţime de mostre de tehnologie hHoma. Împreună cu prietenii mei, am meşterit la câteva nave, făcându-le apte de zbor. După terminarea reparaţiilor, am părăsit planeta Plină-de-viaţă, cu intenţia de a ne stabili în alte lumi. A fost o aventură îndrăzneaţă şi periculoasă. Nu aveam nicio idee despre navigaţia în spaţiul cosmic şi, foarte curând, ne-am rătăcit. Cei mai puţin rezistenţi dintre noi au murit, servind drept hrană celor mai puternici. Acum ne hrăneam pe seama celorlalţi. A fost groaznic. Mă simţeam atât de vinovată, nu vroiam să le iau viaţa. Călătoria a continuat până am rămas doar doi.

O navă abia vizibilă rătăcea prin spaţiu. Matthew îi văzu pe Dance şi însoţitorul ei. (Hotărî că nu se putea gândi la Dance decât ca la o femeie.)

— Ne-am decis să ne despărţim. Eu am părăsit nava într-un modul de cercetare. Modulul se apropia automat de impulsurile ce indicau prezenţa unei activităţi conştiente: semnale radio, traiectorii ionice şi aşa mai departe. Când mi s-a terminat combustibilul, am mers în derivă până într-un loc numit Abr Valley.

— Cunosc regiunea asta. Este o traiectorie interstelară foarte des folosită, între Shiva şi Kaltha.

— Zona în care am ajuns era plină de epave. Am încercat să salvez fiinţele găsite acolo, dar toate au murit din cauza rănilor.

N-o făceam din altruism. Aveam nevoie de un subiect viu, puternic, din care să extrag energie. În cele din urmă am găsit unul, un bărbat pe nume Allen Gunther.

Matthew văzu chipul unui bărbat. Avea în jur de douăzeci şi cinci de ani şi Matthew îşi dădu seama de unde-si luase Dance trăsăturile, dacă folosise material genetic de la acest om.

— Alien m-a învăţat la ce să mă aştept dacă vroiam să trăiesc printre oameni. Energiile lui vitale erau puternice şi ciudate, dar le-am găsit acceptabile. Restul îl ştii. Viaţa mea tainică pe Pământ, David Mackensen, tu. Ce crezi despre Sasha acum?

— Scoate nervul, te rog.

Dance se conformă. Matthew deschise şi închise pleoapa. Orbita îl durea şi lacrimile îi curgeau încontinuu.

— Pfiu! făcu el. Ce călătorie!

Dance îl privi nerăbdătoare. Matthew se simţea ridicol, ţinând-o în braţe pe această ne-femeie şi întrebându-se cum s-o ajute. Văzându-i originile, văzând cum arăta fără învelişul uman, atracţia pentru ea nu mai avea niciun sens.

Ceva nou, totuşi: era plin de compasiune pentru Dance. Fusese martora distrugerii planetei şi a semenilor ei. Fără a şti deloc unde ar putea ajunge, Dance se azvârlise în spaţiul necuprins – şi sfârşise în braţele lui Matthew Lawton.

— Ei? întrebă ea. Şi-acum, ce urmează?

— Dacă-mi stă în putere, te voi ajuta.

CAPITOLUL 16

Când Matthew îşi recapătă cunoştinţa, era purtat în mare grabă prin salonul de pe Icecube. Tuburi de perfuzie îi împungeau braţele şi pieptul iar faţa îngrijorată a lui Len Rackham stătea aplecată asupra lui.

— Matt, ce ţi s-a întâmplat? întrebă Len.

Un bolborosit abia auzit, fu singurul sunet pe care-l scoase Matthew. Apoi un val de Sting îi atinse creierul şi pânzele de păianjeni se mistuiră. Încercă să se ridice în capul oaselor. Efortul îl orbi cu mii de sori şi-i umplu mădularele de o durere insuportabilă.

— Stai întins, îl sfătui Len. De data asta era gata-gata să te întorci prăjit.

— Nava mea… în ce stare-i *Bedouin?*

— Am aruncat ce-a mai rămas din ea pe faţa întunecată a lui Mercur, acum trei ore.

— Cum? De ce?

— Afurisita aia de navă e moarte curată, Matt. Cu radiaţiile care emană din carcasa ei staţia asta s-ar preface în cenuşă în doi timpi şi trei mişcări. Chiar dacă am putea s-o decontaminăm, n-a rămas prea mare lucru din exostructură. A ars aproape toată.

Matthew căzu într-o tăcere plină de suferinţă. Descoperise Darul sau cel puţin o parte din el. De asta era sigur. Preţul fusese mare: nava distrusă; şi numai Dumnezeu ştia ce se va întâmpla cu el după ce se scăldase într-o radiaţie atât de intensă. Amintirea corpului canceros al lui Rainhow îl făcu să se cutremure.

Infirmierii îl spălară cu fluid anti-R. Îi goliră stomacul şi-i administrară o clismă. Fu injectat cu Steral şi Helidase şi încă alte şase medicamente. Mai ciudat era că, în afară de o oboseală extremă şi o durere acută de muşchi, Matthew nu avea nimic altceva. Pielea lui nu era băşicată şi nici nu se cojea, părul nu începuse să-i cadă iar gingiile nu-i sângerau. Pe scurt, nu avea niciunul din simptomele clasice ale iradierii.

Două zile mai târziu era din nou pe picioare. Ceilalţi helioplonjori, care până atunci îl priviseră cu respect, acum se

uitau la el cu teamă şi uimire. Matthew părea indestructibil.

Oficial, puse accidentul pe seama curenţilor de convecţie care-i azvârliseră nava într-un spic solar. Nimeni nu puse întrebări, deşi toată lumea ştia că spicele solare nu sunt radioactive.

La patru, zile după ce fusese găsit, Matthew împrumută o navă de intervenţie pentru a examina partea întunecată a planetei Mercur. Vroia să cerceteze carcasa fostei lui nave. Arne Dawlish acceptă să-l însoţească dar refuză categoric să se apropie de rămăşiţele radioactive.

Nava de intervenţie *Icecube 9* zbură încet pe deasupra zonei în care fusese aruncat *Bedouin-ul*. Mai multe nave vechi îşi găsiseră sfârşitul acolo, fapt care-i făcu să piardă ceva timp. În cele din urmă, detectoarele de radiaţii de pe *Icecube 9* începură să sporovăiască într-un ritm vioi.

— Cred c-am găsit-o, zise Arne.

— Dă-i ocol.

Matthew puse în funcţiune cubul cu infraroşii. Dedesubt, carcasa unei nave zăcea desfăcută în două, pe buza unui mic crater. În timp ce *Icecube 9* vira, Matthew văzu numerele 231 gravate la tribord.

— Ea este. Asolizează cât mai aproape, spuse el.

Arne era îngrozit.

— Cât mai aproape? strigă el. Cu radiaţiile care emană din carcasa ei…

— Da, ştiu. Icecube-ul s-ar preface în cenuşă. Eu cobor, Arne, şi nu vreau să merg prea mult într-un costum anti-R atât de greu. Aşa că asolizează cât mai aproape crezi tu de cuviinţă.

Nava de intervenţie bântui pe deasupra craterului. Arne acţionă sistemul de frânare. Trenul de asolizare lăsă în urmă o dâră de praf de câţiva metri, apoi se opri pe fundul craterului.

— Destul de bine, spuse Matthew, apreciind distanţa. Dar ai aşezat-o de-a-ndoaselea.

— Îmi pare rău.

Chiar şi în strânsoarea aproape imperceptibilă a gravitaţiei planetei Mercur, Matthew păşi în crater cu multă greutate. Costumul antiradioactiv era placat în metal iar praful de pe fundul craterului se înălţa până la gambe. Străbătu anevoie pulberea cenuşiu-argintie, stârnind valuri de particule la fiecare mişcare.

Reflectorul se opri asupra carcasei pârjolite a *Bedouin-ului.*

Matthew îşi continuă drumul. Detectorul de radiaţii aproape că-şi ieşise din minţi. Len Rackham avea-dreptate; nava era moarte curată.

Bedouin se izbise de sol cu pupa, structura uşoară, din metal, era plesnită în câteva locuri. Matthew extrase o celulă din siliciu, spartă. N-avea nici urmă de energie. Pe carcasa sau pe sol nu era nici urmă de explozie, semn ca celulele fuseseră goale în momentul prăbuşirii.

Modulul pilotului, extrem de rezistent, era intact. Matthew deschise cupola. Îmbrăcat în costumul voluminos, n-avea cum să încapă în scaunul pilotului. Se aplecă şi puse în funcţiune audionul.

— Ahmad, mai trăieşti? întrebă el.

— Da, domnule Lawton. Pot să presupun, prin prezenţa dumneavoastră aici, că vă simţiţi bine?

— Destul de bine. Cam neplăcută călătoria, nu?

— Întocmai, domnule Lawton. Presupun că a fost şi ultima mea călătorie.

Matthew avu o reacţie curioasă la remarca lui Ahmad. Îi era milă de maşinăria condamnată la uitare.

— Ai fost un copilot foarte bun, Ahmad. Cel mai bun pe care l-am avut vreodată.

— Vă mulţumesc. Întotdeauna am încercat să fiu la înălţime, domnule Lawton.

— Poţi să-mi spui ceva despre câmpul energetic pe care l-am întâlnit?

— Nu pot să vă spun decât ceea ce n-a fost, domnule Lawton. N-a fost nici atomic, nici fotonic, nici ionic, nici termic. A manifestat anumite caracteristici specifice fenomenelor electromagnetice, dar au existat suficiente diferenţe pentru a-l considera un câmp electromagnetic normal.

— Cred că, dacă e vorba de un tip necunoscut de energie, sigur provine din soare. Cu o putere atât de mare nu are cum să nu sufere schimbări neaşteptate.

— Există câteva puncte slabe în raţionamentul dumneavoastră, domnule Lawton, dar n-am să contest faptul că am întâlnit un câmp cu totul şi cu totul neobişnuit.

Matthew bătu uşor consola cu mâna înmănuşată.

— Nu-ţi face griji, Ahmad. Am să aflu eu ce-anume a fost.

Înainte de a se desprinde de navă, Matthew auzi audionul

spunând:
— Domnule Lawton… Matthew… înainte de plecare, eşti bun să-mi ştergi cartelele de memorie?
— Sigur că da, Ahmad.
Matthew era amuzat că audionul îi folosise, în sfârşit, numele mic.
De ce? întrebă el.
— Planeta Mercur este un loc foarte izolat. Cred că-i mai bine să-mi pierd funcţiile superioare decât să rămân singur aici. E greu să nu ai cu cine vorbi. E ciudat ca eu să gândesc aşa?
— Deloc.
Matthew smulse firul din consolă. Filamentele audionului fură străbătute de lumina laserului şi cartelele de memorie translucide sclipiră de milioane de ori, fiecare licărire un crâmpei din inteligenţa lui Ahmad.
— Adio, Ahmad, zise Matthew, rupând filamentele.
Cartelele se întunecară.

* * *

Matthew avea nevoie de o altă navă. *Bedouin* fusese bună la timpul ei, dar progresul tehnic o uzase moral în numai doi ani de zile. Pentru a obţine o navă ultramodernă, Matthew se întoarse pe Pământ. Îi văzuse pe câţiva dintre helioplonjorii mai tineri zburând pe nave construite de Triangle Photech, o companie a cărei linie de producţie majoră o constituia tehnotronica pe bază de laser. Ca activitate adiacentă, Photech începuse să producă celule de colectare a energiei mai mari şi mai eficiente. Mai târziu, ca program menit să ridice prestigiul corporaţiei, Triangle Photech trecu la proiectarea şi construcţia de nave helioplonjoare.
Marele noroc al lui Matthew a fost că sediul companiei se afla în Triangle, o zonă ştiinţific-industrială din Atlantic District, în emisfera de vest. Doar la câteva sute de kilometri vest de Triangle se afla Buncombe Horse Range Ridge, unde-şi avea casa.
Părăsi orbita terestră şi ateriză în Lenoir, oraşul unde se afla serviciul central pentru casele cu audion din Munţii Cerniţi. Matthew îşi aranjă o vizită la uzina Photech pentru a vedea ultimele prototipuri de nave helioplonjoare. Compania se arătă mai mult decât îndatoritoare, un client ca Matthew era mai mult decât putea spera, pilotul fiind cel mai faimos helioplonjor în

viaţă.

Din aer, Triangle nu semăna cu un centru industrial. Clădiri lipite una de alta îşi proiectau acoperişurile printre coroanele dese ale copacilor, dar munca cea mai grea se desfăşura în subteran. În timp ce skimmerul lui Matthew survola alene regiunea, pilotul observă stiluri arhitectonice dintre cele mai diverse, de la turnuri curbate ultramoderne, din piatră şi sticlă, la structurile din cărămidă roşie, ca nişte cutii datând tocmai din Era Nerăbdării.

Photech era unul din edificiile moderne. Matthew îşi aşeză skimmerul pe o platformă înaltă, sprijinită pe doi piloni şerpuiţi, din piatră şi sticlă, aproape la fel de subţiri ca încheietura mâinii lui. Un lift interior stătea în aşteptare. În el se aflau doi oameni, un bărbat şi o femeie.

Aerul se linişti după ce elementele repulsoare se decuplară. Reprezentanţii Photech ieşiră din lift şi se apropiară de skimmer. Bărbatul întinse mâna.

— Maestrul Lawton? Sunt Louis McDermott, coordonator al secţiei de produse cosmice.

Matthew strânse mâna flască a lui McDermott şi se întoarse spre colega lui.

— Sian Donnelly, zise ea, rămânând cu mâinile pe lângă corp. De la serviciul de informare Photech.

Sian şi Matthew se studiară reciproc. Matthew văzu o femeie înaltă, atletică şi cochetă, cu părul blond închis şi ochii albaştri-verzui. Sian văzu un bărbat oacheş, uscăţiv, cu părul alb tuns scurt, o faţă serioasă, brăzdată de cute, şi mâini mari.

— Suntem foarte onoraţi că aţi ales Corporaţia Photech, spuse McDermott, întrerupând dialogul privirilor. Sunteţi, de departe, cel mai renumit client al nostru.

— Încă nu vă sunt client.

— În clipa în care veţi vedea noul nostru model Aztec, veţi deveni cu siguranţă, răspunse McDermott şi, cu un gest larg, îl invită pe Matthew să pornească primul spre lift.

În timpul coborârii, Matthew continuă s-o studieze pe Sian.

McDermott turui mai departe plin de entuziasm, Matthew însă aproape că nu auzi niciun cuvânt. La rândul ei, Sian îi întorcea pe loc privirile admirative.

— … şi garantăm o creştere a absorbţiei cu cel puţin 60%, fără nicio sporire simultană a încărcăturii statice, spuse McDermott.

— Zău? făcu Matthew, în timp ce se uita la Sian. E chiar aşa de bună?

— E chiar mai bună decât vă închipuiţi, replică Sian.

McDermott continuă să descrie nava. Liftul se opri la parter. Cei trei străbătură o alee acoperită cu prundiş, către o cupolă joasă, ovală, aflată la o sută de metri depărtare.

— Ce părere aveţi de sediul nostru? întrebă Sian.

— E foarte frumos, zise Matthew. În viaţa mea n-am văzut atâţia copaci.

— Sunteţi de pe Luna, nu-i aşa? Nu prea vezi mulţi copaci pe acolo, spuse McDermott.

— M-am născut pe Pământ, dar aproape toată viaţa mi-am petrecut-o pe Luna. Domiciliul meu oficial este acum staţia spaţială Icecube.

— Pare a fi un loc izolat, remarcă Sian.

— Nu este. Şaizeci de oameni trăiesc şi muncesc pe Icecube, chiar dacă nu e un loc prea mare. Să vă spun eu ce-nseamnă izolat: casa mea din munţi. Pe o rază de treizeci de kilometri nu e ţipenie de om.

— Probabil că vă place liniştea şi tihna, zise Sian.

— Da, mai ales tihna.

McDermott introduse o cartelă în încuietoarea de la intrarea în cupolă. Uşa dispăru în podea.

— După dumneavoastră, domnule Lawton, spuse McDermott.

Matthew coborî pe o rampă lungă, înclinată. Când ajunse la capătul ei, se opri în faţa altei uşi, care cedă la atingerea lui McDermott, şi apoi se trezi într-un hangar imens, puternic luminat.

Aztec pur şi simplu umplea încăperea. Era un disc perfect convex, cu un diametru de 125 de metri. Marginile de pe ambele părţi ale modulului prelung erau curbate în jos. Nava se sprijinea pe nişte suporţi înalţi.

Matthew îşi trecu o mână peste suprafaţa rece, netedă, a navei.

— Din ce-i făcută? întrebă el. Nu pare a fi metal.

— Nici nu este, răspunse McDermott, zâmbind. Învelişul e dintr-o răşină cu conţinut ridicat de siliciu, impregnată într-o reţea din grafit şi carbid de tantal. Sprijiniţi-vă de ea, maestre. Convingeţi-vă cât de uşoară este!

Matthew se lăsă pe navă cu ambele braţe. Discul masiv se

aplecă imediat pe suporţii lui.
— Toată carcasa cântăreşte numai 12.500 kg, continuă McDermott. Desigur, va cântări mai mult o dată cu instalarea motoarelor, a instrumentelor de bord şi a celulelor de colectare.
— Apropo de celulele de colectare. Ce-mi puteţi spune despre ele? Subiectul ăsta mă interesează cel mai mult.
McDermott îi conduse pe Matthew şi Sian spre centrul navei, care se afla la doi metri de podea. Partea inferioară era presărată cu celule hexagonale transparente, în număr de peste două mii.
— Fiecare celulă este fabricată din politranspar 100%, cea mai transparentă substanţă refractară pe care o avem. În interiorul fiecărei celule, trei capsule din seleniu Photech transformă lumina, căldura şi gravitaţia în plasmă sferoidală. În spatele capsulelor se află un cip Tesla cu două canale, care împinge plasma într-o baterie-M megagauss, recită McDermott, îndreptându-se spre partea din spate a navei. De-o parte şi de alta a cabinei pilotului sunt dispuse bateriile de acumulatoare.
— Care-i capacitatea maximă? întrebă Matthew.
— La o încărcătură de 100%, 50 de miliarde de megawaţi.
Aceasta reprezenta de trei ori capacitatea *Bedouin-ului.*
— Modulul pare cam mare. Are încorporat şi un audion din seria Kappa?
— Da, şi un scaun tandem pentru copilot.
— De-aşa ceva n-am nevoie.
— Acesta-i echipamentul standard.
Aztecul avea o armătură impresionantă. Era, fără îndoială, greu de manevrat, din cauza dimensiunilor, dar avantajul unei capacităţi de 50 de miliarde de megawaţi merita efortul.
— Cât face? întrebă Matthew.
— Dacă vă referiţi la preţ, spuse Sian, pentru dumneavoastră va fi zero.
— Zero? Pe cine trebuie să omor?
McDermott râse prefăcut.
— O, nu, maestre, n-aţi înţeles. Pentru Photech ar fi o reclamă extraordinară dacă aţi folosi nava noastră. Tot ceea ce vă cerem este să faceţi câţiva holoizi de popularizare pentru noi.
— Adică reclame?
— Publicitate, zise Sian.
McDermott flutură din mâini şi se porni să turuie.

— Am pus la punct o campanie de mare amploare. Intenţionăm să folosim Aztecul ca piesă principală în promovarea întregii linii de producţie. Primul holoid va fi foarte simplu. Vă prezintă pe dumneavoastră, în costum de helioplonjor, stând în faţa navei. Vă uitaţi în obiectiv şi. Spuneţi: „Aztec – smulge inima soarelui."

În spatele lui McDermott, Sian se strâmbă dezgustată.

Matthew îşi împreună degetele şi oftă.

— Cât ar costa Aztecul dacă ar fi să-l vindeţi?

McDermott se gândi o clipă, apoi zise:

— Mda, cu tot cu motor şi audion, ar costa, să spunem, 150 de megaloţi. Plus 40% cheltuieli de producţie, deci în jur de 210 megaloţi.

— Atunci îl cumpăr.

McDermott, fu cât pe-aci să se înece iar Sian clipi repede din ochi, surprinsă.

— Ştiu că e mult, dar nava pare să merite banii. În cât timp o puteţi termina?

— Îl *cumpăraţi?* întrebă ea.

— Dar campania de publicitate… protestă McDermott.

— Nu mă interesează. Vreţi banii acum?

— Dispuneţi de 210 megaloţi? întrebă Sian, pe un ton ciudat de calm.

— Dispun de mult mai mult.

McDermott era roşu la faţă.

— Va trebui să vorbesc cu conducerea corporaţiei; ne puneam atâtea speranţe în publicitate… *210 megaloţi?*

— Bani gheaţă, dacă doriţi.

Matthew nu se putu abţine să nu-i chinuie. Încetase de mult să-i mai pese de dimensiunile contului din bancă şi întotdeauna îl amuzau reacţiile celorlalţi când pomenea astfel de sume în faţa lor.

— Am nevoie de navă cât mai curând posibil. Când poate fi gata?

— Gata? Pentru dumneavoastră, maestre, în zece zile. Nu, şapte! Zise McDermott.

— Perfect. Am să rămân în Triangle până atunci. Îmi puteţi recomanda vreun loc? spuse Matthew, adresându-i-se lui Sian.

— Hotelul Raleigh este cel mai bun de-aici, zise Sian şi scrise în grabă adresa pe o bucăţică de hârtie. Am să telefonez să vă rezerve un apartament.

— Mă mulţumesc şi cu o cameră. Nu ştiu dacă m-aş descurca într-un apartament.

McDermott crezu că-i o glumă şi izbucni în râs. Văzând că Sian şi Matthew rămân serioşi, se înroşi şi tăcu.

Conducându-l pe Matthew până la skimmer, McDermott strânse mâna pilotului de câteva ori până când acesta, enervat, şi-o smulse din palmele flasce. Matthew îi întinse mâna lui Sian.

Sper să vă revăd, doamnă Donnelly, spuse el.

— Sian, zise ea. Mai mult ca sigur.

Matthew văzu de-abia când ajunse sus ce mai scria pe bucăţica de hârtie primită de la Sian. O altă adresă şi codul unui teleaudion.

* * *

Hotelul Raleigh era mobilat în ceea ce Matthew credea a fi stilul Concordat, adică interiorul fusese prea puţin modificat pentru a-i mulţumi pe nepământeni. Suporturi pentru pântecele anubanilor. Scintilatoare pentru freyani. Instalaţii de înaltă umiditate pentru locuitorii amfibii ai Perunului. Matthew se întrebă dacă hotelul avusese vreun vizitator extraterestru sau etala aceste curiozităţi doar pentru a-i impresiona pe cei veniţi din provincie.

Camera era curată şi confortabilă iar tarifele acceptabile, în seara aceea Matthew mâncă în cameră, cu faţa spre ferestrele mari, din plexi. Pe măsură ce se întuneca, luminile se aprindeau în întreg oraşul. Era amuzant să vezi cum oraşele mici încă mai credeau că luminile le accentuau urbanitatea, în timp ce marile centre, metropolele, se zbateau să-şi ţină în întuneric suburbiile insalubre.

La ora 21,00, Matthew se apropie de teleaudion şi ceru casa lui Sian. Nu obţinu decât legătura sonoră.

— Da?

— Aici Matthew Lawton.

Apăru şi imaginea. Sian era zâmbitoare.

Ce mai faceţi, domnule Lawton?

— Sunt cam plictisit. Şi cam singur. Mă gândeam că mi-ai mai putea da nişte sfaturi, ţinând cont că hotelul recomandat de tine e mai mult decât mulţumitor.

— Ce fel de sfaturi, domnule Lawton?

— Cum se distrează cei de pe-aici?

— Ca de obicei.

— Eu sunt helioplonjor. Nu pot să mă distrez ca de obicei pe Pământ.

— Hm, aveţi dreptate. Vă place Novex-ul?

Novex-ul era un euforizant foarte popular.

— Prefer vodca-*E* sau romul cu dafin.

— Ce coincidenţă; am câte doi litri din fiecare la îndemână. Eu beau foarte rar aşa ceva dar îmi place să le am pentru prietenii mei.

— Şi eu sunt prieten, Sian?

— Încă nu ştiu. Ce-ar fi să veniţi aici ca să ne lămurim?

Sian locuia în Orange, la capătul de vest al oraşului. Cartierul era de un pitoresc şi un modernism studiat, ceea ce tindea să confirme ideile pe care Matthew şi le forma deja.

Sian era agresivă, atrăgătoare şi ambiţioasă. Era şi foarte curioasă, dorind să ştie cât mai multe despre Darul legendar al helioplonjorilor. Matthew se arătă dispus să o ajute în aflarea adevărului. Şi avea motive întemeiate. Fusese singur de la dispariţia lui Gem (aproape trei trimestre) şi nevoia crescuse în el. Se şi întreba cât de mult îl afectase contactul cu acel ciudat câmp energetic.

Îşi spuse numele la audionul clădirii şi urcă scările. Îi deschise uşa chiar Sian.

— Întră, Matthew. Sau vrei să-ţi spun Matt?

— Răspund la ambele nume.

O urmă în apartament. Îmbrăcămintea ei era provocatoare şi agasantă. Sian purta un costum vacuumatic, un veşmânt din două foi de vinilin perforat, lipit de corp prin aspiraţie. Avea culoarea vinului roşu şi nu lăsa nimic pe seama imaginaţiei. Ar fi putut la fel de bine să poarte un strat de vopsea.

Apartamentul era mobilat după ultimul stil. Matthew se afundă într-un fotoliu din gel şi acceptă un pahar cu vodcă-*E*. Primul semn de individualitate îl detectă în muzica aleasă de ea. Stilul Skywave ar fi fost tocmai potrivit pentru o femeie de vârsta şi cu înclinaţiile lui Sian; din musiconul ei se auzea Concertul Nr. 5 pentru pian de Beethoven.

— N-ai niciun prieten pe Pământ? întrebă Sian, ghemuindu-se pe un alt fotoliu din gel.

— Nu mai am niciunul. Nu mai trăiesc aici de când aveam şapte ani. Colegii îmi sunt prieteni acum.

— Ciudat. Nu-mi imaginez cum poţi fi apropiat de cei cu care te

afli în competiţie.

— Între helioplonjori nu există rivalitate. Soarele-i destul de mare pentru toţi.

Vorbiră aşa ore întregi şi, treptat, Matthew îşi pierdu unda de dispreţ pe care o simţea faţă de Sian. Câteva din presupunerile lui se dovediră corecte. Sian era foarte ambiţioasă. Îşi descrise manevrele la care apelase pentru a-şi elimina şeful, pe Dodgson, în detalii seci, clinice. Apoi trecu într-o altă stare de spirit, ridicând în slăvi geniul lui Beethoven sau vorbind, melancolic, despre planetele locuite ale Concordatului. Sian era în stare de nişte subtilităţi pe care Matthew nu i le-ar fi bănuit niciodată. Începu s-o placă.

Se făcuse târziu. Cei doi se despărţiră cu un sărut cast, ca între vechi prieteni. Matthew se simţea bine că deducţiile îi dăduseră greş. Aşa ceva nu se întâmpla prea des.

CAPITOLUL 17

În casa învăluită de tăcere se auziră patru acorduri muzicale. O pauză şi acordurile răsunară din nou.

— Domnule Lawton, vă caută cineva la teleaudion, zise audionul casei.

Matthew se frecă la ochi. Cel drept era roşu şi umflat după contactul cu Dance; luase un analgezic pentru a domoli iritaţia. Calmantul acţionase atât de bine încât Matthew adormise pe canapeaua din salon.

— Cine e? întrebă el cu glas tare.

Cronograful arăta 1,37.

— Persoana nu şi-a dat numele dar vocea provine din casa vecină.

Se întinse peste braţul jos al canapelei şi apăsă pe panoul teleaudionului. Pe ecran apăru imaginea lui Dance.

— Matthew, ai încercat să iei legătura cu mine acum câteva clipe?

— Poftim? Nu, n-am încercat. Am tras un pui de somn.

— Atunci a fost altcineva, şi a făcut-o foarte insistent. Pe rând, s-au activat toate terminalele şi, la fiecare apel al meu, n-am primit niciun răspuns. Nu se auzea decât un semnal slab, scurt şi foarte înalt.

Moleşeala lui Matthew dispăru ca prin farmec.

— Dance, trebuie să pleci de-acolo imediat. Vine poliţia.

— De unde ştii?

— Poliţiştii din emisfera de vest poartă detectoare de audioane, care le permit să cerceteze interioarele caselor computerizate. Ţi-au testat casa pentru a fi siguri că eşti acolo. Acum sunt în drum spre tine. Pleacă, imediat!

Dance şovăia.

— Unde să plec? Am renunţat la skimmerul lui David, i-am spus şoferului că nu mai am nevoie de el.

— Vino aici. Te ascund eu.

Vor percheziţiona şi casa ta în clipa în care vor vedea ca am dispărut.

— N-au sa treacă de mine, promise el.

— Atunci, vin, spuse Dance, dând să se întoarcă. Pot să-mi

aduc şi elpiurile? N-aş vrea să le las aici.
— Asta nu, Dance. Totul trebuie să arate ca şi cum ai fi părăsit locul în grabă. Nu trebuie să-i facem să vină cu toţii aici, ceea ce-i foarte probabil, dacă ajung la concluzia că te-ai mutat la mine.
Dance nu mai insistă şi întrerupse legătura. Cincisprezece minute mai târziu se chinuia să urce scara pe veranda lui Matthew. Un şuierat îndepărtat îi atrase atenţia. Privi spre sud. Se apropiau două vehicule.
— Hai repede înăuntru! spuse Matthew, trăgând-o după el în casă. Du-te în camera de regenerare şi încuie uşa. N-o deschide pentru nimeni.
— Nici pentru tine?
— Eu cunosc codul. Hai!
Cele două skimmere se despărţiră. Unul se lăsă pe o parte şi se opri pe acoperişul casei lui Dance. Celălalt rămase în aer, plutind la jumătatea dintre cele două case.
Matthew se duse în dormitor, camera care dădea spre casa lui Dance. Cu ajutorul unui opticon, văzu doi bărbaţi coborând din skimmerul de pe acoperiş. Nu erau îmbrăcaţi în uniformă, Vehiculul lor nu avea niciun însemn.
Matthew rămase surprins. Forţele de poliţie continentale erau întotdeauna îmbrăcate în costume roşii, foarte ţipătoare. Cei doi intruşi purtau haine civile, de culoare închisă. Îndreptă opticonul asupra skimmerului din aer şi văzu că nici el nu avea însemne. Cine erau oamenii aceştia?
Cubul teleaudionului de lângă patul lui Matthew începu să bâzâie Acum cercetau casa lui. Se apropie de cub şi făcu legătura.
— Cine e? întrebă el, degajat.
Banda deschisă rămase mută, deşi Matthew ştia că cei doi îl puteau auzi.
— Cine-i acolo? întrebă el.
Legătura se întrerupse.
— Veniţi aici, ticăloşilor, şopti Matthew ca pentru sine, strecurând pistolul cu plasmă în buzunarul hainei.
Un hârşâit uşor venit de deasupra îl avertiză că şi cel de-al doilea skimmer aterizase. Cei din skimmer puteau pătrunde în casă foarte lesne, prin trapa din acoperiş. Matthew coborî în salon, îşi trase un fotoliu chiar în faţa scării interioare şi rămase

în întuneric, cu arma în mână, în aşteptarea musafirilor nepoftiţi.

Auzi un *tic-tic-tic.* Pe treptele scării în spirală apărură picioarele unui bărbat. Omul ţinea în mână un detector în infraroşu, care putea identifica urma uşoară de căldură lăsată de Matthew oriunde mergea sau se aşeza. Al doilea bărbat avea un pistol masiv.

Matthew aprinse brusc luminile. Cei doi înlemniră.

— Ultimul lucru de care credeam că trebuie să-mi fac griji pe un vârf de munte sunt spărgătorii, zise Matthew, îndreptându-şi pistolul spre cel din faţă.

— O clipă, amice. Noi nu suntem spărgători, spuse cel înarmat.

— Nu vă cunosc şi-aţi intrat în casa mea neinvitaţi. Cum aş putea să vă spun altfel?

— Ne aflăm aici în misiune.

— Sunteţi poliţişti?

— Nu chiar.

Matthew îşi trecu pistolul pe tragere rapidă.

— Atunci am să vă prăjesc puţin şi-am să vă dau cadvrele de-a rostogolul până la poalele muntelui, zise el.

— Nu, aşteaptă, spuse cel cu detectorul. Nu suntem de la poliţie, dar reprezentăm partidul de guvernământ.

— Care partid de guvernământ?

Cei doi schimbară priviri între ei.

— Partidul Binefacerii Universale.

— Nu fac parte din partidul ăsta. Eu sunt un astronaut independent.

— Ştim asta. Eşti Matthew Lawton, helioplonjorul. Crede-mă, maestre Lawton, dacă n-ar fi vorba de o problemă de interes universal, nu ne-am afla aici.

— Explicaţi.

— O infractoare foarte periculoasă – o criminală – se află chiar în zona asta. Suntem aproape siguri că a locuit în casa de lângă dumneata.

— Vă referiţi la Sasha Mackensen?

Cei doi se priviră din nou semnificativ.

— Doamna Mackensen este căutată pentru a fi anchetată în legătură cu moartea soţului ei, David Mackensen, secretarul organizaţiei de Partid din Atlantic District, zise cel cu detectorul.

— Tipul a făcut-o criminală, spuse Matthew, arătând cu pistolul spre cel înarmat. Dacă e criminală, de ce nu a venit poliţia aici?

— Partidul preferă să-şi rezolve singur problemele, maestre Lawton. Intenţia noastră este s-o predăm pe doamna Mackensen poliţiei de îndată ce-o găsim.

— Minţiţi. O căutaţi numai pentru că vreţi să vă răfuiţi singuri cu ea.

Cel cu detectorul coborî scara şi făcu o jumătate de pas spre Matthew.

— Dacă ştii unde se află, te sfătuiesc să ne spui şi nouă, zise el.

Matthew sări în picioare.

— Nu-i treaba voastră! Ori chemaţi poliţia, ori vă căraţi dracului de-aici!

Cel înarmat se uită la pistolul cu plasmă din mâna lui Matthew.

— Arma aia e interzisă pe Pământ, spuse el. Ai putea fi arestat pentru asta.

— Cred că până la urmă am să vă pârlesc puţin. Vă îndrept skimmerul cu botul în munte şi cine-o să poată deosebi arsurile cauzate de plasmă de cele produse de explozie?

Cel înarmat făcu un pas înapoi.

— Ştii ceva, Cliff, eu cred că maestrul Lawton ştie mai multe despre doamna Mackensen decât vrea să ne spună nouă. Eu cred că femeia e chiar aici, în casa asta. Poate că în patul lui.

Remarca maliţioasă îl făcu pe Matthew să-şi piardă cumpătul. Întinse braţul şi trase. Încărcătura făcu să sfârâie coapsa celui cu detectorul. Omul scoase un ţipăt ascuţit şi se prăbuşi, ducându-şi mâinile la rană. Plasma doar îi atinsese carnea, producând o arsură fumegândă, lungă de zece centimetri, înainte de a-şi consuma energia pe peretele din piatră şi sticlă din spatele lui.

— Dumnezeii! exclamă cel înarmat şi se repezi la însoţitorul lui, încercând să-l ridice în picioare. Eşti nebun de legat!

— Sunt helioplonjor, ai uitat? Noi suntem toţi nebuni de legat.

În ciuda tulburării, Matthew reuşi să-şi stăpânească şi mâna şi vocea.

— Ieşiţi de-aici şi să nu vă mai văd.

— O găsim noi. O găsim noi şi-i punem noi pielea pe băţ!

Cei doi urcară în grabă scara. Peste un minut, Matthew le văzu skimmerul zburând razant cu muntele, în plină viteză.

Matthew aruncă arma cât colo. Nu mai împuşcase pe nimeni până atunci şi i se făcea rău la gândul că i-ar fi ucis pe amândoi pornind numai de la o remarcă obscenă.

Decodă uşa camerei de regenerare. Dance stătea ghemuită sub „sicriul” din plexi.

— Poţi ieşi, au plecat.

Dance se ridică în picioare dar nu-şi putu stăpâni tremurul.

— Gata. Am scăpat de ei.

— Am simţit o descărcare electrică îngrozitoare. Cât pe-aci să leşin. Ce s-a întâmplat?

Matthew o luă în braţe.

— Nimic deosebit. Am tras un foc, doar ca să-i sperii. Am uitat c-ai să-l simţi şi tu.

— Cine erau?

— Agenţi de-ai Partidului. Taylor ţine neapărat să pună mâna pe tine.

— Oare ce să fac?

— Să pleci de aici. Cel mai bine ar fi să părăseşti Pământul – să mergi undeva, pe Marte, pe Luna, pe Sky Islands, Concordatul limitează la maximum activităţile Partidului Binefăcător în afara Pământului.

Îşi trecu degetele prin părul ei lucios.

— Ai să mă ajuţi să scap de aici?

Matthew îşi lăsă braţele să cadă şi își aminti cu cine vorbea.

— Am să te duc de-aici chiar eu.

* * *

Dance îi urmări pe Matthew în tăcere, în timp ce acesta îşi făcea bagajele. Pilotul nu mai spusese nimic de mult timp.

— La ce te gândeşti? întrebă ea.

Matthew se opri din împachetat.

— La înfăţişarea ta. O poţi schimba?

— Cu foarte mare greutate şi după o lungă perioadă de izolare. Învelişul ăsta uman nu e o haină, Matthew. Nu-l pot schimba peste noapte. Tehnicile pe care le-am învăţat de la hHoma schimbă straturile superficiale de piele potrivit codului genetic ales de mine. Părul şi faţa sunt din ţesut viu. Nu pot să le lepăd când vreau eu. Dar de ce vrei asta? Aşa nu ies mai puţin în evidenţă?

— Ba da, dar mă gândesc câte obstacole ne poate pune în cale Partidul. Va fi cu ochii pe nava mea la Cape Canaveral şi pe toate zborurile orbitale comerciale, sperând să dea de tine.

Matthew închise fermoarele genţii de voiaj.

— Şi, adăugă el, cu o voce mult mai scăzută, uit mereu ce eşti

cu adevărat. Mă simt frustrat că sunt atât de aproape de tine şi că nu putem să… fim mai apropiaţi decât suntem acum.

— Niciodată n-am înţeles acest impuls sexual. Cum poţi atinge un nivel înalt de civilizaţie când trupul celuilalt te obsedează atât de mult? Eu cred că felul nostru de a fi e mult mai bun, rezolvând problema reproducerii înainte de perioada maturităţii.

Matthew renunţă să o contrazică. Trecu la un alt subiect, la fel de delicat.

— Dance, cât de des te alimentezi? Ştii, m-am tot gândit la asta, au trecut câteva zile bune de când cu Cass Brooks.

— E adevărat, mi-e foame. De obicei, frecvenţa cu care mă alimentez depinde de ritmul în care îmi consum energia, înainte de venirea lui Cass eram desperată. De la moartea lui David şi până la petrecerea ta nu mă mai alimentasem.

— Când ai încercat să te conectezi la cablul cu laser, ai făcut-o numai fiindcă erai înnebunită de foame sau chiar poţi să asimilezi forme diferite de energie?

Dance strâmbă din nas într-un mod foarte omenesc.

— Aşa cum spui, nu mai ştiam ce să fac de foame. Lumină coerentă nu pot utiliza. Trebuie să mă hrănesc cu energie biologică. Şi-n plus, energia umană mă atrage atât de mult încât mi-ar veni foarte greu să accept altceva.

— Asta-i rău. Credeam că ai putea învăţa să-ţi formezi gustul pentru sursele artificiale. Dacă mergem împreună, s-ar putea să treci prin nişte momente foarte grele. Va fi periculos să-ţi găseşti, hm, donatori, atât timp cât încercăm să trecem cât mai neobservaţi. Te-aş ajuta eu, dar cred că n-am un gust prea plăcut.

— Apreciez oferta, Matthew.

Matthew îşi atârnă o geantă pe umăr şi o luă pe cealaltă sub braţ.

— Acum am să iau legătura cu Lenoir. Skimmerul meu va fi aici într-o jumătate de oră.

— Unde mergem?

— La Staţia Albermarle.

CAPITOLUL 18

Matthew bântui sediul corporaţiei Triangle Photech timp de o săptămână, apărând la cele mai neaşteptate ore pentru a vedea cum înaintează lucrul la noua lui navă. Ajunse la concluzia că-i place numele modelului şi, drept urmare, se hotărî să-şi boteze nava *Aztec*. Louis McDermott insista mereu să fie în preajma lui Matthew şi fu cât pe-aci să se îmbolnăvească de nervi. 210 megaloţi atrăgeau o mulţime de favoruri la Photech.

Lucrările la *Aztec* înaintau în ritm rapid iar Matthew se simţea din ce în ce mai atras de Sian Donnelly. Încă de la prima lui vizită îşi exprimase dorinţa ca Sian să-l însoţească peste tot şi, curând, McDermott nu mai apăru decât alături de ea. Sian, mai puţin copleşită de bogăţia lui Matthew, afişa un zâmbet înţelegător de câte ori McDermott o scotea din birou spunându-i: „A sosit maestrul Lawton!"

Matthew şi Sian cinară de două ori în Orange. Restaurantele erau mici şi întunecate, mâncarea scumpă şi de calitate îndoielnică, cu toate acestea Matthew se distră copios. Sian punea totul sub semnul întrebării. Era o provocare continuă, în aşa măsură încât Matthew avea sentimentul că stă pe banca acuzării – haide, Lawton, cum de eşti aşa de bun?

Aceste sentimente, atracţia şi entuziasmul, îl induseră în eroare. Până la sfârşitul săptămânii Matthew era convins că o iubeşte pe Sian Donnelly.

A treia oară luară cina la Hotelul Raleigh. La salată, Sian îşi începu atacul.

— Ce părere ai despre viaţa în aer liber? întrebă ea.

— Nici prea-prea, nici foarte-foarte. N-am niciun fel de experienţă în privinţa asta.

— Şi n-ai vrea să ai? Să ieşi puţin în natură?

Matthew o privi inexpresiv.

— Am o cabană, la vreo sută de kilometri de-aici, spre nord-est, continuă Sian. E foarte izolată, pe malul unui lac mare. Ce-ai zice să petreci câteva zile acolo?

— Cu tine?

— Bineînţeles, prostuţule. N-ar avea niciun rost să mergi acolo singur.

Matthew zâmbi şi ridică paharul.
— De acord, zise el.

* * *

Zborul spre lac rămase multă vreme în amintirea lui Matthew. Skimmerul lui Sian nu avea stabilizator; în consecinţă, vehiculul plonja, plana şi se clătina ca o frunză prinsă într-un vârtej de toamnă. Matthew se ţinea strâns de braţele scaunului şi mormăia răspunsuri monosilabice la comentariile degajate ale lui Sian.

După normele contemporane, refugiul lui Sian era primitiv. Nu exista nici măcar un teleaudion în cele trei camere ale cabanei. Niciun cub holoidal, niciun cuptor cu microunde – doar un aragaz demodat şi un musicon Nansuto foarte puternic.

— Frumos, n-am ce zice, spuse Matthew, trântindu-şi bagajul de podea.

Sian se apropie de canapeaua enormă şi luă pernele de pe ea.

— Canapeaua asta se desface, zise ea. Ai să dormi bine aici.

Matthew văzu un pat de două persoane în camera alăturată.

— Patul ăla e-al tău?

— Numai al meu, răspunse Sian, cu o faţă lipsită de expresie.

Matthew îşi ţuguie buzele şi nu spuse nimic.

Când terminară de despachetat, soarele era la apus. Sian aruncă o privire pe fereastra bucătăriei şi spuse:

— Aaa! Hai să mergem la debarcader. Pe apă apusurile de soare sunt extraordinare.

Îl conduse pe o potecă îngustă, până la marginea lacului. Un mic debarcader stătea parcă înfipt în apă. Lângă el se afla un hangar dărăpănat.

Sian se îndreptă, sprintenă, spre capătul debarcaderului. Matthew o urmă, fără să se grăbească. Soarele, cu dimensiunile exagerate de straturile de aer şi praf, părea de două ori mai mare şi rumen ca un măr. Razele lui sângerii brăzdau apa, lacul strălucind de un foc stelar îndepărtat.

Sian îşi îndesă mâinile în buzunare şi privi lung spre soare. Matthew se opri lăngâ ea.

— Frumos, nu-i aşa? întrebă ea.

— Hmm, da, zise Matthew, gândindu-se la ea, nu la privelişte.

— Cum e când atingi soarele?

— Cald. Foarte, foarte cald.

— Vorbesc serios.

Matthew îşi trecu braţul pe după spatele lui Sian şi îşi lăsă mâna să se odihnească pe şoldul ei.

— Şi eu vorbesc serios, e cel mai captivant lucru pe care-l poate face cineva.

— Cel mai captivant?

— Nimic nu se poate compara cu el.

— Tare-aş vrea să-l ating şi eu, cândva.

— Helioplonjorii nu iau pasageri.

— Se spune că te schimbă. Se spune că helioplonjorii primesc milioane pentru asta dar, cei mai mulţi dintre ei, ar face-o şi pe gratis.

— E adevărat. Banii îşi pierd semnificaţia când toată energia aceea pune stăpânire pe tine.

— Iar când contul din bancă ţi-a sărit de 500 de megaloţi nici nu mai merită să numeri, nu?

Matthew o privi bănuitor. În lumina amurgului, profilul ei aducea cu o gingaşă statuie din aramă.

— Hai să ne întoarcem la cabană şi să facem dragoste, zise el.

Sian izbucni în râs, hohotul ei rostogolindu-se pe faţa liniştită a lacului.

— Oho, dar suntem direcţi, nu glumă! exclamă ea. Ăsta-i textul tău obişnuit sau, în cazul meu, l-ai mai periat niţel?

Matthew se simţea stingher. De mult nu mai făcuse o asemenea gafă.

— Am gândit şi eu cu voce tare, zise el, morocănos.

— Ei, n-are a face, spuse Sian, luându-l de braţ. Mi-e o foame de nu te văd. În seara asta am să gătesc eu ceva. Ai auzit vreodată de celebrele spaghetti irlandeze Donnelly?

— Nu. Ce-anume le face irlandeze?

— Bucătarul. Numai bucătarul.

Matthew dormi rău pe canapea şi se trezi ţeapăn. Sian se mişca dezinvolt prin bucătăria minusculă, ciocnind mereu oalele şi cratiţele. Îl salută veselă pe Matthew, în timp ce acesta se îndrepta greoi spre baie. Pilotul descoperi cu groază o toaletă antică, o chiuvetă şi o cadă cu robinete. Accesoriile erau piese de muzeu.

— Cât de veche e casa asta? întrebă Matthew, aşezându-se la masa din bucătărie.

— Habar n-am. Cred că a fost construită cu cincizeci de ani înainte de Primul Concordat.

— S-a păstrat foarte bine.
— Vechii locuitori înălţau case trainice.
După micul dejun, se duseră la hangar. Înăuntru se afla un slup[5] din fibre de sticlă, lung de patru metri, cu catargul neridicat. Numele slupului, pictat la pupa, era *Amigo*.
— Stii să manevrezi un velier?
— Nu.
— Vrei să încerci?
Pe Matthew îl luă cu frig de la stomac, în ciuda omletei calde a lui Sian.
— Parcă n-aş vrea, răspunse el.
— Zău, de ce?
— Pare a fi periculos.
Sian izbucni în hohote de râs.
— Ce naiba e aşa de amuzant?
— Tu, răspunse Sian, cu respiraţia tăiată. Un om care trece prin cel mai teribil infern din spaţiul cosmic să se teamă de un velier!
— Dar tu poţi să-l manevrezi? întrebă Matthew, zbârlindu-se.
Sian dădu din cap, incapabilă să rostească vreun cuvânt din cauza râsului.
— O.K., Sinbad, să-i dăm drumul! spuse el.
Scoaseră velierul din hangar şi, trăgând o parâmă de la prova, o legară de o scoabă din tavan.
— Acum trebuie să înălţăm catargul, zise Sian.
Catargul era o prăjină impresionantă, şase metri de aluminiu şi oţel. Matthew se propti bine pe picioare şi împinse încet prăjina în sus, în timp ce Sian trăgea de parâma înfăşurată pe un vinci la prova. Pe măsură ce tensiunea creştea, Matthew controla din ce în ce mai puţin prăjina imensă. Într-un târziu, întinzându-şi braţele la maximum, izbuti să atingă prăjina numai cu vârful degetelor. Se aplecă prea mult spre stânga. Slupul se înclină.
— Uşurel! zise Sian.
Matthew încercă să îndrepte catargul, trecându-şi greutatea pe piciorul drept. *Amigo* se balansă spre tribord. Sian vârî mâna în gaura de drenaj şi încercă să se echilibreze. Matthew se agăţă de singurul lucru aflat la îndemână: catargul. Prăjina pivotă mai întâi la dreapta, apoi la stânga, până când Matthew căzu pe spate în apă.
Sian chicoti. Îşi duse mâna la gură pentru a-şi masca

---

[5] Velier cu catarg (N.T.).

amuzamentul. Matthew ţâşni din apa adâncă de trei metri, scuipând şi făcându-şi braţele morişcă,

— Ajutor! strigă el.

Sian sări cu picioarele înainte şi ajunse lângă el numai din două mişcări.

— Nu intra în panică, Matt. Sunt aici.

Salvarea însă nu se dovedi chiar atât de simplă. Matthew o înfăşură pe Sian cu un braţ întărit de spaimă şi o trase în jos după el. Sian se chinui să se elibereze din strânsoare dar Matthew se prinse, desperat, de cămaşa ei cu cealaltă mână.

Se ridicară la suprafaţă pentru a lua o gură de aer.

— Dă-mi drumul, ce dracu’! zise Sain, gâfâind.

Se scufundară din nou. Sian nu se putea măsura cu Matthew dar nici nu avea intenţia să se înece la nici trei metri de debarcader. Îl lovi tare cu pumnul în burtă. Matthew scoase un icnet şi-i dădu drumul. Sian îl prinse cu braţul pe după gât şi-l trase prin uşa deschisă a hangarului. Apoi îl lăsă să cadă pe treptele din lemn, pline de mâl, de sub debarcader.

— De ce n-ai spus că nu ştii să înoţi? întrebă ea, printre gâfâituri.

— M-am… săturat… să tot… râzi… de mine.

Matthew luă în braţe un pilon şi începu să tuşească, dând afară toată apa din plămâni. Sian îl ajută să se aşeze pe debarcader.

— Cel care trăieşte pe Luna sau în spaţiul cosmic nu prea are acces la piscine, zise el, de-abia trăgându-şi răsuflarea.

Obosită, Sian dădu din cap aprobator. Apoi o bufnitură din apropiere o făcu să se întoarcă. Velierul se legăna în vânt, izbindu-se de capătul debarcaderului. Udă până la piele, Sian se grăbi să priponească velierul la pupa.

Întorcându-se, îl văzu pe Matthew întins pe o parte, fără vlagă, cu faţa întoarsă.

— Matt? Matt, ce-i cu tine?

Matthew nu răspunse. Sian se repezi la el şi îngenunchie lângă trupul nemişcat.

— Ha! strigă el, răsucindu-se iute pe spate şi apucând-o de mâini.

O trase spre el şi o sărută. Gura lui Matthew avea gust de apă de lac şi de cafea neagră. O simţi pe Sian cum se împotriveşte. Îi dădu drumul. Sian căzu pe spate.

— Ticălosule! Ştii ce mult m-ai speriat?

— Când? Când m-am prefăcut c-am leşinat sau când te-am sărutat?
— Şi-atunci, şi-acum.
Îi îndepărtă câţiva zulufi uzi de pe faţă şi o sărută din nou. De data aceasta Sian nu mai opuse nicio rezistenţă, dimpotrivă, se strădui să-i răspundă cât mai bine. Hainele lor umede se scoteau al naibii de greu dar, până la urmă, scăpară de ele. Sian şi Matthew făcură dragoste pe scândurile roase de apă de două ori şi încă o dată. Vechiul hangar răsună de strigătele lor.
Sian îşi bălăcea picioarele în lacul rece, mâlos. Matthey, întins pe spate, privea cum mărgelele de apă îi picurau din păr şi se rostogoleau din ce în ce mai repede pe spinarea ei suplă.
— Întrebare, zise el.
— Hmm?
— De ce am aşteptat atât de mult?
— Cum adică?
— A fost bine, nu-i aşa?
— Da, foarte.
— Am fi putut-o face mai de mult.
— Eu n-am vrut decât acum două ore, spuse Sian, cu simplitate.
— Credeam că ne-am plăcut din prima zi în care am venit la Photech.
— Aşa e. Eşti foarte atrăgător, Matt, dar mă conduc şi eu după nişte norme. Eu nu mă irosesc cu bărbaţi aroganţi, egoişti. La început, aveam sentimentul că, după tine, n-aveai decât să pocneşti din degetele tale bronzate şi hainele mele mi-ar fi căzut automat la picioare.
Îl atinsese la punctul sensibil. Matthew făcuse atâta caz de reputaţia helioplonjorilor încât acum nu mai simţea decât dispreţ pentru partenerele lui de pat. Chiar şi acum, după două ore extraordinare, simţea nevoia ciudată de a fi lăudat. Întrebă, destul de neîncrezător, dacă şi lui Sian îi plăcuse la fel de mult.
— Nu, spuse ea, calm. N-a fost neapărat o distracţie.. A fost mai mult… sugestiv, dacă nu cumva cuvântul e nepotrivit. Ceea ce se spune despre helioplonjori e adevărat, nu-i aşa?
Matthew răspunse printr-un „Da” răguşit.
— Atunci, ai motiv să fii arogant. Dar ar fi mai bine să nu uiţi că darul ăsta este întâmplător. Îmi pare rău, dar nu te-ai născut cu el, prietene.

O altă picătură se ondulă de-a lungul spinării ei. Matthew o opri cu vârful limbii. Sian se înfioră.

— Nu ştiu dacă am să te iubesc sau am să te urăsc, spuse ea. Oricum, va fi o experienţă.

Se întoarse cu faţa spre el dar, înainte ca Matthew s-o îmbrăţişeze, Sian îi puse o mână pe piept.

— Tu cum crezi că va fi?

Chipul lui Matthew se întunecă pentru o clipă. Cu o zi înainte ar fi fost sigur de răspuns.

— Nu ştiu, zise el, sincer.

Sian îşi retrase mâna.

CAPITOLUL 19

Skimmerul Ontario Dynamics ateriză cu precizie pe acoperişul casei lui Matthew. Helioplonjorul se văzu nevoit să recunoască măiestria unui pilot care putea să aterizeze atât de exact pe un vânt atât de puternic. Rafalele măturau acoperişul cu atâta intensitate încât Dance trebui să se agaţe de braţul lui pentru a-şi păstra echilibrul.

Uşa skimmerului se deschise. Scaunul pilotului era gol.

Matthew îşi aruncă bagajul pe locul din spate şi o ajută pe Dance să se urce în vehicul. Apoi se strecură în scaunul pilotului şi spuse:

— Frumoasă aterizare, Leonardo.

— Vă mulţumesc, domnule Lawton, răspunse audionul. Condiţiile de zbor au fost extrem de dificile.

— Prezenţa unui audion într-un vehicul atât de mic e un fapt obişnuit? întrebă Dance.

— Toate vehiculele au un anumit grad de stabilizare computerizata, zise Matthew, în timp ce activa repulsoarele. Leonardo a fost instalat special, la comanda mea. E un avantaj foarte mare. Ar putea duce skimmerul ăsta până la Shiva, nu-i aşa, Leonardo?

— Foarte uşor, domnule Lawton.

— De ce-i spui Leonardo?

— Am fost botezat după pictorul italian Leonardo da Vinci, care a trăit între anii 596 şi 529 P.C., răspunse Leonardo.

— P.C.? întrebă Dance.

Pre-Concordat, spuse Matthew, în acelaşi timp cu Leonardo.

Matthew apucă manşa în formă de Z cu mâna dreaptă şi îşi puse mâna stângă pe reglorul de viteză.

— Am pornit, zise el.

Skimmerul se înălţă zece metri şi se răsuci spre dreapta. Apoi Matthew îl lăsă să plutească până la casa lui Dance. Acolo îl stabiliză şi-l făcu să aterizeze uşor pe acoperiş. Dance coborî ca să-şi aducă puţinele lucruri la care ţinea. Se întoarse cu preţioasele elpiuri şi cu pick-up-ul.

Skimmerul decolă cu mare viteză. Prin cubul retrovizor ce-i doi îşi văzură casele micşorându-se în depărtare. Pentru Matthew,

acesta era un moment încărcat de emoţie. În funcţie de împrejurări, exista imposibilitatea întoarcerii la Buncombe Horse Range Ridge. Se gândi la Sian şi la plecarea ei tăcută din viaţa lui. Nu rămăsese nimic de spus. Sian, ca şi casa, se dovedea nerecuperabilă.

— Direcţie perturbată, îl avertiză Leonardo.

Matthew reveni brusc la realitate. Corectă poziţia skimmerului şi mângâie reglorul, mărind viteza. La 8.200 în nu prea aveai de ce să te temi de o coliziune. Puse vehiculul pe direcţia Albermarle şi-l lăsă pe Leonardo să preia comanda. Skimmerul îşi continuă zborul lin.

Matthew nu se relaxă. Îl obseda o idee care-i venise cu o noapte înainte.

În caz că supravieţuia, Dance (Dance! oare de ce uita mereu ce este această *fiinţă?*) avea nevoie de o sursă de alimentare sigură şi demnă de încredere. Abordarea unor bărbaţi necunoscuţi era prea riscantă. Cumpărarea energiei biologice părea irealizabilă (ce preţ putea avea?).

Exista vreun înlocuitor sintetic pentru energia vitală umană? Dance încercase să taie un cablu cu laser… lumina coerentă…

Mai exista şi Darul.

— Dance? zise el.

— Da, Matthew?

— Ştiu cum să scapi de Taylor şi să ieşi şi-n avantaj.

— Cum, Matthew?

— Plonjând în soare.

Îi spuse că piloţii independenţi nu se aflau decât sub autoritatea Concordatului; câţi bani se puteau câştiga în meseria lui, cum breasla helioplonjorilor îşi proteja membrii de orice intrus. Apoi Matthew îşi dezvălui *coup de main.*

— Entitatea asta care te împiedică să te alimentezi de la mine şi pe care eu o numesc Dar. Lucrând alături de mine, în soare, vei căpăta şi tu acest Dar. Dacă teoria mea este corectă, fiecare plonjon va fi un adevărat banchet pentru tine.

Soarele dă viaţă întregului sistem solar şi tu te vei puteţi hrăni cu el direct de la sursă.

— Şi dacă eu nu pot asimila energia asta? M-aş afla într-o colonie de oameni ca şi tine, a căror energie vitală mi-ar fi inutilă. Aş muri de foame, Matthew. În mijlocul unei staţii pline de fiinţe, în însuşi epicentrul vieţii, eu aş muri de foame.

— Ce altă soluţie ai? Să cutreieri Luna, aşteptând să-ţi cadă pradă câţiva muncitori naivi? Sau Marte, printre fermierii de-acolo? Mi-nchipui ce gust bun au!

— Tu n-ai cunoscut nevoia, Matthew, senzaţia de gol. N-am avut idee ce înseamnă foamea până la sosirea navelor hHoma. De la acele îngrozitoare perioade de somn din spaţiul cosmic, am trăit mereu cu teama de foame. Este cel mai rău lucru, Matthew, şi voi face orice ca să-l evit.

— Eu îţi ofer o şansă de a nu-ţi mai fi foame niciodată.

— Oferte ta este lăudabilă dar îşi are originea în înţelegerea greşită a conceptului de tovărăşie. Nu pot rămâne cu tine dacă aceasta înseamnă moartea mea.

Matthew îşi împinse scaunul înapoi şi se întoarse spre Dance. Îşi desfăcu, dintr-o smucitură, cămaşa la gât.

— Vom afla chiar acum dacă suporţi Darul, zise el, cu asprime.

— Doar ştii că nu suport.

— Prostii. Oamenii mănâncă lucruri care sunt dezagreabile şi periculoase. Să vedem ce-ţi suportă stomacul.

Matthew îi prinse mâna stângă şi i-o trase spre pieptul lui.

— Nu, te rog!

Dance era mult prea fragilă pentru a putea scăpa din strânsoarea lui. Matthew îi lipi degetele de inima lui. Dance se împotrivi fără folos. Rezistenţa ei îl excită pe Matthew. O trase de pe scaun şi o apucă de încheietura celeilalte mâini.

Mâna ei dreaptă îi atinse uşor sternul. Când degetele făcură contactul cu pielea de deasupra plexului solar, dinspre centrul nervos începu să se propage, în cercuri concentrice, o senzaţie de mâncărime. Senzaţia i se căţără încet în trup. Inima îi bătu aritmic câteva secunde, apoi se adaptă unui ciclu nou – cel al lui Dance.

Reacţia la alimentarea lui Dance i se strecură în gât. Şi-o imagină ca pe un şarpe, alcătuit din plasmă albă, fierbinte, căutând să-i pătrundă în creier. Îşi găsi drumul şi capul i se deschise ca un trandafir care înfloreşte.

Dance se trăgea înapoi, scoţând şuierături gâtuite. Oricât încerca să scape, Matthew se opunea cu îndârjire. Dance tremura atât de tare încât audionul îşi spori stabilitatea cu trei procente, echivalentul zborului printr-o furtună violentă.

Vederea lui Matthew se limpezi, suficient pentru a desluşi chipul lui Dance. Ca şi atunci când fusese cu Brooks, ochii ei

umani îi ieşiseră din orbite, sub presiunea propriilor ochi, de un alb cadaveric şi vrâstaţi cu albastru care, sub privirea lui Matthew, se schimbau treptat în negru.

— M-am săturat, scânci Dance. Dă-mi drumul, Matthew, te rog.

Matthew se conformă. Întreruperea contactului îi dereglă din nou bătăile inimii. Înţepeni de durere, în timp ce corpul încerca să-şi recapete controlul. Dance se prăbuşi pe scaunul ei.

Zgomotul înfundat din urechile lui Matthew încetă. Pilotul îşi şterse sudoarea de pe faţă şi spuse:

— Nu ştiam că-i aşa de chinuitor.

Dance îşi împinse cu grijă ochii înapoi, în orbite.

— Dar şi tu te pricepi să chinui. Deşi chinul ăsta mă face să întrevăd şi un avantaj. În condiţii mai suportabile… cred că m-aş putea alimenta cu această energie solară. Dar în niciun caz de la tine. Reacţiile tale sunt prea dure. Şi dureroase.

Matthew încercase şi el durerea. O cunoştea şi totuşi, într-un fel, era o durere plăcută.

Îşi trase spătarul scaunului spre el şi rămase cu privirea aţintită înainte. Aerometrul indica 620 km până la destinaţie.

* * *

Munţii se preschimbau treptat în dealuri, dealurile se înclinau, făcând loc câmpiilor acoperite de păduri. Brusc, pădurile dispărură, fiind înlocuite de întinderi de pământ împestriţate de pini pitici şi vrâstate de dune de nisip. Pârâiaşe şi râuri în toată legea se întreţeseau pe câmpia de coastă, îndreptându-se, toate, spre mare. O ceaţă uşoară, caldă şi umedă, plutea în aer, umbrind cerul şi îngreunând vizibilitatea.

Matthew începu să cheme Staţia Albermarle de la 75 km.. Turnul de control al staţiei rămase surprins să primească un apel de la o persoană particulară, dar Matthew menţionă o sumă destul de mare pentru a netezi orice asperitate în negocierile lor.

Staţia Albermarle era o insulă artificială, cu un diametru de 2 km, ancorată în Strâmtoarea Albermarle, la 11 km sud de Wade Point. Staţia servea drept bază de expediere a produselor alimentare din Atlantic District (cum ar fi krill-ul, alimentul principal pe planeta Marte) pe orbita terestră. Şalandele străbăteau marea de la sud la est, transportoarele îşi purtau încărcătura la mari înălţimi pentru a o transfera navelor aflate în aşteptare. Utilizarea rampei de încărcare de pe insulă scutea

zonele populate ale regiunii East Atlantic de zgomotul şi aglomeraţia unui port spaţial foarte solicitat. Staţia era stabilă, solidă şi ferită de mare printr-o centură de diguri înalte.

Matthew ateriză la rampa de est Nr. 3. Soarele strălucea cu putere, marea îşi înteţea briza răcoroasă când Matthew şi Dance coborâră din skimmer. Imediat fură abordaţi de o femeie pe al cărei ecuson stătea scris *Dir. Adj. al Staţiei.*

— Dumneata eşti Lawton? întrebă ea. Dupree, director executiv. Am primit mesajul dumitale. De ce-ai venit la noi? Ăsta nu-i port de pasageri.

— E o poveste lungă, maestre Dupree. Ca să nu vă răpesc din timp, am să vă spun doar că anumite persoane nu vor ca eu şi prietena mea să părăsim Pământul.

— Soţul, tatăl sau fratele? întrebă Dupree, zâmbind larg.

Matthew ridică din umeri, evaziv, şi Dupnee izbucni în râs.

— Unde-aţi vrea să mergeţi?

— Numai să ne plasăm pe orbită. O dată ajunşi acolo, vom găsi o navă care să ne ducă mai departe.

Dupree consultă un memocip aflat la încheietura mâinii.

— OK, vă puteţi îmbarca pe transportorul *Neuse*, care decolează peste optsprezece minute. Ăsta-i tot bagajul vostru?

Dance şi Matthew dădură aprobator din cap.

— Luaţi-l cu voi. Asta nu-i tocmai navă de împăraţi.

Neuse era unul dintre cele mai mari transportoare văzute de Matthew, depăşind uşor capacitatea de 80.000 de tone. Încărcătura lui era formată din 10.000 de lăzi de krill deshidratat. Aceasta nu era prima încărcătură de peşte din cariera lui *Neuse*; transportorul era murdar peste tot, interiorul duhnea a peşte putrezit. Matthew şi Dance îşi croiră drum spre compartimentul destinat pasagerilor, o cutie din plexi, 12 m pe 3. Se aşezară pe nişte scaune tari, din plastic, şi priviră cum sunt îngrămădite ultimele lăzi de krill în cala navei.

„Atenţiune, mai sunt şase minute până la decolare“, se auzi dintr-un difuzor. „Şase minute”.

— Încotro mergem? întrebă Dance.

— Spre Luna. În oraşul în care am trăit un timp, Tycho Basin.

„Patru minute“, răsună difuzorul.

De jos se auzi un zăngănit. Se închideau uşile uriaşe ale transportorului. Toate erau etanşate, cu excepţia bocaportului de la babord, prin care intrase un grup de oameni. Gesticulau şi

arătau spre cabina pasagerilor.
Un membru al echipajului îşi făcu apariţia la uşa cabinei.
— Lawton, te caută nişte oameni, pe tine şi pe femeia care-i cu tine.
— Faceţi-le vânt şi porniţi odată. M-am angajat să vă dau o groază de bani pentru călătoria asta, dar n-o să vedeţi niciun sfanţ dacă nu vă urniţi din loc.
Partida de urlete se termină printr-un schimb de pumni. Agenţii Partidului (doar trei dintre ei) fură burduşiţi bine şi aruncaţi din navă. Ultimul bocaport se închise şi el.
„40 de secunde până la decolare”, anunţă difuzorul.
— Pune-ţi centura de siguranţă, spuse Matthew. N-o să ne fie prea bine.
Operatorii transportoarelor nu-şi risipesc banii pe sofisticări precum servostabilizatoare şi scaune antigravitaţionale pentru pasageri. *Neuse* se desprinse de Staţia Albermarle cu graţia unei avalanşe. Îşi mări viteza între două poticneli, lăsându-i pe cei doi nefericiţi pasageri aproape fără suflare. Forţele gravitaţionale se amplificară rapid, apoi se diminuară. *Neuse* se înscrise pe orbită în şapte minute şi douăsprezece secunde.
— Pfui, ce zgâlţâială! exclamă Matthew.
Îşi scoase centura de siguranţă şi începu să plutească. Niciun fel de gravitaţie artificială. Tipic transportoarelor.
— De unde a ştiut Partidul că vom pleca de la Albermarle? întrebă Dance.
— Habar n-am; poate că ne-au urmărit. Sau poate că au trimis agenţi în fiecare port spaţial de pe coasta Atlanticului. Cine ştie? Oricum, am plecat şi n-au cum să ne mai prindă.
Neuse înconjură Pământul de patru ori înainte de a face joncţiunea cu cargobotul marţian *Johnny Unitas*. Nava marţiană semăna cu o cutie imensă, alcătuită aproape numai din compartimente de marfă, motoare şi o cameră de control. *Neuse* ar fi putut parca foarte uşor într-unul din compartimentele lui *Johnny Unitas*.
Mutarea încărcăturii nu era o problemă în condiţii de gravitaţie nulă. Manipulanţii ridicau lăzile de mii de kilograme şi păşeau veseli prin tunelul de transfer spre *Unitas*.
Dance păşi graţioasă pe vârfuri, sprijinindu-se cu degetele de tavan şi împingându-se în jos. Matthew o urmă îndeaproape. În faţa camerei de presurizare fură opriţi de un membru al

echipajului marţian.
— Voi cine sunteţi?
— Eu sunt Jekyll iar ea e Hyde. Trebuie să ajungem repede pe Luna, dacă din întâmplare mergeţi acolo şi aveţi loc şi pentru noi, zise Matthew.
— Pentru pasageri n-avem niciun fel de amenajări. Niciun fel de confort, nimic.
— Lăsaţi-ne să stăm undeva, în picioare, ne mulţumim; cu orice, spuse Dance.
Marţianul dădu din umeri.
— Mie mi-e indiferent. Am să vorbesc cu administratorul; lui trebuie să-i plătiţi.
Neuse se desprinse de cargobot şi plonjă din nou în atmosferă. *Unitas* îşi activă gravitaţia artificială şi se pregăti să părăsească orbita terestră.
Marţianul nu glumise deloc când spusese „niciun fel de confort“. Matthew şi Dance se strecurară cu greu printre cutiile uriaşe de biomasă, mediul lichid de creştere a bacteriilor folosit la fermele de pe Luna. Unitas se îndreptă încet, spre satelitul Pământului, utilizând numai un motor. Ajunseră acolo peste două zile.
Matthew plăti administratorului apoi, alături de Dance, coborî pe Luna într-un gig, împreună cu pilotul navei. Gigul asoliză la Fra Mauro. De îndată ce se deschise tambuchiul exterior, fură asaltaţi de o mulţime de lunarieni, cu toţii cerând de lucru în gura mare pentru următoarea cursă a cargobotului. Pilotul lui *Johnny Unitas* reduse la tăcere mulţimea agitată cu o singură privire încruntată, dispreţuitoare. Lunarienii se traseră deoparte ca arşi când pilotul şi pasagerii lui coborâră din gig, refăcându-şi imediat rândurile la apariţia membrilor echipajului.
— Condiţiile sunt chiar atât de vitrege aici? Aşa se-ntâmplă de fiecare dată când soseşte o navă? întrebă Dance.
— Lucrurile nu stau chiar atât de prost. La 50 km de aici fabricile de cipuri pentru audioane se dau de ceasul morţii după muncitori. Ăştia-s nişte lăcuste inveterate.
Dance privi nedumerită. Matthew se grăbi să-i explice.
— Cutreieră Luna de colo-colo, căutând de lucru. După ce sunt angajaţi, la primul salariu se lasă de treabă şi trăiesc din banii ăştia până când îi termină, apoi încearcă din nou să-şi găsească un angajament.

Fra Mauro era un loc destul de primitiv, cu tuneluri tăiate în stâncă şi benzi de circulaţie din plexi pline de praf. Pilotul lui *Unitas* se despărţi de Dance şi Matthew la birourile companiei Stay-Aloft, Inc. Cei doi păşiră pe banda din mijloc, care avea să-i ducă la capătul liniei.

În timpul mersului, Dance îi cercetă cu atenţie pe coloniştii trufaşi, aristocratici, pe „seleniţi“ , cum preferau ei să li se spună. Câteva sute de ani petrecuţi pe Luna le afectase fizionomia într-un mod foarte distinct. Seleniţii aveau aproape toţi doi metri înălţime. Pielea lor era de un cafeniu-roşcat foarte intens, destul de asemănătoare cu cea a unui helioplonjor, şi aveau capul şi mâinile mai mari decât ale unui pământean. Seleniţii îi priveau pe astronauţii de felul lui Matthew cu condescendenţă, dar îşi rezervau adevăratul dispreţ pentru clasele inferioare ale lumii lor, colbuiţii.

Tunelul se sfârşi. Matthew şi Dance ieşiră din aşezarea sublunară şi nimeriră într-un soare orbitor. Litere holoidale străluceau deasupra, anunţând *Tranquility, 2.490 km; Tycho Basin, 1.826 km; Aristarchus via Tycho, 5.478 km.*

— Ia-o la stânga, spuse Matthew.

Banda îi duse până la o platformă întinsă. Următorul autobuz sosea de-abia peste treizeci de minute. Deja se formase o coadă destul de lungă. Majoritatea fiinţelor care o alcătuiau erau pământeni ce se întorceau la Tycho. Printre ei şi câţiva extratereştri: vreo şase freyani, doi anubani, un perunian imens, verde, acoperit de solzi şi cu mâinile ţepoase, şi un ameboid, singur în cuva lui. Cu toţii aşteptau răbdători, umplând peronul cu murmurele lor.

La zece minute după venirea lui Matthew şi a lui Dance, aerul fu sfâşiat de un ţipăt ascuţit. Matthew se întoarse iute, tocmai la timp pentru a vedea o ceată de lunarieni, care ieşeau din tunelul Fra Mauro cu mare zarvă.

— Colbuiţii! strigă cineva.

Cei aflaţi în aşteptarea autobuzului se strânseră între ei, în timp ce douăzeci de tineri fioroşi invadau peronul. Împărţind ghionturi în stânga şi-n dreapta, lovindu-i în piept cu vergele din metal pe cei care păreau înclinaţi să opună rezistenţă, tinerii colbuiţi îşi izolară rapid victimele, pe extraterestri.

— N-aveţi ce căuta aici, zise un colbuit cu faţa pictată. Mirosiţi urât, vorbiţi şi mai urât şi luaţi slujbele unor oameni adevăraţi!

— Eu nu sunt decât turist, obiectă un freyan, blajin.

Colbuitul cu faţa pictată îşi roti larg vergeaua din metal şi o repezi în capul freyanului. Fiinţa cu pielea albăstruie se prăbuşi fără niciun zgomot. Cei din jur protestară, plini de furie. Colbuitul ridică vergeaua, ameninţând o femeie din emisfera de est.

— Nici după pământeni nu ne prea dăm în vânt, spuse el. Aşa că trage fermoarul, altfel o încasezi şi tu!

Patru colbuiţi se amuzau chinuindu-l pe ameboid. Învârteau cuva în care se afla creatura eoloidală şi se făceau că-i sparg pereţii din plexi.

— De ce-i urăsc pe extraterestri oamenii ăştia? întrebă Dance.

— Fiindcă sunt nişte ticăloşi, răspunse Matthew. Fereşte-te.

Se apropie de grupul care îl hărţuia pe ameboid.

— Încetaţi, zise el.

Colbuiţii îi râseră în faţă. Ştiau ce era Matthew şi-i purtau un respect plin de ranchiună, dar nu aveau de gând să dea înapoi în faţa atâtor victime aproape sigure.

Faţă Pictată îl împunse în spate cu vergeaua.

— Nu te băga, zburătorule. Ce treabă ai tu cu vegetalele astea?

Matthew se întoarse încet.

— Nu se ştie niciodată. Câţiva dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt fructe în toată regula.

Faţă Pictată se strâmbă a râs şi Matthew o schimonosi şi mai mult cu un pumn bine plasat.

Colbuiţii urlară de plăcere şi-l înconjurară pe Matthew. Helioplonjorul se feri de doi, îl lovi pe al treilea în vintre şi se lipi cu spatele de zid. O vergea groasă ricoşă din beton la câţiva milimetri de urechea lui. Matthew scoase pistolul cu plasmă. Colbuiţii se opriră ca paralizaţi.

— E *înarmat*, spuse unul, respectuos.

— Pe Luna, adăugă un altul.

— Ne-ar putea ucide, zise al treilea.

Faţă Pictată se ridică şi începu să-şi frece bărbia.

— Cum te cheamă, zburătorule? întrebă el.

— Matthew Lawton.

— Helioplonjorul?

— Mda, atunci când nu-i prăjesc pe zurbagii.

Colbuiţii se traseră înapoi, hipnotizaţi de pistolul cu plasmă şi copleşiţi că se află în faţa unui helioplonjor celebru, în doar

câteva clipe, tot grupul se afla la intrarea în tunel.
— Hei, zburătorule; e-adevărat ce se spune despre tine? întrebă Faţă Pictată.
— Fiecare cuvinţel.
— Roiul, făcu Faţă Pictată, înclinând respectuos din cap.
Ceilalţi colbuiţi strigară şi ei „Roiul” şi dispărură în tăcere. În câteva secunde nu mai rămase nici urmă de ei.
Dance se apropie agale de locul în care se afla Matthew.
— Dar ştiu că i-ai impresionat, zise ea.
— Pe tine nu te impresionez? întrebă el.
— Ba bine că nu. Din ce în ce mai mult.
Matthew simţi o lovitură în spate.
— Ce mai e şi asta? spuse Matthew, întorcându-se brusc.
Era ameboidul.
— Mulţumesc pentru ajutorul acordat, maestre. Numele meu e Clive Cari Candro. Sunt sluga dumneavoastră.
Dance avea o căutătură ciudată.
— Asta e viu? întrebă ea.
— Sigur că sunt. Şi, dacă-mi permiteţi, dumneavoastră ce sunteţi? Semănaţi cu o femelă humanoidă dar datele fizionomice sunt, pe de-a-ntregul extraterestre, zise Clive Cari Candro.
— Ce-anume este, n-are importanţă, spuse Matthew. Ţi-ai oferit serviciile. Ce poţi face?
— Cred că vă pot oferi nişte informaţii, răspunse ameboidul. Partidul Binefăcător are o mulţime de agenţi pe Luna care vă caută peste tot, maestre Lawton.
Matthew se arătă surprins.
— De unde ştii toate astea?
— Lucrez la Centrul de Comunicaţii din Tranquility, Eu însumi am asigurat legătura telefonică. Dumneavoastră şi însoţitoarea dumneavoastră sunteţi pe lista neagră.
— Cât de neagră? întrebă Dance.
Ameboidui pivotă nervos pe şasiul lui motorizat.
— Dacă sunteţi doamna Mackensen, atunci pe dumneavoastră vă vor. O persoană foarte sus pusă de pe Pământ doreşte să vă aducă înapoi. Agenţii sunt gata să-l ucidă pe maestrul Lawton dacă se va opune capturării dumneavoastră.
— Ce ne facem, Matthew? întrebă Dance.
Matthew îşi privi pistolul, care încă îi mai atârna în mână.

— Hai, zise el, fioros. Avem treabă în Tycho Basin.

CAPITOLUL 20

Ziua în care Matthew a transbordat naveta *Aztec* pe Icecube a fost plină de emoţii. Helioplonjorii auziseră lucruri extraordinare despre noua navă produsă de Photech şI acum erau strânşi ciorchine în faţa hublourilor din salon pentru a vedea cum îşi ancorează Matthew celebra achiziţie. Dimensiunile *Aztec*-ului îngreunau mult ancorarea; nava trebuia legată de pilonul destinat cargoboturilor. Matthew îşi aminti că tot aici ancorase şi *Collins*, cu mult timp în urmă.

Ca să nu mai răspundă de nenumărate ori la aceleaşi o sută de întrebări, Matthew solicitase Photech-ul să pregătească un cip despre Aztec. Proiectat pe cubul holoidal de doi metri din salon, cipul oferi toate informaţiile pe care şi le putea dori cineva despre noua navă. Matthew se duse la atelierul principal pentru a vorbi cu Arne Dawlish, în timp ce toţi ceilalţi urmăreau cipul cu mare interes.

— Hei, Arn, strigă el în imensitatea încăperii. Vreau să-mi verifici nava. Ai timp?

— Contează dacă n-am?

— Nu.

— Atunci, să mergem.

Mecanicul şef se apropie de *Aztec* cu ochii holbaţi de uimire.

— Frumoasă, frumoasă, spuse el, trecându-şi mâna peste învelişul lucios. Conductivitatea?

— Pe cât o poate apropia de zero tehnologia umană. Am tras cu pistolul în bordul de atac de la 150 cm şi plasma a ricoşat. Nici urmă de zgârietură.

— Hm, pun pariu că Serviciul e la curent cu toate performanţele materialului, zise Arne, vârându-se sub vârful aripii.

— E trecut la dromonii din noua clasă W.

Cu vocea înăbuşită de volumul navei, Arne înjură plin de încântare.

— Ce fel de celule sunt astea? întrebă el. Aşa ceva n-am mai văzut!

— Celule trimodale, din seleniu. Sunt concepute pentru a absorbi o bandă mai largă de spectre, înlesnind o încărcătură de

100%.

— De parcă ai avea nevoie de ajutor pentru asta.

— Toţi au nevoie de ajutor acolo, Arne.

Matthew şi mecanicul se întâlniră lângă tuburile de expiraţie ale motoarelor.

— Exact motoarele cu reacţie cu energie sporită pe care ţi le-ai dorit dintotdeauna, spuse Matthew.

Arne privi atent prin orificiile de ventilare din exterior.

— Totul pe bază de cipuri, remarcă el. Unde sunt amplasate pompele şi turbinele?

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nava nu are nici pompe, nici turbine.

— Şi-atunci cum naiba circulă combustibilul şi agentul răcitor?

Matthew scoase un cip din buzunar şi-l introduse într-un monitor minuscul pe care-l purta la încheietura mâinii. În aerul de deasupra braţului apăru o schemă a motorului.

— Vezi, schimbătoarele de căldură sunt încastrate în învelişul navei. Când se încălzesc, extrag fluidele din rezervoare printr-o acţiune capilară de convecţie.

— Ce se întâmplă când schimbătoarele se răcesc?

— O baterie încastrată în efuzor intră automat în funcţiune, răspunse Matthew şi recuperă cipul.

Arne se arătă convins.

— E o minunăţie, Matt. Cu mândreţea asta de navă, până şi eu aş putea deveni helioplonjor.

— Chiar aşa?

Faţa brăzdată de cute a mecanicului se destinse. Arne era, de departe, cel mai în vârstă de pe Icecube. Îi cunoscuse personal pe Dunphy, Momar şi pe alţi helioplonjori celebri. Autoritatea lui paternă era acceptată şi admirată.

— Cât de departe vrei să ajungi? întrebă el.

— Nu mai departe decât e necesar.

Arne îşi încrucişă braţele.

— Oi fi eu un bătrân neputincios, dar prost nu sunt. Spune-mi, Matt, ce vrei să demonstrezi? Cât de indestructibil eşti?

Şi omul, şi maşina au nişte limite, care nu pot fi depăşite. Şi mai e ceva. Se tot vorbeşte despre tine. Şi se vorbeşte de rău.

— Lasă-i să trăncănească. Nu mă deranjează.

— Mă-ntreb cât adevăr e în toate astea. Unii spun că vrei să treci prin stratul de convecţie. Alţii că vrei să găseşti Zonele

Reci. Vreo câţiva cred că te-ai ţicnit de tot de când s-a pierdut Gem şi că încă o mai cauţi.

Matthew îl înşfăca de guler. În ochi i se aprinse o lumină sălbatică, primejdioasă.

— Chiar vrei ca să mă doară, Matt? întrebă Arne, calm.

Matthew îşi lăsă mâinile să cadă şi îşi ceru iertare.

— Vrei să ştii ce fac?.. Vrei să ştii adevărul? Dacă ţi-l spun, ai să crezi că sunt nebun.

— Nu pot să spun nimic până nu-l aud.

— Caut izvorul Darului.

Arne îşi privi încălţările.

— Nu-i acolo, zise el.

— Şi tu crezi în existenţa lui?

— Da, la naiba, cred în ceea ce văd şi-n ceea ce simt, întocmai ca şi tine!

— Atunci ce vrei să spui prin „nu-i acolo”?

— Nu ai ce găsi. Anumite lungimi de undă din spectrul solar conţin acest Dar. Asta-i tot.

— Şi dacă-ţi spun că am pierdut *Bedouin*-ul din cauza influenţei unui câmp de energie necunoscut? Era viu, Arne. Făcea manevre în fotosferă pentru a mă evita, dar până la urmă l-am prins şi am trecut direct prin el!

— Şi asta nu-ţi spune nimic? Era cât pe-aci să arzi de viu.

— Îmi spune că eram pe urmele unei prade bogate şi că trebuie să mă folosesc de cea mai bună navă posibilă dacă vreau să m-aleg cu ceva.

— Şi ce-ai să faci dac-ai să prinzi Darul? Ai să-l vinzi transastralilor? Câţi bani mai vrei să aduni?

— N-o fac pentru bani. O fac pentru… a şti. Trebuie să ştiu. Vreau să înţeleg ce-anume ştiau Gem şi Rainbow înainte de a muri.

— „Şi Arborele Vieţii era păzit, de un înger cu-o sabie de foc”, zise Arne, cu privirea pierdută.

— Poftim?

— Nimic. Mi-am adus aminte de un lucru citit cândva.

Matthew netezi cu grijă costumul lui Arne şi-l strânse de umăr.

— Nu-ţi face griji, bătrâne. Vânătoarea face parte din joc. S-ar putea să nu prind Darul niciodată, dar trebuie să încerc. Nu mi-e frică să încerc.

— Dac-aş fi în locul tău, Matthew, băiatule, mi-ar fi frică, să

reuşesc.

* * *

Pentru Matthew, primul zbor cu *Aztec* reprezenta al douăzeci şi nouălea plonjon. Părăsi Icecube-ul urmat de un alai de piloţi şi angajaţi ai staţiei, pe care curiozitatea îi îndemnase să-l însoţească o bucată de drum în navele de intervenţie. *Aztec* trecu pe lângă *Rabbit Punch*, nava lui Mitch Vine, care se întorcea la staţie. Umbra uriaşă a navei Photech acoperi *Rabbit*-ul. Vine acceleră pentru a scăpa de ea şi apoi întrebă furios cine era afurisitul de pilot. Turnul de control de pe Icecube îl informă şi Vine nu mai scoase o vorbă.

Matthew descoperi că *Aztec* putea fi manevrat uşor, în ciuda dimensiunilor. Photech încorporase amplificatoare de forţă în mecanismul de ghidare, drept care era suficientă o simplă mişcare din încheietura mâinii pentru a face nava să vireze în direcţia dorită. Rostogoli nava de câteva ori, o opri şi inversă direcţia. Foarte lin. Foarte, foarte lin.

Nava cea mai apropiată îşi încetini viteza la vederea umbrei lăsate de planeta Mercur. *Aztec* îşi continuă drumul. Matthew nu mai folosea de mult transportorul de foc care, bănuia el, avea un efect amortizor mai mare chiar decât coroana solară.

Arne Dawlish şi Len Rackham menţinură *Icecube 15* în limitele penumbrei. Rackham urmări cum *Aztec* se pierde în depărtare. Aproape că plesnea de mândrie.

— Uite cum zboară viitorul meseriei noastre, exclamă el.

— Dacă ăsta-i viitorul, replică Arne, aş prefera să-mi dai înapoi trecutul.

Len nu înţelese remarca lui Dawlish. Înţelese şi mai puţin când Arne îşi părăsi postul avantajos de mecanic şef şi se transferă pe Venus-Vostok.

* * *

Matthew era plecat de aproape cincizeci de ore. Personalul de pe Icecube încerca să-şi atenueze starea de nervozitate făcând glume pe seama întârzierii lui Lawton, spunând că pilotul îşi prelungea cam mult vacanţa solară în noua lui navă. Glumele încetară după patruzeci şi opt de ore. Apoi un helioplonjor (Dezzy Harper: 300 de miliarde de megawaţi), care tocmai se întorcea, zări nava lui Matthew.

Aztec se apropia încet, îndreptându-se spre pilonul şase. Exteriorul nu prezenta niciun semn vizibil de deteriorare. În timp

ce se apropia, suprafaţa albă, lucioasă a navei reflecta luminile de navigaţie de pe Icecube cu maximă fidelitate.

Len Rackham îl chemă pe Matthew de câteva ori prin radio. Primi răspuns de abia după ce *Aztec* se aflǎ la 1.500 m de pilonul de andocare.

— N-am păţit nimic, spuse Matthew, lapidar. Anunţă-l pe Arne şi cheamă o echipă de mecanici în costume anti-R.

— Arne ne-a părăsit, Matt, A plecat spre Venus acum treizeci de ore, spune Len.

— Aha, şuieră Matthew. Atunci pregăteşte echipa de mecanici.

Aztec se strecură în noul sistem de ancoraj fără efort. Clemele magnetice obişnuite nu aveau aderenţă la învelişul din siliciu şi răşină, drept care nava fu apucată de gheare speciale, „moi”.

Imediat, căruciorul de andocare duse nava în atelier. Matthew deschise cupola şi derulă scara până la podea. În faţă îi apărură şase mecanici, mişcându-se stângaci în costumele lor grele, antiradiaţii. Unul trăgea după el un furtun de decontaminare, altul un detector-R. Se strânseră în jurul lui Matthew şi-i verificară costumul, în căutarea particulelor ucigătoare.

— Normal, zise Kressberg, cel cu detectorul. Numai radiaţie de fond.

Matthew schiţă un zâmbet strâmb, neobişnuit. Scutură mâna bine protejată a lui Kressberg.

Când se anunţă că nu exista niciun pericol, Len Rackham intră val-vârtej.

— Dumnezeule mare, Matthew! Unde-ai fost? întrebă eL

— Înăuntru.

— În soare? Cum de-ai putut sta atâta timp?

— Am reuşit.

— Unde ai reuşit?

— La stratul de convecţie.

Mecanicii rămaseră cu gura căscată.

— Imposibil! exclamă Kressberg.

— Am reuşit. Mai mult, am descoperit şi pungi acolo, în suprafaţa de separaţie dintre fotosferă şi stratul de convecţie: Pungi reci, prinse ca într-o capcană, precum băşicile de aer sub înveliş de gheaţă.

Cineva izbucni în râs şi spuse:

— Poveşti de adormit copiii.

— Nu mă credeţi? întrebă Matthew, cu acelaşi zâmbet strâmb.

Am stat douăzeci şi patru de ore într-o astfel de pungă. Am vrut să văd cât de stabile sunt. Şi sunt destul de stabile! A mea era perfect ovoidală, lungă de 1.600 km, lată de 450 km şi groasă de 200 km.

— Din ce era făcută punga asta rece? Cum putea rezista, la o căldură şi o presiune atât de mari? întrebă Len.

— Nu pot spune că ştiu după ce legi ale fizicii se guvernează – sau, mai degrabă, legi ale parafizicii – dar ştiu că sunt acolo. Era rece, Len, doar câteva mii de grade Kelvin. Punga era un câmp de energie. Foarte concentrat, mai concentrat decât mă aşteptam. Mai concentrat decât razele cosmice. Se afla în stare de echilibru. Într-un fel sau altul, reuşise să rămână stabil în mijlocul soarelui.

Matthew îşi puse mâinile pe umerii directorului staţiei.

— Am descoperit Darul, Len. Şi l-am adus cu mine.

Doi dintre mecanici se traseră înapoi şi părăsiră atelierul în fugă. Rackham se sili să zâmbească şi spuse:

— Asta-i ceva extraordinar. Matt. Cum de-ai reuşit?

— Doar prin faptul că am fost acolo. Am încercat să atrag energia în colectoare, dar aceasta pur şi simplu se scurgea înapoi, prin pereţii celulelor. Există un singur conteiner capabil să reţină această energie. Corpul uman.

— Nu arăţi deloc mai rău ca la plecare.

— Nu. De fapt, acum sunt probabil mult mai viu decât am fost vreodată. Ştii, am greşit cu toţii în privinţa Darului. Nu numai că măreşte potenţa sexuală; întăreşte fiecare funcţie a corpului uman.

Matthew se întoarse cu faţa spre *Aztec* şi îşi încrucişa braţele.

— Rainbow a încercat să-mi explice lucrul ăsta. A căutat mulţi ani să-i afle secretul. Nava ei veche, cu un blindaj rudimentar, a fost o pradă uşoară pentru radiaţiile nemiloase şi astfel Rainbow a făcut patru tipuri de cancer. Dar n-a murit! Darul a ţinut-o în viaţă. Tumorile au crescut, împiedicând-o să mai zboare. S-a ferit de moarte luând Darul de la alţii – mai ales de la Gem – până când au lăsat-o puterile şi a ajuns prea diformă. Treptat, şi-a pierdut suprasarcina de energie. Soarele pătrunde prea puţin în Icecube. O dată cu Darul, a dispărut şi capacitatea ei de a rezista. Până la urmă, cancerul a câştigat.

În timp ce Matthew dezvolta acest raţionament, Len Rackham îşi activă calm cipul radio intrastaţial. Şopti cinci cuvinte.

Matthew nu-l auzi.

— Gem căuta şi ea, dar nu unde trebuia. Când i-am spus că mă apropii din ce în ce mai mult de stratul de convecţie, a încercat să mi-o ia înainte. Nava ei, Topaz, era veche. Forţa mareelor trebuie s-o fi făcut fărâme înainte ca Gem să găsească pungile reci.

Nu mai pomenise de Gem de la conflictul cu Vine. Imaginea chipului ei îi reveni în minte şi atunci începu să plângă. Erau primele lui lacrimi pentru Gem.

Apărură doi infirmieri. Len le făcu semn să rămână pe loc. Cei doi umplură două dermo-dispensoare cu Crux şi aşteptară semnalul directorului.

— Simt puterea în mine, dar nu ştiu ce să fac cu ea. E ca şi cum ai avea prea mulţi bani; ţi se par un lucru extraordinar când îi aduni, apoi te întrebi ce să faci cu ei. Credeam că Darul mă va schimba, mă va face să gândesc altfel. Dar tot ceea ce simt e că… sunt viu. Foarte, foarte viu.

Rackham dădu scurt din cap. Infirmierii se apropiară în fugă de Matthew. Helioplonjorul auzi tălpile din plastic lovind podeaua şi se întoarse spre ei. Primul infirmier încercă să-i înfigă dermo-dispensorul în braţ. Matthew îi blocă atacul. Infirmierul alunecă şi înfipse dispensorul cu Crux în stomacul tui Matthew. Pilotul simţi împunsătura şi ridică mâna ca să-l lovească pe infirmier peste faţă. Se opri când îl văzu că se face mic de frică. Celălalt infirmier făcu doi paşi înapoi.

Matthew îşi smulse dispensorul gol din stomac.

— De ce, Len? întrebă el.

— Ai suferit un şoc nervos, Matt. Ştii ce-ai spus până acum? Tot felul de istorii despre zone reci, energie vitală, prelungirea vieţii – numai absurdităţi. Ai nevoie de ajutor! Ai nevoie de odihnă, şi de asta o să ne îngrijim noi.

Infirmierul îi injectase 5 cm^3 de Crux. Matthew simţea furnicături în extremităţi dar amorţeala drogului nu puse stăpânire pe el, nici chiar după câteva minute. Infirmierul îşi recuperă dispensorul gol.

— I-am dat o doză întreagă şi încă mai stă în picioare, spuse el, copleşit de uimire.

Rackham se uită în ochii lui Matthew.

— Te droghezi cumva? întrebă el. Cu Sting?

— E Darul, spuse Matthew şi se clătină uşor, dar nu-şi pierdu

echilibrul. Crezi c-am înnebunit, Lan?

— N-ai înnebunit. Eşti doar la capătul puterilor. Câte trimestre sunt de când plonjezi, unsprezece? Ai petrecut prea mult timp în soare.

Matthew luă dispensorul din mâna celuilalt infirmier. Dispensorul conţinea tot 5 cm^3 de Crux.

— Cred că trebuie să-l iau şi pe ăsta, zise el.

— Nu! exclamă infirmierul. O să mori!

— Puţin probabil. Nu uita că acum am Darul.

Matthew îşi înfipse dispensorul în antebraţ. Drogul îi pătrunse imediat în muşchi.

Pilotul scăpă dispensorul din mână. Infirmierii îl prinseră pe după braţe şi-l întinseră uşor pe podea.

— Asta nu face decât să-ţi demonstreze… mormăi Matthew.

— Ce? întrebă Rackham, dar Matthew îşi pierduse cunoştinţa. Duceţi-l la clinică. Decontaminaţi-l de sus şi până jos.

— Detectoarele nu indică niciun fel de radioactivitate la maestrul Lawton, obiectă Kressberg.

— Faceţi cum v-am spus. N-aţi văzut? A luat cinci mililitri de Crux şi nici măcar n-a căscat. Ceva îl ţinea în picioare. Orice ar fi, vreau să i-l scoateţi din el. Înţeles?

Infirmierii încuviinţară din cap şi-l scoaseră pe Matthew din atelier. Kressberg şi mecanicii se apucară de treabă, demontând *Aztec*-ul.

Len Rackham rămase pe loc, privind lung carcasa albă, strălucitoare a navei. Prin ce trecuseră oare, ea şi pilotul ei? Aflase adevărul de la Matthew, dar nu-l putea înţelege.

CAPITOLUL 21

Autobuzul de Tycho Basin rula rapid pe şoseaua tubulară acoperită de plexi. Singurul zgomot produs de deplasarea lui era huruitul roţilor şi plesnetul plăcii de admisiune, sub motor, pe banda de energie ce trecea prin mijlocul şoselei. Locurile erau toate ocupate, ca de obicei, iar Matthew rămăsese în picioare pentru a-i da posibilitatea lui Dance să stea jos.

— Pot să stau şi eu în picioare, zise ea.

— Lasă, rămâi acolo, răspunse el.

Matthew nu era galant în sensul arhaic al cuvântului. Dacă agenţii Partidului se aflau prin preajmă, dorinţa lui era să fie cu ochii în patru şi stăpân pe picioare pentru orice eventualitate.

Îşi atinse pistolul cu plasmă din buzunar. Vestea despre astronautul înarmat avea să se împrăştie cu repeziciune. Nu exista o interdicţie mai severă pe Luna decât legea împotriva portului de armă. Cel care era surprins cu o armă asupra sa risca o condamnare pe viaţă la uzina de gaz de pe Bast.

Bisectară Mare Nubium cu o viteză constantă de 110 km/h. Câteva vehicule particulare trecură pe lângă ei, îndreptându-se spre sud, spre Tycho sau Pitatus. Mai mult ca sigur că erau pământeni, lunarienii erau, prea săraci pentru a deţine automobile. În consecinţă, umpleau autobuzele până la refuz. Numai seleniţii foloseau skinimere.

Autobuzul făcu o oprire scurtă la periferia oraşului Guericke. Jumătate din călători coborâră, fiind imediat înlocuiţi de alţii. Majoritatea celor urcaţi la Guericke erau muncitori în industria farmaceutică, aflaţi în drum spre noua fabrică din Selenica. Sferele şi turnurile fabricii străluceau întunecat prin cupola craterului. Tot tatăl lui Matthew o construise şi pe aceasta.

Autobuzul părăsi staţia Guericke, prinzând viteză pe măsură ce volantul motorului îşi înteţea turaţia. Presiunea călătorilor era aşa de mare încât Matthew de-abia reuşea să-şi ţină echilibrul, în timp ce autobuzul se legăna ameninţător, luând pieptiş pantele. La una din curbe, o femeie îmbrăcată în alb se vârî între Matthew şi Dance.

Un obiect greu şi lucios îşi făcu loc între coastele lui Matthew.

— Nicio mişcare, domnule Lawton, zise femeia în alb.

— Partidul, spuse Dance.
Matthew nu avea nevoie de explicaţii.
— Ce vrei? întrebă el şi mâna i se îndreptă spre buzunar.
— Mi-ar fi foarte uşor să te ucid, spuse agentul Partidului. Injectorul ăsta conţine zece miligrame de Sarin şi, dacă-l strâng puţin, vei fi mort înainte de a putea să-ţi scoţi pistolul.
— Uşurel, zise Matthew, străduindu-se să-şi păstreze calmul. N-are niciun rost să producem panică aici.
— A, sunt de acord, spuse femeia. N-o vreau decât pe însoţitoarea dumitale, pe doamna Mackensen.
— Spune-i doamnei Taylor că poate dispune cum vrea de proprietatea lui David, zise Dance. Eu renunţ la ea. De fapt, n-am vrut-o niciodată.
— Taylor? Ce amestec are Preşedintele de District în toate astea? întrebă agentul. Eu lucrez pentru Filiala Cooperaţiei. Eu primesc ordinele din Atlanta.
Matthew înjură în gând. Filiala Cooperaţiei era biroul de contrainformaţii al Partidului Binefăcător. Se ştia foarte puţin despre el, doar că atenţiile lui erau extrem de neplăcute.
— Dacă nu pentru Taylor, atunci pentru cine o vrei pe Sasha? întrebă el.
— Ai să afli la timpul cuvenit, dacă mă hotărăsc să-ţi spun.
Pitatus, staţia terminus, se contura în faţa lor.
— Coborâm aici. Voi sta tot timpul cu injectorul îndreptat asupra dumitale sau a doamnei Mackensen. Nu încerca să faci vreo prostie.
Graba de a coborî a călătorilor nu era chiar atât de mare încât Matthew şi Dance să poată scăpa de agentul Partidului. Femeia rămase în spatele lui Matthew până când ajunseră pe peron.
— Aveţi bagaje? întrebă ea.
— Le-am trimis înainte, cu expresul, răspunse Matthew.
— Hai, prin tunel, spuse agentul. Mişcaţi-vă.
Pitatus are o mare enclavă extraterestră. Agentul Cooperaţiei şi captivii nimeriră într-un cârd de anubani care tocmai sosiseră de la Deslandres. Matthew îl călcă într-adins pe picioare pe unul dintre masculi.
— Scuză-mă, zise el, aplecându-se să ajute creatura să se ridice pe cele patru picioare.
— Nu face nimic, domnule, spuse anubanul.
Matthew se uită pe sub braţ la agentul aflat în aşteptare.

Un licăr abia perceptibil trăda prezenţa injectorului ascuns în palma mâinii drepte.

— V-am rănit cumva? îl întrebă el pe anuban.

— Nu, domnule. Vă mulţumesc pentru întrebare.

O clipă numai, agentul îşi mută privirea în altă parte. Îndeajuns pentru Matthew. Pilotul o îmbrânci pe Dance şi înşfacă mâna femeii. Dance căzu pe trotuar, împrăştiindu-i pe anubani. Agentul încercă să-i aplice o lovitură în gât lui Matthew, dar pilotul se întoarse cu spatele şi prinse cu amândouă mâinile injectorul mortal. Femeia îl lovi de câteva ori în spate cu mâna rămasă liberă. Matthew îi răsuci încheietura. Puterea dispăru din degetele femeii şi injectorul căzu pe jos.

Dance întinse mâna după el.

— Aruncă-l! strigă Matthew.

Dance dădu să-l arunce sub autobuzul de Gauricus, dar un bărbat îmbrăcat într-un costum foarte elegant apăru ca din senin şi o prinse de gât şi de mijloc.

Femeia agent îşi repezi un picior în vintrele lui Matthew, făcându-l să se îndoaie. Îl mai lovi o dată în coaste, lăsându-l fără aer. Matthew îşi lipi genunchii de frunte, într-un ghem defensiv. Femeia se pregăti să-l lovească din nou, de data aceasta în cap, când de ei se apropie în goană un grup de poliţişti din Pitatus. Agentul Cooperaţiei o luă la fugă, pe urmele bărbatului care o trăgea după el pe Dance, incapabilă să se opună.

Un poliţist lunarian îl ajută pe Matthew să se ridice de jos.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Sunteţi teafăr?

— Sunt, sunt, spuse Matthew, tuşind, şi pumnul i se umplu de sânge.

— Aveţi nevoie de un medic. Cred că v-aţi rupt o coastă.

— Supravieţuiesc eu, nicio grijă. Aţi văzut cumva doi pământeni, un bărbat şi o femeie, părăsind staţia?

— Nu. Ei sunt cei care v-au aranjat? Vreţi să-i punem sub urmărire?

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Matthew era să apară în faţa unui magistrat lunarian şi să explice situaţia Sashei Mackensen.

— Nu, nu, spuse el. A fost vina mea. Îmbulzeala era aşa de mare că am căzut jos. Cineva m-a călcat fără să vrea. Acum nu vreau decât să-mi găsesc prietenii.

Lunarianul privi sceptic dar ştia foarte bine că viaţa avea să-i

fie mai puţin complicată dacă accepta spusele lui Matthew.

Matthew mai avea o singură întrebare.

— Unde-i cel mai apropiat port spaţial?

Poliţistul arătă un semn holoidal care strălucea deasupra: GAURICUS. Matthew îi mulţumi şi se îndepărtă.

Coasta îi pulsa fără milă şi fiecare respiraţie era ca un cuţit înfipt în piept. Cumpără câteva calmante ieftine de la un automat, Înghiţindu-le unul după altul, se aşeză la coadă, în aşteptarea autobuzului de Gauricus. Dacă agenţii Cooperaţiei aveau de gând s-o ducă pe Dance înapoi pe Pământ, într-acolo se îndreptau şi ei. Şi acolo avea să le taie calea.

Autobuzul se umplu înainte ca Matthew să apuce să urce. Ca să nu mai aştepte autobuzul următor, strecură operatorului un decalot şi se aşeză pe scara de la picioarele lui.

* * *

Autobuzul se deplasa cu viteză mare pe şoseaua Pitatus. De fiecare dată când treceau pe lângă un vehicul particular, Matthew se ridica în picioare şi-i privea atent pe pasageri. La douăzeci de minute după ce părăsiseră staţia, autobuzul ajunse lângă o Tarantella de un verde închis, o maşină foarte puternică, înzestrată cu opt roţi. Matthew văzu un fulger alb pe parbriz. Şoferul întoarse capul şi ochii li se întâlnită. Era femeia, agentul Cooperaţiei.

Tarantella ţâşni înainte, trecând în faţa autobuzului. Operatorul apăsă pe frâne şi înjură obrăznicia pământenilor.

— Următoarea şosea încotro duce? întrebă Matthew.

— Spre Gauricus.

— Şi unde se află portul spaţial?

— La est de oraş, pe platou.

Cincisprezece minute mai târziu, operatorul opri autobuzul şi-l lăsă să coboare pe Matthew. Pilotul avea temperatură şi era nervos, consecinţă a prea multor calmante. Dar coasta nu-l mai durea, cel puţin pe moment.

Principala ramură industrială dezvoltată în Gauricus era extracţia şi rafinarea magneziului iar aerul de sub cupola craterului era un amestec de substanţe chimice şi de ozon. Trenuri nesfârşite, pline cu lingouri din metal aib, se îndreptau huruind spre portul spatial. În ciuda plăcutelor avertizoare (INTERZIS ACCESUL PERSOANELOR PARTICULARE!), Matthew sări într-un vagon cu magneziu pentru a ajunge pe platou.

Panta era abruptă. Urcând-o la est de crater, Matthew văzu întregul oraş. Şaizeci de mii de fiinţe trăiau sub acoperişul oraşului Gauricus. Blocurile turn erau înalte de 1.200 m, aproape atingând cupola. Jumătatea de sus a acestor megastructuri era nelocuibilă; în apropierea cupolei aerul era prea rarefiat.

Trenul ajunse pe platou. Portul spaţial se întindea peste tot, ca un adevărat evantai. Cargoboturi imense, ca nişte ciuperci, ticsite cu magneziu, şedeau ghemuite pe solul lunar, gata să-şi poarte încărcătura spre Pământ, Marte sau planete din afara sistemului solar.

În partea de sud a portului se aflau transportoarele. Matthew sări din tren. Transportoarele nu aveau niciun fel de însemne. Puteau aparţine oricui, puteau merge oriunde. Se uită după Tarantellă. Nu puteau fi două maşini la fel în acel loc.

Se strecură cu precauţie printre cisternele de combustibil şi manipulanţii care se mişcau agale. O mână îi rămase în buzunar, într-un contact reconfortant cu pistolul. După ce trecu de câteva transportoare, Matthew zări Tarantella verde parcată la zece metri de o navă cenuşie, de închiriat, în formă de cub. Nu văzu nici urmă de agenţi sau de Dance.

Matthew se furişă în spatele vehiculului. Scoase pistolul, întinse mâna încet spre butonul de decuplare a portierei. Portiera se derulă fără zgomot sub maşină. Matthew îşi îndreptă pistolul spre interior.

— Matthew, spuse Dance.

Era liberă, nelegată, pe bancheta din spate. Întins pe genunchii ei, stătea corpul nemişcat al agentului care o răpise.

— Şi eu care credeam că ai nevoie de ajutor, zise Matthew. Ce s-a întâmplat?

Dance îşi lăsă ochii în jos.

— Mi-a fost foame.

— E mort?

— Da. Îmi pare rău că i-am luat toată energia, zise ea, lăsând corpul să cadă pe banchetă. Îl chema Ron.

— Şi ce dacă? Împreună cu nărăvaşa lui amică vroia să te ducă înapoi pe Pământ ca să te disece sau vivisece sau Dumnezeu mai ştie ce. A găsit ce-a căutat, spuse Matthew, amintindu-şi că nu scăpaseră încă. Unde-i femeia?

— Aranjează plecarea. Lipseşte cam de mult timp.

— Atunci, s-o ştergem. Trebuie să ajungem la Tycho.

Dance coborî din vehicul. De-abia făcură câţiva paşi că şi auziră vocea agentului. Cooperaţiei.

— Lawton! Mackensen! Rămâneţi pe loc! strigă ea.

Matthew nu gândi; reacţionă. Pistolul îi ţâşni din buzunar şi frica sau pastilele apăsară pe trăgaci. Flacăra porni în direcţia din care se auzise vocea femeii. Plasma ricoşă de solul lunar, împroşcând foc în stânga şi-n dreapta. Dance expiră scurt şi căzu în genunchi.

— Nu mai trage! Suntem înconjuraţi de cisterne cu combustibil! strigă agentul.

Matthew văzu unde e femeia. Stătea ghemuită, împreună cu trei lunarieni (probabil echipajul navei), în spatele unei piramide de lingouri.

— Dacă rămâneţi acolo, nu trag, strigă Matthew.

Dance îl apucă strâns de picior şi-i aminti ce rău îi face orice descărcare de plasmă.

— Unde-i Ron? întrebă femeia.

— S-a răcit de tot. Atenţie, plecăm de-aici şi, dacă nu ne lăsaţi, va fi rău de voi.

— Nu se poate, Lawton. Ştii pe cine ai lângă tine? Amica ta este extraterestră, Lawton. O specie absolut necunoscută.

— Urcă în maşină, îi şopti Matthew lui Dance.

Dance se strecură pe locul de lângă şofer. Matthew dădu ocol maşinii şi se opri lângă portieră. Agentul şi angajaţii săi ieşiră din ascunzătoare.

— Ai auzit ce-am spus? strigă femeia, dându-şi părul castaniu deschis din ochi, şi îşi flexă degetele de parcă s-ar fi pregătit de luptă. Cooperaţia vrea s-o examineze pe Sasha Mackensen şi-am să ţi-o iau cu sau fără voia ta!

Mâna lui Matthew alunecă spre portieră.

— Atunci singurul lucru care-mi rămâne de făcut este să te ucid, spuse el.

Atinse butonul şi portiera se rulă. Trase un foc în direcţia agentului şi sări în Tarantellă.

Cum oare pornea maşinăria asta? Mecanismul de direcţie arăta ca o furcă, nu ca un volan. Îl apucă strâns. Tabloul de bord se lumină brusc.

— Bravo, făcu Dance. Să-i dăm drumul, Matthew. Se apropie.

Într-adevăr, se apropiau. Înarmaţi cu tot felul de unelte boante,

lunarienii se apropiau de vehicul din trei direcţii. Femeia rămase în urmă, jucându-se cu injectorul plin de toxine.

— Matthew, mişcă maşinăria asta, spuse Dance, nervoasă.

— Încerc, nu vezi că-ncerc?

Furca se mişca pe toate cele patru axe. O trase spre el, fără niciun efect. O împinse şi Tarantella porni, legănându-se. Un lunarian mai lent fu luat în bot de vehicul. Căzu, moale ca o cârpă, în timp ce Matthew ajungea la marginea platoului.

Agentul Cooperaţiei îşi adună aliaţii şi alergă spre o camionetă încărcată cu lingouri. Matthew îi văzu îngrămădindu-se în maşină, în timp ce Tarantella cobora cu toată viteza.

— Zburăm ca vântul, zise el. Maşina asta minune poate întrece o camionetă chiar şi cu viteza întâi.

— Sper din toată inima, Matthew. Femeia aia e necruţătoare. Te omoară dacă ne prinde.

— Ştiu, spuse Matthew, împingând şi mai tare furca.

Tarantella atinse şoseaua. Imagini holoidale indicau drumul spre Tycho Basin. Viteza părea mai importantă decât încălcarea legii, drept care Matthew îndreptă maşina spre tunelul de ieşire din Tycho.

Atenţie, apăru pe tabloul de bord. *Deplasarea pe şosea necesită un dispozitiv de ghidare mai înalt.*

— Ei? i se adresă Matthew maşinii. Unde-i blestematul ăla de buton?

— Îi văd! exclamă Dance.

Camioneta se afla la jumătate de kilometru în urma lor.

— Dumnezeule, unde-i dispozitivul de ghidare?

Dacă ajungeau la tunel fără să schimbe dispozitivul de ghidare, motorul avea să se oprească. Ceea ce însemna sfârşitul.

Tabloul de bord pâlpâi dintr-o duzină de diode multicolore. Matthew privi înnebunit şoseaua, tabloul de bord, camioneta. Două sute de metri până la tunel.

Dance îşi duse mâna stângă în faţa tabloului de bord. O mişcă încet, circular, până când degetul arătător se opri deasupra unei diode verzi. Brusc, o apăsă şi verdele se schimbă în albastru.

Mulţumesc, apăru pe indicator. *Dispozitivul de ghidare pe automat.*

— Slavă cerului, exclamă Matthew, strângându-i mâna lui Dance, recunoscător.

Intrară în tunel, pregătindu-se să înfrunte şirul de vehicule ce

se îndreptau spre sud. Peste câteva momente apăru şi camioneta, slalomând printre grupurile de maşini mai lente. Distanţa dintre Tarantellă şi camionetă se micşora văzând cu ochii. Matthew împinse furca până Ia refuz, dar viteza nu depăşi 135 km/h.

— Cred că trebuie să existe pe undeva vreun amortizor, spuse Matthew. Sau poate că tunelul are un regulator de viteză.

Camioneta se apropia din ce în ce mai mult. Dacă nu puteau scăpa cu fuga, trebuiau să recurgă la altceva. Altceva mai radical.

— Ce zici, poţi să conduci drăcia asta? întrebă Matthew.

— Niciodată n-am… E neaparat nevoie?

— Este, dacă vrei să trăieşti..

— Dar cum schimbăm locurile? N-avem cum opri.

— O s-o facem din mers. Pune mâna pe mijlocul furcii şi apasă continuu, zise Matthew, ridicând picioarele şi vârându-le sub el. Acum treci pe sub braţul meu şi aşează-te pe jos.

Dance făcu întocmai.

— Acum pune-ţi mâinile sub ale mele; aşa. Va trebui să conduci tu. Nu trebuie decât să mergi paralel cu liniile roşii de pe peretele tunelului.

— Am… am să încerc, Matthew.

Matthew îşi luă mâinile de pe furcă şi Tarantella se clătină ca beată. Dance încercă să o redreseze şi simţi cum roţile de pe stânga zgârie bordura din beton.

— Uşurel! şuieră el.

Dance dădu din cap fără să scoată o vorbă.

Matthew se lăsă pe spate până căzu pe bancheta pe care încă se mai afla Ron. Se trezi că dă nas în nas cu cadavrul. Ochii agentului erau daţi peste cap şi limba îi atârna din gură. Matthew acoperi cu haina faţa mortului.

Camioneta era la doar cincisprezece metri de ei. Şoferul şi femeia stăteau ghemuiţi în cabina minusculă, în timp ce ceilalţi doi lunarieni erau în spate, ţinându-se de marginile camionetei.

Geamul din spate al Tarantellei era, de fapt, o foaie solidă din plexi, înclinată de la acoperiş până la compartimentul motorului. Nu se putea rula. Matthew bătu cu pumnul în toate cele patru colţuri dar montura nu cedă.

— Ţine-te bine! o îndemnă el pe Dance.

Lipi gura pistolului de plexi, îşi acoperi faţa şi trase. Capul lui

Dance se smuci înapoi. Maşina îşi încetini viteza. Dance îşi reveni şi împinse furca din nou.

Gaura din geam avea un diametru de treizeci de centimetri. Urmăritorii văzură flacăra şi evitară direcţia presupusă a plasmei. Matthew flutură pistolul prin gaura din geam pentru a-i avertiza. Îi văzu pe şofer gesticulând şi pe femeie clătinând din cap. Nu se dădea bătută.

— Matthew, spuse Dance,

Matthew strânse tija tare pentru a trimite încărcătura cu cel mai mic diametru posibil.

— Matthew! strigă Dance. Tunelul se curbează. Ce trebuie să fac?

— Rămâi pe banda interioară, dar nu încetini!

Pe măsură ce şoseaua cobora pe platoul Gauricus, începea un şir de curbe în formă de S care mai îndulcea panta. Înfricoşată, Dance nu-şi putea dezlipi privirea de pe drumul în serpentină. Se afundă şi mai tare în scaun şi strânse furca din toate puterile.

Tarantella luă prima curbă cu 135 km/h. În ciuda eforturilor lui Dance, maşina derapă pe banda din stânga. Matthew se lovi cu capul de cupola maşinii. Înjură furios, chiar dacă aproape că nu simţea durerea din cauza sedativelor. De-abia îşi reveni din prima izbitură că următoarea curbă îl proiectă în cealaltă parte a maşinii. Privi înţelegător spre ceafa lui Dance. Nu avea niciun rost să strige la ea; făcea şi ea ce putea.

Lunarianul era un şofer mai priceput şi recupera terenul tăind virajele largi ale lui Dance. Încă două-trei viraje şi camioneta avea să ajungă lângă ei.

Matthew trase cu desperare. Încărcătura distruse acoperişul cabinei, aruncându-l cât colo. Camioneta aproape că se răsturnă, dar şoferul izbuti să-i păstreze controlul. Apoi Matthew îi văzu pe agentul Cooperaţiei şi pe şofer luptându-se în cabină. Camioneta se izbi de bordură. Unul dintre lunarienii din spate căzu din maşină. Şoferul îl urmă imediat, ajutat de piciorul femeii. La o viteză atât de mare, lunarienii se făcură terci când atinseră pavajul.

Matthew înghiţi în sec şi privi de-a lungul ţevii late a pistolului. Ochi cu grijă la baza camionetei. Intenţia lui era să scoată motorul din funcţiune. Dar încărcătura lovi şoseaua netedă, ricoşă şi nimeri sub camionetă. Dispozitivul de ghidare făcu explozie.

Agentul trase cu toată forţa volanul spre stânga. Roţile camionetei părăsiră şoseaua şi maşina se dădu peste cap. De patru ori, de şase ori, de opt ori – scoţând scântei de câte ori se izbea de şosea. Fosta camionetă se izbi de peretele din beton al unei curbe şi apoi se împrăştie pe şosea.

Tarantella îşi încetini mersul.

— Nu opri, spuse Matthew.

— N-ar trebui să le dăm ajutor? întrebă Dance.

— Imposibil să fi supravieţuit vreunul. Dacă oprim, va trebui să răspundem în faţa poliţiei locale. Hai, apăsă pe furcă.

Dance împinse furca înainte. Nu mai scoaseră un cuvânt până când ajunseră la Tycho Basin, două ore mai târziu.

CAPITOLUL 22

Îl spălară şi-l întinseră la uscat. Pilotul îşi recapătă cunoştinţa într-o stare jalnică, Darul îi fusese smuls din trup de o avalanşă de medicamente, filtre, spălături şi solvenţi. Matthew era curat. Matthew era golit de toate.

Nu-i mai aminti lui Rackham de Zonele Reci. De fapt, vorbi foarte puţin cu ceilalţi. Pe măsură ce chipurile pe care le ştia se pierdeau, fiind înlocuite de cele ale unor helioplonjori din ce în ce mai tineri, porecla i se schimbă. Încetase de a mai fi Bătrânul Sutălasută. Acum era Taciturnul.

Noii helioplonjori, izolaţi de el printr-un zid al tăcerii, apelau la alţi veterani pentru sprijin şi sfaturi. Mitch Vine adună în jurul lui o ceată de tineri care, sub influenţa lui, îşi schimbară părerea despre Matthew. Lawton era prea cunoscut, prea puternic pentru a fi înfruntat pe faţă – încă. Dory Factor şi Saburo Fuchida, protejaţii lui Vine, aşteptau momentul potrivit. Matthew se afla la marginea prăpastiei şi, mai curând sau mai târziu, avea să se prăbuşească.

Contul său din bancă atinse proporţii monstruoase, Matthew găsind din ce în ce mai greu pe ce să-şi cheltuiască banii. Casa lui de pe Pământ era fără cusur; *Aztec* era fără cusur; iar Sian nu vroia banii lui Matthew. Vroia să-şi câştige singură plăcerile, nu să le datoreze altcuiva. Matthew nu putea fi decât de acord cu această atitudine.

Legătura lor începu să se erodeze. Sian trăia pentru ambiţie, ceea ce i se potrivea perfect. Poziţia ei la Photech creştea în importanţă, împingând-o să-şi dorească şi mai mult. În timp ce Matthew tânjea după simplitate şi linişte, Sian visa la promovări. Conversaţia se evaporă o dată cu adâncirea prăpastiei dintre sufletele lor.

Şi totuşi, rămaseră foarte ataşaţi. Întâlnirile pe munte erau întotdeauna maratoane emotive, pe oare le încheiau făcând dragoste. Nevoia exista în amândoi, dar sufletele lor nu mai erau de mult împreună. Continuarea legăturii îl făcea pe Matthew şi mai nefericit. Sian se temea să-i pună capăt.

Aceasta era situaţia în cel de-al patrulea trimestru al anului 135 al Concordatului. Sosise vremea să plonjeze în soare şi

Matthew îşi pregăti *Aztec*-ul pentru cea de-a treizeci şi treia expediţie.

Ciudat, gândi el în timp ce cobora cu liftul din mica lui cabină în salon. Să fiu în locul pe care-l cunosc cel mai bine şi să nu recunosc pe nimeni. Dezzy Harper se prăpădise, la fel şi Fishman, Shapiro, Yates... Arne Dawlish se retrăsese, Len Rackham plecase pe Marte pentru a se face fermier.

Traversă salonul fără să bage în seamă privirile celor ce-şi făceau veacul acolo. La douăzeci şi nouă de ani, Matthew era cu şapte ani mai mare decât cei mai mulţi dintre ei. Greutatea îi scăzuse la şaptezeci şi opt de kilograme. Pielea tare, roşcată, îi învelea corpul ca un costum etanş. Când se uită într-o oglindă, Matthew văzu o replică stranie a lui Jack Sangamon.

Aztec era strălucitor şi gata de plecare. Echipa de mecanici, profesionişti unul şi unul, îi ajută pe Matthew să urce în modul şi închise cupola.

— Numărul 33, zise el în timp ce activa audionul de la bord.

— Poftiţi? replică maşinăria, nebotezată încă.

Asta este plonjonul meu cu numărul 33.

— O realizare demnă de invidiat, domnule Lewton. V-aţi propus să atingeţi un anumit număr înainte de a vă retrage?

— Cine-a pomenit de retragere?

— Când cineva are atâta succes într-o carieră periculoasă ca a dumneavoastră, cred că ar fi înţelept să se retragă la un moment dat, ca să se bucure de roadele unor eforturi atât de intense.

Matthew se întrebă de unde îşi însuşise maşinăria un astfel de vocabular.

— Ascultă, cine te-a numit consilierul meu în probleme profesionale?

— Eu nu fac decât să vă ofer sfaturile cele mai bune, domnule Lawton.

— Uite ce-i: mai bine stabileşte o traiectorie la marginea fotosferei şi lasă cariera profesională pe seama mea.

Aztec făcu o incursiune rapidă şi eficientă în fotosferă. Celulele dădeau pe dinafară când; audionul raportă o anomalie la scutul nuclear din jurul navei.

— Ce fel de anomalie? întrebă Matthew.

— Am intrat în contact cu o masă endotermică, aflată la 4.872 km de navă, pe direcţia C-l21-77.

— Compoziţia?

— N-o pot determina în uriaşul număr de date care îmi parvin. Aş zice că este un câmp de energie.

A, da. Matthew verifică densitometrul. Se afla la mii de kilometri depărtare de stratul de convecţie, dar ştia că pungile de energie care reprezentau Darul penetrau uneori zona de frecare şi se ridicau prin fotosferă.

— Ia-te după el, comandă Matthew.

— Nu e necesar, spuse audionul. Este imobil.

Matthew închise sistemul de colectare şi îndreptă *Aztec*-ul spre anomalie. Distanţa se reduse la mai puţin de o mie de kilometri.

— Disting o configuraţie bine definită, anunţă audionul. Masa este cilindrică, cu vârful spre exterior. Câmpul se întinde ca o cometă, până la stratul de convecţie, distanţa maximă pe care o pot detecta instrumentele mele.

— Cât de mare e?

— Diametrul variază între 870 şi 1.120 km. Intenţionaţi să vă apropiaţi de acest câmp?

— Nu. Ştiu ce este. Am întrebat din curiozitate.

Curiozitatea îl îndemnă pe Matthew să se apropie de vârful anomaliei. O simulare holoidală înfăţişă câmpul înălţându-se prin fotosferă ca un burlan de coş. Audionul îl caracteriză drept endotermic. Câmpul era cu mii de grade Kelvin mai rece decât gazele din jurul lui.

Aztec se azvârli înainte, apoi coborî. Matthew trase manşa tare spre el. Nava se cutremură sub impactul forţelor contrare şi continuă să plonjeze.

— Ce dracu' se-ntâmplă? întrebă Matthew.

— Diferenţele de temperatură au creat un puternic curent de convecţie în jurul anomaliei. Această stare este foarte asemănătoare cu convecţia solară aflată…

— Gura. Ştiu ce vrei să spui. Putem să ieşim de-aici?

— Verific imediat. Nu, domnule Lawton; motoarele nu sunt destul de puternice. Propun să nu opunem rezistenţă şi să conservăm combustibilul.

Foarte simplu. Matthew îşi lăsă nava în voia ei. Îşi continuară coborârea, răsucindu-se încet. Pilotul îşi dădu foarte bine seama când pătrunseră în zona rece fiindcă instrumentele protejate termic se făcură imediat auzite. Căderea navei încetini şi Matthew redeveni stăpân pe situaţie.

— Mişcarea înainte nulă. Mişcarea verticală 0,4/s, raportă audionul.
— Menţine viteza.
Matthew cercetă interiorul întunecat al modulului, aşteptându-se să vadă semne ale infiltrării de energie. Nu văzu nimic, simţi numai, şi încă din plin. Fiorul familiar îi răcori faţa şi picioarele. Fluxul şi refluxul i se împreunară în abdomen. Darul revenise.
— Ţi-am dus dorul, zise el eu voce tare.
— Aţi spus ceva, domnule Lawton?
— Nimic. Calculează o traiectorie de ieşire prin vârful coşului. Curenţii probabil că se învârtesc în jurul câmpului, deci forţa este neutră dacă ieşim de-a lungul axei centrale.
Zgomotul motoarelor se auzi răguşit din spatele modului.
— Propulsie verticală, anunţă audionul.
Aztec se caţără încet de-a lungul axei. Scântei albăstrui se strânseseră în jurul consolelor şi al comenzilor. Dansau şi alungau întunericul din jur. Matthew izbucni în râs. Scânteile încercară să-i atingă faţa, încercând parcă să găsească sursa zgomotului pe care-l scotea. Matthew râse din nou şi scânteile se risipiră în toate colţurile modulului.
— Domnule Lawton! Domnule Lawton! zise audionul.
— Ce-i?
— În apropierea navei se află un obiect metalic voluminos.
Simţurile lui Matthew se ascuţiră din nou.
— Unde? Ce este?
— Se îndreaptă spre A-20-344. Cât despre ceea ce este, pare a fi o navă spaţială.
— Înainte, încet. Dă-mi o imagine.
Cubul se trezi la viaţă. În exterior nu se vedeau decât focul albăstrui şi scânteile de-a lungul învelişului navei. Pe acest fundal fluorescent audionul prezentă imaginea tridimensională a unei epave. A cui? De cât timp se afla acolo?
— Poţi s-o faci mai clară? Vreau să văd însemnele de pe corpul navei, spuse Matthew.
— O clipă, domnule Lawton; voi mări imaginea.
Epava se apropie dintr-un salt. Învelişul navei era perforat de găuri mari. Se afla în Zona Rece de prea multă vreme pentru ca oboseala şi corodarea să nu-i devoreze metalul.
— Să ne apropiem, zise Matthew. Fă-mi o panoramare.
Aztec viră pe lângă tribordul epavei. Pe ecran apărură patru

conuri de eşapare. Matthew îşi muşcă buzele până la sânge. Nava era de tipul Harvester.

— Accentuează detaliul, ordonă el.

Audionul se conformă în măsura în care îi permitea interferenţa masivă. Matthew desluşi bavurele de sudură şi orificiile de ventilare. Numărul de înregistrare de pe partea dorsală a navei devenise indescifrabil.

— De cât timp crezi că e aici? întrebă Matthew.

— Nu am datele necesare unei estimări a gradului de deteriorare. Vă pot spune, totuşi, că navele de tip Harvester au început să fie folosite din anul 133 al Concordatului.

— Deci de doi ani standard, şopti Matthew.

Aztec trecu pe lângă pupa navei pierdute. Pe neaşteptate, epava îşi schimbă poziţia. Babordul se înclină şi nava se dădu încet peste cap.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Matthew.

— Jetul de curent produs de noi a dezechilibrat-o. Acum se roteşte şi coboară cu o viteză din ce în ce mai mare.

— N-o putem opri? Aş vrea s-o recuperez.

— Nu avem cablu de remorcă şi nici suficientă energie pentru a tracta o altă navă. E pierdută pentru totdeauna. Va coborî aşa, în spirală, până când va pătrunde în stratul de convecţie.

Matthew îşi împinse *Aztec*-ul după nava aflată în cădere. Navele din clasa Harvester aveau, de obicei, numele înscris pe o placă la pupa, prinsă de cupolă. Matthew trebuia să ştie ce navă este aceasta.

— Ascultă. Vreau să fotografiezi epava, din spatele modulului, de fiecare dată când trece pe lângă noi.

Audionul făcu, în mare viteză, aproape o sută de fotografii holoidale. Apoi Matthew lăsă epava să-şi vadă de drumul ei. Nava se afundă din ce în ce mai repede în aurora asurzitoare până când instrumentele n-o mai putură detecta.

În spaţiul necuprins, Venus strălucea ca un giuvaer, departe, în întunericul palpabil. Matthew se simţea surprinzător de bine. Darul alerga prin el cu aceeaşi intensitate, nouăzeci şi patru de fotografii ale epavei aşteptau să fie studiate. În timp ce se întorcea la Icecube, comandă audionului să le proiecteze pe cub.

Cele mai multe nu înfăţişau decât marginile sau burta navei. În cursul unei rotaţii, aparatul surprinsese însă şi cupola. Partea din spate a capacului convex dispăruse, se dezintegrase.

Numele nu era vizibil. Cercetă alte şaizeci de cadre, până când ajunse la fotografia cu numărul 61. De-a curmezişul ei se afla placa dreptunghiulară. Numai ultimele două litere erau lizibile: –AZ. Ca în *Topaz*.

După aceea începură coşmarurile.

CAPITOLUL 23

Abandonară Tarantella într-un spaţiu de parcare mai jos de Leverrier Circle. Cei doi, obosiţi şi murdari, luară un conveier până la Lowell Plaza. Matthew coborî şi numaidecât se îndoi de durere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dance.

— Afurisita asta de coastă, şuieră el, ducându-şi mâna la locul de unde venea durerea. Am mare nevoie de un medic.

— Dac-am găsi un loc izolat, te-aş ajuta eu, zise Dance. Matthew văzu în apropiere un magazin pe care stătea scris Blue Sky Airfilters, Inc. Nereuşind să-şi revină, pilotul îi făcu semn lui Dance:

— Acolo. Acolo.

Matthew se îndreptă spre magazin cu un mers împleticit. Dance se ţinu aproape de el, pentru a-l ajuta în caz că-l lăsau puterile.

Uşa exterioară se deschise în faţa lor. Matthew şi Dance traversară un hol pustiu, uitându-se după o toaletă. Ajunşi înăuntru, Matthew se prăbuşi pe podeaua bălţată. Se răsuci pe spate şi rămase cu privirea aţintită în tavanul uşor fluorescent.

— Te doare tare?

— Al dracului de tare.

Dance îşi folosi degetul arătător ca să găsească nervul ce transmitea impulsul dureros la creier. Atât de sensibilă îi era empatia încât putea selecta prin multiplele straturi de muşchi şi piele fibra nervoasă care purta semnalele dureroase.

— Aici e, zise ea, indicând locul de sub mamelonul drept. Dance îi trase fermoarul cămăşii şi îşi strecură mâna rece sub pânză.

— Ce vrei să faci? întrebă el.

— Să blochez nervul, ca să nu mai simţi nicio durere.

Degetele ei îi coborâră pe piept, ignorând broboanele de sudoare. Dance descoperi nervul şi-l supuse unui şoc. O clipă, Matthew nu-şi mai simţi partea dreaptă de la brâu în sus, apoi totul reveni la normal.

— E minunat, exclamă el. Cât timp va rămâne blocat?

— Nu ştiu, Matthew. Poate că o zi.

— Vom avea nevoie de bani. Dacă pot găsi un terminal bancar, problema e ca şi rezolvată. Voi avea cu ce să cumpăr de mâncare şi să închiriez un pat pentru la noapte.

Părăsiră clădirea Blue Sky. Dincolo de piaţă găsiră un terminal bancar. Matthew retrase 200 de kiloloţi. Din terminal sări un cip cu suma respectivă.

— În regulă, zise Matthew. Mai întâi mâncarea, apoi odihna. De acord?

— Şi mie mi-e foame, recunoscu Dance. Dar mă îndoiesc că îmi poţi cumpăra ceva de mâncare.

Matthew se închipui într-un birt lunarian comandând un pui rehidratat pentru el şi un bărbat tânăr pentru Dance. Fără sos, vă rog.

La naiba, trebuie să dorm, gândi el. De când aselenizaseră, se luptase, urmărise şi fusese urmărit, ucisese. Cu sau fără nervul blocat, era epuizat. În ciuda încercărilor prin care trecuseră în ultimele ceasuri, Dance arăta destul de bine. Era obişnuită să trăiască într-o continuă tensiune. Şi aceasta nu era prima dată când se implica în uciderea cuiva.

Luară conveierul până la un hotel pe care-l ştia Matthew şi se instalară acolo. Pilotul se lăsă să cadă încet în pat. O porţie de moo goo gai şi o sticlă de bere Marea Viselor apărură dintr-o nişă. Mâncă. Dance se aşeză pe podea, în faţa lui, şi nu-şi dezlipi ochii de pe el.

— Ce crezi, Filiala Cooperaţiei va continua să ne urmărească? întrebă ea.

— Nu ştiu. Acum că le-am înlăturat agenţii de-aici, le va fi foarte greu să ne găsească.

Matthew scăpă un beţigaş din mână. Dance îl recuperă şi i-l înapoie.

— Oricum, continuă Matthew, vom fi amândoi în siguranţă când vom ajunge pe Icecube.

— Eu nu sunt foarte convinsă că aceasta e cea mai bună soluţie pentru mine. Eşti absolut sigur că eu pot trăi din Darul ăsta al tău?

Matthew bău pe îndelete din sticla de bere.

— Nu, nu sunt. De asta trebuie să trecem pe la universitatea din Tranquility. Vreau să verific nişte informaţii. După aceea, vom şti cu siguranţă.

* * *

Se odihniră câteva ore. Matthew se trezi şi o găsi pe Dance dormind pe podeaua acoperită cu plăci de ceramică a băii. Fără a se mai deranja să-şi spele sau să-şi schimbe hainele, porniră spre Tranquility University.

Dance nu înţelese de ce universitatea nu se afla în Mare Tranquilitatis. Matthew încercă s-o lămurească.

— Tycho este principala enclavă pământeană de pe Lună. Întrucât oamenii au fost primii care au pus piciorul pe Lună, în „Marea Liniştii”, pământenii s-au hotărât să cinstească memoria primilor exploratori numindu-şi şcoala după locul de aselenizare.

Un conveier lat îi duse încet până la universitate. Pe drum văzură un cub care transmitea ultimele ştiri. Crainicul informa, foarte surescitat, despre focurile de armă şi accidentul de pe şoseaua spre Tycho. Poliţia încă se mai afla în căutarea Tarantellei verzi.

Universitatea era pustie. Era vacanţă, în amfiteatre domnea liniştea. Matthew şi Dance intrară în Biblioteca Von Braun. Departe, într-un colţ al încăperii, ascuns de priviri şi urechi iscoditoare, Matthew consultă indexul. Ca să nu atragă atenţia fixă computerul numai pe imagine.

Tastă: *Solicit sursa unor referinţe.*

CONTINUAŢI apăru pe ecran.

Caută Od, tastă el.

ORTOGRAFIA CORECTA? Matthew confirmă. VERIFIC... OD: OD; DEFINIŢII. OFFICER OF THE DAY[6]. ORBITAL DIRECTION[7]. OVERDOSE[8]. OVERDRAFT[9]. Cursorul sferic se opri.

Alte referinţe? întrebă Matthew.

ALTE REFERINŢE INEXISTENTE: OD, O-D.

— Ce cauţi, Matthew? întrebă Dance.

— Nişte informaţii pe care mi le-a dat o prietenă, cândva. Vreau să văd dacă pot găsi ceva despre Dar în bibliotecă.

Tastă: *Caută Vril.*

VERIFIC... TRIMITERE LA BULWER-LYTTON, EDWARD: FICŢIUNE, ROMANE, TERESTRU, ANUL 2, ERA PRE-CONCORDAT, RASA VIITORULUI.

— Ce-i asta? întrebă Dance.

---

[6] Ofiţer de serviciu (N.T.)

[7] Direcţie orbitală (N.T.)

[8] Supradoză (N.T.)

[9] Supraîncărcare (N.T.)

— Cred că-i un roman.

Matthew tastă: Reţine *„Rasa viitorului”.*

EDIŢIE CARTONATĂ RARĂ. EXTREM DE VALOROASĂ. DISPONIBILĂ NUMAI SUB FORMĂ HOLOIDALĂ.

Reţine sub formă holoidală.

REŢIN…

Ecranul deveni cenuşiu. Apoi pe el apăru o carte groasă, legată în piele verde. Matthew comandă întoarcerea paginilor. Cartea se deschise brusc. După două forzaţuri, apăru pagina de titlu: *Rasa viitorului; Falkland, Zizzi şi Pausanius Spartanul.* Londra, Routledge, 1878.

— Cât de veche este? întrebă Dance, foarte calmă.

— 400 de ani tereştri, cu vreo 10—20 de ani în plus sau în minus.

Părea imposibil ca o lucrare din Epoca Nerăbdării să conţină vreo informaţie utilă despre Dar.

Matthew începu să citească. Cu glas tare, fiindcă Dance nu ştia să citească în engleză, deşi înţelegea solariana scrisă foarte bine. Era povestea unor oameni care coborâseră sub scoarţa Pământului şi descoperiseră o civilizaţie extraordinară, Vrilya.

— E adevărat? întrebă Dance. Există fiinţe care locuiesc sub scoarţa planetei tale?

— Nu, e doar un roman.

— Neadevărat? Care-i motivul consemnării unei întâmplări neadevărate?

— Distracţia. Oamenilor le place să citească despre lucruri care nu s-au întâmplat sau nu s-ar putea întâmpla niciodată.

În Capitolul VII dădu de un fir. Unul dintre oamenii de la suprafaţă încerca să explice în ce consta forţa aceea ciudată, *vrilul:*

…nu există cuvânt, în nicio limbă de care am ştiinţă, care să fie un sinonim exact pentru vril. I-aş spune electricitate, dar cuprinde, variatele lui manifestări, alte forme ale naturii… Locuitorii (vril-ya) consideră că, prin vril, au realizat unitatea tuturor factorilor naturali.

Mai încolo, autorul spune despre vril: „Poate fi la fel de distrugător ca trăsnetul; dar, dacă e folosit în scopuri nobile, poate reîmprospăta sau revigora viaţa, poate tămădui, poate păstra tinereţea”.

— Vezi? Ce-ţi spuneam eu, zise Matthew. Pare a fi soluţia optimă pentru tine.

— Dar parcă spuneai că nu e adevărat.

Întâmplările sunt inventate. Faptele pot fi – ar trebui să fie – reale.

Dance încă mai avea îndoieli, aşa că Matthew apelă din nou la index.

Găseşte Orgone, tastă el.

VERIFIC… EXISTĂ 144 DE REFERIRI DISTINCTE LA ORGANE ÎN ACEST INDEX. DORIŢI LISTA COMPLETA?

— Cred că am mai dat de ceva, zise Matthew.

Selectează prima referire în ordine cronologică.

VERIFIC… TRIMITERE LA REICH, WILHELM: MEDICINĂ, PSIHIATRIE, ARTICOLE PAMÂNTEAN, ANUL 1, ERA PRE-CONCEPUT, „UEBER EINEN FALL VON DURCHBRUCH DER INZESTSCHRANK.”

— Fir-ar să fie!

Selectează după titlu, Orgone. Specifică text în limba engleză/solariană.

VERIFIC… DESCOPERIREA ORGONE-ULUI: VOLUMUL 1, VOLUMUL 2.

Prezintă exemplarul holoidal.

Matthew trecu în fugă peste multe pagini din vechiul text medical. Numeroşi termeni îi erau necunoscuţi dar, ici şi colo, existau propoziţii care-i săreau imediat în ochi. Gem avusese dreptate; oamenii trecutului cunoscuseră Darul îndeaproape.

— Ia uită-te la asta! exclamă el.

Dance se apleca şi mai tare peste umărul său.

„Orgone-ul este prezent peste tot… atunci când e vizibil apare ca un licăr albastru sau ca un abur albastru-cenuşiu… energia soarelui… energia soarelui condensată în formă solidă… orgone-ul se formează oriunde materia e încălzită până la cel mai înalt grad de incandescenţă… dezintegrarea materiei este fundamentală pentru formarea orgone-ului… fiinţele îl absorb din atmosferă sau din soare.”

— Doamne, am găsit, spuse Matthew.

Citi despre experienţele acestui Dr. Reich în colectarea orgone-ului pentru cercetări. Doctorul descoperise că numai substanţele organice înmagazinau energia; vasele din metal o reflectau numai. Ţesutul viu era cel mai bun recipient dintre toate.

Orgone-ul ucidea celulele canceroase. Accentua potenţa sexuală. Făcea absolut tot ce se punea în seama fabulosului Dar, şi chiar mai mult.

— Acum mă crezi? întrebă Matthew. Pornim spre Icecube?

În strălucirea verde, difuză, a cubului, Dance arăta foarte tânără.

— Da, Matthew, pornim, numai dacă închei un pact du mine.

— Ce fel de pact?

— Dacă acest vril-soare, acest orgone nu mă poate ţine în viaţă, să nu mă duci într-un loc unde trăiesc oameni neatinşi de Dar.

Mai rămânea ceva nespus.

— Şi? întrebă Matthew.

— Şi să nu mă împiedici să mă hrănesc aşa cum ştiu eu.

Matthew încuviinţă.

* * *

Coridoarele universităţii erau pustii. Dance şi Matthew trecură pe lângă Amfiteatrul Aldrin, situat în mijlocul tunelului principal.

— Ai învăţat aici? întrebă Dance.

— Mda, dar am abandonat studiile.

— De ce?

— Nu învăţam ce vroiam eu să ştiu. Aici se studiau istoria, limbile străine, ştiinţele exacte; eu unul vroiam să-mi exprim gândurile.

— De asta te-ai făcut helioplonjor?

— Plonjoanele în soare au fost doar un mijloc de a câştiga mulţi bani. De-abia mai târziu au devenit un scop în sine.

Se opriră în faţa unui amfiteatru foarte elegant. Un cub lat de doi metri atârna de vârful tavanului boltit, canelat, trimiţând un mesaj inutil către locurile goale.

— Sic transit gloria mundi, spuse Matthew din pragul încăperii.

— Ce înseamnă?

— Şcoala s-a terminat, revino-n trimestrul următor.

Dance coborî pe treptele înguste până la podiumul central. Urcă la catedră. Podiumul se lumină brusc iar cubul de deasupra se umplu cu imaginea ei.

— În lumea mea avem locuri de adunare unde venim ca să învăţăm, zise ea cu o voce abia şoptită, dar care pătrunse în fiecare centimetru pătrat din amfiteatru. Cei care ştiu împart cu cei care nu ştiu.

— Mi se pare corect. Pământenii au o vorbă: „Cei care nu pot face nimic, îi învaţă pe alţii cum să facă; cei care nu-i pot învăţa pe alţii cum să facă; îi învaţă pe cei care ştiu cum să facă.”

— Matthew, de ce eşti atât de nemulţumit?

— Cine spune că sunt?

— De când te-am întâlnit, în mintea ta n-a existat decât această nevoie de a descoperi. Cine sunt eu, ce este Darul, care a fost soarta iubitei tale…

— Credeam că nu poţi citi gândurile oamenilor.

— Nu pot. Tot ce ştiu despre tine am văzut cu ochii mei sau am auzit din gura ta, când vorbeai în somn. Femeia, Gem. Mereu îi pomeneşti numele. A murit?

— Pentru totdeauna.

Dar Sian? Ai părăsit-o?

— Legătura noastră e terminată, dacă asta vrei să ştii. Ce-i cu tine azi? Eşti teribil de curioasă. Unde vrei să ajungi?

— La tine şi la mine, Matthew. Trebuie să stabilim o dată pentru totdeauna ce reprezentăm unul faţă de celălalt. Bănuiesc că tu te gândeşti la mine ca la un substitut pentru femeile pe care le-ai cunoscut, dar aşa ceva e imposibil. Înfăţişarea mea e înşelătoare.

— Mulţumesc că-mi aduci mereu aminte despre asta. Şi ce dacă? Înseamnă că nu putem fi prieteni? Rasa ta recunoaşte ideea de prietenie?

— Desigur. Colaborarea este legătura dintre toţi cei care-gândesc.

— Atunci fii prietena mea. Asta e tot ce vreau de la tine.

Dance coborî de pe podium. Chipul ei dispăru de pe cub iar vocea îi reveni la timbrul normal.

Aveau locuri rezervate pe dromonul venerian *Tashkent*. Porniră împreună spre portul spaţial.

CAPITOLUL 24

Delegaţia îl încolţi pe Matthew în cabina lui. Grupul era format din şase helioplonjori de frunte, plus un număr egal de oameni importanţi ai staţiei. Dory Factor, unul dintre protejaţii lui Mitchell Vine, era conducătorul şi purtătorul de cuvânt al delegaţiei.

— Ştii de ce ne aflăm aici, zise el.

— Mda, îmi pare rău că n-am fost aici ca să-l conduc pe Mitch, deşi nu pot spune că noi doi ne-am înţeles prea bine, răspunse Matthew.

Vine plecase cu opt zile în urmă. Se întorcea pe Pământ pentru un tratament medical – transplanturi de măduva spinării. Avea leucemie mielinică.

— Nu-i asta problema, spuse Dory, deşi toată lumea îşi amintea cât de furios fusese pe Matthew fiindcă nu asistase la plecarea lui Vine.

— Atunci ce dracu’ vreţi de la mine? întrebă Matthew, ţâfnos.

Grupul îl sculase din pat şi era enervant să stea aşa. În faţa lor, îmbrăcat numai în pijamaua transparentă.

— Tu eşti cel mai mare helioplonjor al generaţiei noastre, zise Dory, şi toţi îţi respectăm palmaresul. Dar când e vorba de siguranţa şi supravieţuirea meseriei noastre, până şi Matthew Lawton trebuie să dea prioritate interesului general.

— Vorbeşte, te rog, pe şleau. M-apucă durerea, de cap când te aud.

— Te-au lăsat nervii, spuse Edmondson, un mecanic.

— Asta credeţi voi? Nervii mei sunt la fel de tari ca şi înainte. Vrea cineva să se convingă?

— Nu-i vorba despre nervi, zise Dory. Din păcate, nervii tăi sunt prea buni. Helioplonjorii mai slabi de înger ar fi clacat de mult. Tu, în niciun caz. Lawton Sutălasută? Imposibil. Tu ai să plonjezi până când nu va rămâne nimic din soare. Dar nu aici. Şi nu cu noi.

— Cine-o să mă oprească? Deţin cea mai mare parte din staţia asta. Averea mea e de cinci ori mai mare decât a celui mai bun dintre voi, spuse Matthew, sărind în picioare. Și voi cine dracu’ vă credeţi ca să mă judecaţi pe minei? De când v-aţi făcut

doctori?

— Uite ce e, Lawton, replică Dory, trebuie să vezi lucrurile aşa cum sunt. Aiureala asta a ta despre nu ştiu ce „Dar” a început să fie luată în serios. Distribuitorii noştri au auzit şi ei despre asta şi-acum vor să coboare preţurile. Spun că, dacă tot ne-alegem cu atâtea avantaje de pe urma acestei forţe misterioase, de ce să mai plătească bani grei pentru o energie pe care noi o acumulăm fără să dăm nimic în schimb?

— Şi ce-i cu balivernele astea despre Zonele Reci? întrebă Fuchida, un alt amic de-al lui Vine. Piloţii noi aud tâmpeniile astea din gura unui vechi profesionist ca tine şi încep să le creadă. Ştiai că o fată pe nume Akeley s-a făcut scrum într-un spic solar tot căutând una din zonele tale blestemate?

— E vina mea c-a fost o proastă? E vina me c-a fost un pilot de mâna a treia? În viaţa mea n-am spus cuiva să caute Zonele Reci.

Fuchida îl atinsese la punctul sensibil. Matthew şi-o amintea pe Lauren Akeley, care la nouăsprezece ani avea toată cutezanţa unui veteran, mai puţin iscusinţa lui. Murise la fel ca Jack, plonjând sub un spic solar agitat, în căutarea presupusei siguranţe oferite de Zona Rece. Aici vina lui era foarte mare.

— De-abia te-ai întors dintr-o cursă bună, zise Dory. De ce nu renunţi, de ce nu pleci acasă până la sfârşitul trimestrului?

— Trebuie să-mi respect contractul, răspunse Maţthew, trufaş.

Încă mai era singurul helioplonjor care încheia şi respecta întru totul contracte strict individuale.

— Şi-n plus, continuă el, eu nu primesc ordine de la o şleahtă de novici, cu pielea albă ca brânza.

— Păcat. Ne-ai fi scutit de multă bătaie de cap.

Întorcând scurt capul, Dory dădu semnalul de atac. El, Edmondson, Fuchida şi alţi doi piloţi se repeziră asupra lui Matthew. Îl trântiră la podea şi-l ţintuirâ cu umerii de metalul rece.

— Lăsaţi-mă! Lăsaţi-mă în pace, ticăloşilor! strigă Matthew, turbat de furie.

— Repede, Lia! Dă-i ce-i trebuie! spuse Dory, gâfâind.

Matthew îl apucă de gât pe Fuchida şi-l azvârli cât colo.

Îl lovi scurt pe Edmondson în stomac şi pe altul, un necunoscut, în falcă. Înlăturând aceste piedici, se pregăti să-l abordeze pe Dory Factor dar o infirmieră îi înfipse un dermo-dispensor în

piciorul stâng.

Ştia ce conţinea: Crux. 5 cm^3 de drog cu acţiune rapidă, încetă să se mai împotrivească şi izbucni în râs.

— Sper că mai aveţi unui, zise el. Cu ăsta nu mă dovediţi.

— Ţineţi-l bine, băieţi; umblă cu şmecherii, spuse Fuchida.

— Ha, ha, ha! Nu credeţi, ai? Darul există. Îl aveţi cu toţii. Eu am mai mult, fiindcă ştiu unde se ascunde. E bun prieten cu mine.

— Delirează, zise Dory, nevenindu-i să creadă.

— Drogul îşi face efectul, îl corectă infirmiera, dar e prea slab pentru ca Lawton să-şi piardă luciditatea.

— Să-l punem în picioare, spuse Dory.

Împreună cu Edmondson, il înşfăcă de braţe şi-l ridică în picioare. Matthew se lăsă, nesigur, de pe un picior pe altul.

— Veteranii ştiau despre Dar, zise el, simţindu-şi buzele moi şi limba lipită de cerul gurii. Dunphy, Momar, Rainbow, Red Jack Sangamon; ştiau cu toţii. Sunteţi nişte proşti! Vă; mâncaţi între voi, vă culcaţi cu cine nimeriţi, de-aici şi până pe Titan, simţiţi energia, dar nu vreţi să priviţi adevărul în faţă. Darul e puterea lui Dumnezeu!

— Mai dă-i o doză, spuse Dory.

— Să nu facă stop cardiac, zise Lia, infirmiera.

— Glumeşti? E zdravăn ca un luptător de pe Marte, spuse Fuchida.

Lia ridică dispensorul la lumină. Apăsă pe butonul de la bază şi alţi 5 cm^3 de Crux umplură fiola.

— Eu nu sunt de acord cu asta, zise ea.

— Înţeapă-l, spuse Dory.

— Daa, înţeapă-mă, zise Matthew. Inima se opreşte, creierul moare, dar lumina trăieşte la nesfârşit.

Lia se aplecă. Matthew îi luă mâna care ţinea dermo-dispensorul şi i-o trase spre el. În timp ce acele gemene îi străpungeau pielea, privi fără să clipească în ochii tinerei infirmiere.

Efectul fu imediat, ca o lovitură în creştetul capului. Matthew rămase fără vlagă, abia respirând.

Delegaţia se adună în jurul lui. Trei bărbaţi îl ridicară şi-l întinseră pe patul mototolit.

— Ce facem cu el? întrebă Edmondson.

— Aduceţi o hibernocutie de tipul sub-C de la clinică.

Împachetaţi-l şi expediaţi-l acasă.

Aşa şi făcură. Doi infirmieri îl dezbrăcară, îi fixară senzori şi tuburi de perfuzie pe corp, şi turnară gel vitalyn, rece, în cutie. Nava de aprovizionare *Pendray* tocmai se pregătea de plecare şi delegaţia îi făcu loc lui Matthew la bordul ei. Şi trecu costul transportului în contul lui Matthew.

CAPITOLUL 25

Tashkent îşi amână zborul cu treisprezece ore din cauza problemelor de alimentare. Matthew şi Dance îşi omorâră timpul în sala de aşteptare McDivitt. Coasta pilotului îşi reverbera durerea surdă pe măsură ce blocajul nervului se atenua. Matthew îşi puse picioarele pe un scaun şi se întinse cât putu pentru a diminua presiunea coastei rupte. Adormi în această poziţie.

Durerea îl trezi curând. Tuşi îndelung şi simţi ceva fierbinte împungându-i plămânul stâng.

— Dance, am nevoie de ajutorul tău.

Dance nu era nicăieri. Matthew privi cu atenţie în jur, dar nici urmă de Dance.

Unde să fi plecat? S-o fi răpit un alt agent al Cooperaţiei? Sau ieşise să se alimenteze?

Opri un hamal chiar lângă intrare. I-o descrise pe Dance şi-l întrebă dacă o văzuse.

— A, ba bine că nu! I-am şi spus încotro s-o apuce. Vroia să găsească nişte vânzători de vechituri. Ştii dumneata ce vreau să spun. Obiecte de antecariat.

Anticariat..

— Şi unde ai trimis-o?

— La Ptolemy Circle. Sunt o grămadă de comercianţi acolo.

După o scurtă călătorie cu conveierul, Matthew ajunse la Ptolemy Circle, unul dintre cartierele sărace din Tycho. Magazine de obiecte de anticariat şi de vechituri erau pe toate drumurile (diferenţa dintre ele era, în cel mai bun caz, teoretică). Intră în fiecare, întrebând de pământeana cu părul lung, castaniu. Negustorii şi-o amintiră.

— Ţicnită aia? spuse un lunarian bătrân. Vroia să cumpere discuri audio. Îţi poţi închipui aşa ceva? Dac-aş avea discuri audio, aş mai munci eu într-o hrubă ca asta?

Matthey îşi continuă căutarea. Acum cel puţin ştia ce vroia Dance. Pentru ea vechile elpiuri ale lui David Mackensen erau atât de fascinante încât risca să piardă un timp preţios încercând să găsească altele.

O ajunse din urmă într-o prăvălie numită „Vechiturile lui

Nicolai”. Proprietarul (Nicolai?) tocmai se dondănea cu ea.

— Nu-nţelegi? N-am alte discuri decât cele pe care le vezi în holoid. Numai discuri clasice – Mozart, Beethoven şi Ceaikovski.

— Dar nu puteţi face rost de altele? întrebă Dance, aproape plângând. Perry Como? Nat King Cole? Dean Martin?

— Doar dacă un colecţionar de megaloţi se hotărăşte să-mi pună în braţe toată colecţia. Hai, şterge-o de-aici, pământeanco; n-am chef să-ţi mai văd mutra.

— Poate că un asemenea colecţionar ar fi dispus să-ţi cumpere elpiurile, spuse Matthew, apărând din pragul întunecat al uşii.

Nicolai îl privi chiorâş.

— Ai ceva discuri de vânzare, zburătorule? întrebă el, tăios.

— Poate discurile ei. Prietenei mele îi place muzica, şi nu discurile în sine. Ştii cumva unde am putea transfera muzica pe nişte cipuri de musicon? întrebă Matthew.

— Roddy Usher are tot felul de aparate electronice vechi. Poate că v-ajută el.

— Şi unde-l pot găsi pe lunarianul Roddy?

Ochii lipsiţi de gene ai lui Nicolai clipiră bănuitori.

— Şi cu mine cum rămâne, văd marfa sau nu?

— Dacă Roddy poate să ne facă înregistrarea, ne întoarcem la dumneata, spuse Matthew.

Nicolai le dădu o adresă pe Aleea Mercator. Matthew o apucă pe Dance de braţ şi o împinse afară din prăvălie.

— De ce i-ai spus asta? întrebă Dance. Nu vreau să vând elpiurile.

— N-o să-ţi folosească la nimic pe Icecube, zise Matthew cu voce scăzută. Pentru pick-up ai nevoie de curent alternativ şi toate sistemele de pe staţie sunt tehnotronice. Dacă vrei să păstrezi muzica, trebuie s-o pui pe cipuri.

Aleea Mercator era un coridor murdar şi îngust, la şase cvartele de Ptolemy Circle. Tavanul era foarte jos şi, pentru prima dată de la sosirea lor pe Luna, se simţiră cu adevărat în subteran.

Magazinul lui Roddy Usher era împodobit cu mostre de echipament electronic foarte vechi. Unde te întorceai, numai difuzoare cu miez magnetic, radioreceptoare cu modulaţie de amplitudine şi camere video, atârnate de tot felul de sârme. Roddy Usher, un tip scund, slab şi uscat precum praful lunar, îşi freca mereu mâinile în timp ce vorbea.

— Vai, ce clienţi distinşi, spuse el, cu un glas hârâit. Cu ce vă

poate fi de folos lunarianul Roddy?

— Ne-ai putea fi de mare folos, zise Matthew. Ai vreun aparat la care merg discuri înregistrate în Era Nerăbdării?

— Elpiuri? Sigur că da. Am în magazie un sistem quadrofonic foarte bun, două canale încă mai funcţionează…

— Nu vrem să cumpărăm, îl întrerupse Matthew. Vrem să transferăm muzica de pe nişte elpiuri pe cipuri musicon standard. Poţi face asta?

Roddy îşi scărpină bărbia ascuţită.

— Hmm. Se poate rezolva, domniile voastre. Va trebui să conectez canalele de ieşire ale platanului la un tehnosimulator…

Bătrânul lunarian se lăsă purtat de gânduri apoi adăugă:

— Un proces foarte costisitor, domniile voastre.

— Zece decaloţi de cip, spuse Matthew.

— Douăzeci..

— Doisprezece.

— Optsprezece?

— Cincisprezece şi niciun milit în plus.

— Bine, bine, cred că pentru suma asta pot s-o fac.

Dance îi înmână lui Roddy preţioasele elpiuri. Lunarianul desfăcu atent hârtia statică de pe discurile de vinilin negru. Apucă elpiurile de margini cu mare băgare de seamă.

— Excelente, excelente, remarcă Roddy. N-am mai văzut elpiuri atât de bine păstrate de când am venit la Tycho. De unde le-aveţi?

— Au aparţinut soţului meu, spuse Dance. Colecţiona obiecte vechi.

Usher se foi un timp prin magazinul ticsit, mutând de colo-colo cutii din metal care de care mai ciudate şi valuri de sârmă din cupru împletită. Curând, în faţa lor apăru un dispozitiv în formă de U. Roddy aşeză braţul de sunet pe primul elpi şi începu să înregistreze.

Procesul în sine luă ore întregi, căci muzica nu putea fi transferată decât la viteza normală, şi nu la cea mărită, ca în cazul cipurilor. Timpul se scurse ciudat, fiecare cântec topindu-se în următorul, fiecare disc umplând magazinul cu vocile şi muzica unor oameni dispăruţi de mult. Toate cele douăzeci şi trei de elpiuri încăpură pe patru cipuri. Matthew îi dădu lui Roddy şaizeci de decaloţi.

— Măi să fie, făcu Roddy şi mângâie cipul din mâna lui mică,

cenuşie, reacţionând de parcă nu s-ar fi aşteptat să vadă banii promişi. Măi să fie!

— Vă rog să mai treceţi pe-aici, domniile voastre, şi să le pomeniţi şi prietenilor despre Roddy Usher!

Matthew şi Dance se întoarseră în grabă la Nicolai. *Tashkent* urma să decoleze peste patruzeci de minute. Dacă nu se prezentau la ghişeul corespunzător, Matthew şi Dance aveau să aştepte pe Luna încă treizeci şi două de zile, până când Icecube-ul se apropia din nou la o distanţă convenabilă.

Nicolai examină fiecare disc cu o grijă enervantă. Vroia să tragă de preţ. De nerăbdare, Matthew îl înşfăcă de mânecă şi spuse:

— Dă-ne doi kiloloţi pentru toate cele douăzeci şi trei de discuri.

Elpiurile valorau de opt ori mai mult.

— I-imediat, făcu Nicolai.

Codifică un cip şi i-l dădu lui Matthew. Pilotul îl vârî în mâna lui Dance.

— Aştia-s banii tăi. Să mergem.

Ieşiră în mare grabă din prăvălie. Nicolai îi văzu cum aleargă să prindă conveierul.

— Pământeni, pufni el, clătinând din cap.

Întinse mâna după teancul de discuri. Degetele i se opriră la un centimetru de ele.

— Furate? gândi el cu voce tare.

Ridică din umeri şi îşi vârî sub braţ discurile vechi. Afacerile erau afaceri.

* * *

Decolarea navei din Tycho fu atât de bruscă încât starea lui Matthew se agravă şi mai mult. Tuşi cu sânge şi simţi că nu mai are aer. Coasta ruptă îi perforase plămânul.

Medicul de pe *Tashkent* era un om aspru, cu mulţi ani de experienţă. Îi făcu o injecţie cu osteomax, îi curăţă plămânul şi-i trecu un bandaj gros în jurul pieptului. Matthew îşi petrecu restul călătoriei spre Icecube în cuşeta lui. Dance îi rămase mereu în preajmă. Grija ei era împărţită între propria persoană şi cea a lui Matthew. Foamea îi creştea dureros, ceas de ceas, şi dacă Matthew n-avea cum s-o ducă în apropierea soarelui curând după sosirea pe staţie, aproape sigur că trebuia să ia măsuri drastice. Cum ar fi abordarea unui membru al echipajului de pe

Tashkent.

Matthew ştia asta. Îi citea dorinţa pe faţă, vedea privirile insistente pe care le arunca echipajului dromonului.

— Încearcă să rezişti, o îndemnă el. Am scăpat cu faţa curată şi, dacă ai puterea să rezişti, curând vom fi liberi şi fără griji.

Apoi durerea îi străfulgeră pieptul şi Matthew căzu din nou într-o muţenie agonizantă.

* * *

Planeta Mercur face înconjurul soarelui o dată la optzeci şi opt de zile terestre. Pe măsură ce *Tashkent* îşi încetinea zborul, înscriindu-se pe orbită, Mercur se zori să iasă în întâmpinarea navei veneriene. La cinci zile şi unsprezece ore de la plecarea de pe Luna, *Tashkent* sosi, fără întârziere, la întâlnirea cu staţia Icecube.

Venerienii îşi descurcară marfa de mici dimensiuni dar de mare valoare – componente de audion, medicamente şi lingouri de magneziu – direct în atelierul staţiei. Matthew coborî din navă pe propriile picioare. Era pentru prima oară când mergea singur de când părăsiseră Luna. Dance se oferi să-l ajute dar Matthew refuză. Plecase de pe Icecube culcat. Acum vroia să se întoarcă în picioare.

Anatoly Kressberg, ajuns mecanic şef, supraveghea distribuirea mărfii aduse de *Tashkent*. Auzi zgomot de paşi uşori, şi se uită să vadă cui îi aparţineau. Matthew şi Dance apărură dintr-un vârtej de vapori de CO_2 care răzbateau dinspre lăzile cu piese de audion suprarăcite.

— Lawton! exclamă Kressberg.

— Kressberg, spuse Matthew. Ce mai face *Aztec*?

— Aăă… îl rod moliile. Directorul a dispus să-l trecem pe linie moartă.

— Înviaţi-l. Îl vreau gata de zbor într-o jumătate de zi. Clar?

— Mai clar nici că se poate.

Matthew şi Dance trecură pe lângă mecanicul şef şi se îndreptară spre liftul care ducea în salon. În faţa uşilor, Matthew se opri.

— Ea e prietena mea, Dance. Dance, ţi-l prezint pe Kressberg, zise el.

— Încântat, spuse mecanicul.

— La fel, zise Dance.

Cei doi intrară în lift. Înainte ca uşile să se închidă, Matthew

anunţă:
— Dance este noul meu ucenic. Va plonja în soare cu mine.
Uşile se închiseră şi înăbuşiră replica neîncrezătoare a lui Kressberg.

* * *

Salonul era aglomerat. Petele solare erau mai multe ca de obicei şi helioplonjorii nu vroiau să rişte, rămânând pe Icecube, în timp ce furtunile se dezlănţuiau în jurul soarelui.
Matthew o conduse pe Dance la cea mai îndepărtată masă. Se aşezară cu faţa spre salon. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lor.
Patru helioplonjori îşi făcură numaidecât apariţia. Pe doi din ei Matthew îi cunoştea – Dory Factor şi Saburo Fuchida. Se postară în faţa lor.
— Te-ai reîntors, Lawton? spuse Dory. Credeam că de data asta ai să te odihneşti mai mult.
— Sunt odihnit. Tu cum stai cu sănătatea?
— Perfect. Lucrurile au mers destul de bine de la plecarea ta, răspunse Dory, aplecându-se înainte şi sprijinindu-se cu palmele de masă. Şi sper să meargă la fel şi în continuare.
— De ce n-ar merge?
— Erai foarte tulburat când ai plecat, spuneai nişte lucruri care n-ar fi trebuit spuse. Aşa ceva n-o să se mai întâmple, nu? întrebă Fuchida.
— Ce vor să spună? interveni Dance.
— Vor să spună despre Dar, zise Matthew. Îi deranjează când aduc vorba despre el.
— Uşurel, făcu Dory.
— De ce? întrebă Matthew, ridicând vocea. Toţi cei de-aici au auzit despre Dar. De ce n-am discuta despre asta? De ce n-am încerca să aflăm mai multe despre el? Cât timp s-au făcut tot felul de glume deocheate pe seama lui, nimeni nu s-a sinchisit. Nu înţeleg cu ce vă deranjează acum, poate că aveţi feţele prea palide că să-l înţelegeţi?
Dory împinse masa cu toată forţa. Matthew se ridică în picioare. Era mai înalt şi mai iute decât adversarii lui, dar ei erau patru iar coasta încă nu i se refăcuse. Dance trecu lângă el.
— N-ai învăţat nimic data trecută, nu-i aşa, Lawton? Creierul tău s-a topit de prea multe plonjoane, spuse Dory, stăpânindu-şi cu greu furia. Viaţa e destul de dură aici şi fără astroboşorogi care bat câmpii despre Dumnezeu, despre daruri şi energii

magice. Ai posibilitatea să alegi; ori îţi bagi minţile în cap şi-ţi vezi de treabă, ori te retragi.

— Cine-mi dă posibilitatea asta, tu?

— Noi, spuse Fuchida.

— Ce adunătură de androizi! Darul e pretutindeni în jurul vostru, e în voi, şi voi nu vă gândiţi decât la bani şi la reputaţia voastră. N-am supravieţuit paisprezece trimestre ca helioplonjor şi n-am văzut murind bărbaţi şi femei de-o sută de ori mai buni decât voi ca să mă las de meserie tocmai acum.

Matthew se repezi înainte cu braţul întins. Dory şi pilotul necunoscut din stânga lui îşi lăsară umerii în jos şi blocară drumul lui Matthew. Fuchida o îmbrânci pe Dance şi trecu în spatele lui Matthew.

Nu se schimbară lovituri, deşi bărbaţii se luptară cu ardoare timp de câteva clipe. Dance văzu cum sângele se prelinge din gura lui Matthew,

— E rănit, spuse ea, trăgând în zadar de Fuchida. Lăsaţi-l în pace!

Factor încercă să-l răstoarne pe Matthew cu piciorul. Chiar şi rănit Matthew rămânea extrem de puternic. Dintr-o singură mişcare, îl puse jos pe asociatul lui Dory şi-l înşfăca de braţ pe Factor. Fuchida îi răsuci braţul drept la spate şi Matthew gemu în clipa în care osteomaxul îşi încetă efectul asupra coastei.

— Lăsaţi-l în pace! strigă Dance, atingând cu trei degete de la mâna stângă ceafa lui Fuchida.

În momentul contactului, Fuchida înţepeni. Fără a scoate vreun sunet, căzu cu faţa în jos pe podea.

Dory se desprinse de Matthew şi îngenunchie lângă prietenul său. Fuchida trăia, dar era paralizat.

— Ce i-ai făcut? întrebă Dory.

— Îi făcea rău lui Matthew. Nu vezi că sângerează? spuse Dance.

Matthew se încovoie şi căzu la podea lângă Fuchida, ţinându-se strâns de mijloc. Cineva din salon strigă după un medic.

Fuchida era lucid. Clipea din ochi, furios, la Dory, singura mişcare voluntară pe care o putea face. Înainte de sosirea medicului, Dance îl ajută pe Matthew să se ridice în picioare. Amândoi se îndreptară şchiopătând spre lifturi.

Matthew se întoarse cu faţa spre salon.

— Vreau ca toată lumea să ştie că nu sunt nebun. Adevărul

există, indiferent dacă îl acceptaţi sau nu. Nimeni nu trebuie să se teamă de mine sau de ceea ce vă spun. Faceţi-vă meseria, câştigaţi bani; mie mi-e totuna.

Matthew tuşi o dată, îndoindu-se de durere, apoi continuă:

— Cei mai mulţi dintre voi veţi muri acolo, urlând de durere. Cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut vreodată au murit în soare. Ca şi unii dintre cei mai răi. Dar nu uitaţi un lucru: dacă voi dispărea în următorul meu plonjon, nu se va întâmpla din cauza banilor. Asta e tot, zise el, trecându-şi braţul pe după umerii lui Dance.

În lift, o întrebă pe Dance:

— Ce i-ai făcut lui Fuchida?

— I-am întrerupt reacţiile nervilor motori de la gât în jos. Îşi va reveni, nicio grijă.

— Nu ştiam că poţi face asta.

— Nici eu n-am ştiut, până acum.

* * *

Din ziua aceea nu-i mai hărţui nimeni. În timp ce Kressberg readucea *Aztec*-ul în condiţii de zbor, Matthew petrecu cinci zile imobilizat în cabina lui. Mâncă şi dormi acolo, întins pe spate. De câte ori îi revenea durerea, Dance i-o bloca imediat.

Dance se învăţă să doarmă pe podeaua din oţel, lângă cuşeta lui. Fapt care îl nemulţumi pe Matthew, la început. Nu-i plăcea s-o vadă întinsă la picioarele lui, ca un animal credincios. Dance îi explică însă că suprafeţele – moi îi afectau sistemul senzorial extrem de sensibil, împiedicând-o să se odihnească. Matthew nu mai pomeni nimic despre asta. După ce coasta i se vindecă, începu şi el să doarmă pe o saltea, lângă ea.

Dance se adaptă încet vieţii de pe staţie. Matthew îi tăie părul, pentru a-i da posibilitatea să-şi pună casca de la costumul termic. Părul scurt îi dezvălui singura caracteristică extraterestră pe care n-o putuse schimba: crestele osoase care se arcuiau în creştetul capului. Cu timpul, părul avea să le mascheze din nou. Până atunci însă Dance trebuia să-şi poarte casca ori de câte ori părăsea cabina.

Nimeni n-o bănuia a fi altceva decât ucenica lui Matthew. Gurile rele îi considerau amanţi şi Matthew nu făcu nimic pentru a descuraja astfel de zvonuri. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca un helioplonjor prea pătimaş să încerce s-o seducă pe Dance înainte de primul lor plonjon împreună.

În sfârşit, sosi şi clipa în care pătrunseră amândoi în impunătorul atelier, acum aproape pustiu, ceilalţi piloţi reluându-şi deja lucrul. Ciudată pereche mai făceau. Matthew era mai slab şi mai oacheş ca niciodată, în vreme ce Dance, în costumul termic, semăna cu o păpuşă din cârpe. *Aztec* îi domina cu înălţimea, gata de zbor, aşteptând.

— E timpul să mergem, spuse Matthew. Eşti gata?

— Sunt pregătită.

Matthew îşi consultă cronograful.

— Ei, fir-ar să fie, exclamă el. Acum două zile am împlinit treizeci de ani. Am uitat cu totul.

— Treizeci de ani nu este o vârstă înaintată la oameni. Are vreo semnificaţie socială?

Matthew îşi lăsă mâna să cadă.

— E foarte înaintată pentru un helioplonjor, răspunse el cu un zâmbet.

Se instalară în *Aztec* şi părăsiră Icecube-ul fără niciun incident. Intenţia lui Matthew era ca primul lor plonjon împreună să fie unul normal. Fixă o traiectorie parabolică uşoară şi nu făcu nicio încercare de a pătrunde prea adânc în fotosferă. Tot viitorul lui Dance depindea de acest zbor, Nu avea niciun rost să-şi asume riscuri inutile.

Aztec funcţiona perfect, numai modificările de pe indicatoare dovedeau că intraseră în soare. În timp ce nava brăzda fotosferă, Matthew se trezi că apucă strâns braţele scaunului.

Hai, hai. Ştiu că eşti acolo.

Haisoarehaisoarehai…

Darul reveni ca un prieten intim, liniştit şi cald. Părea că-l ştie pe Matthew şi-l întâmpină cu bucurie. Lupta, senzaţia de gol încetară. Pilotul simţi o mare mulţumire în timp ce aureola familiară satura modulul.

Iată-mă. Trecând ca fulgerul prin soare, toate celelalte lucruri păreau neînsemnate şi inutile. Toate zădărniciile ultimelor săptămâni reveniră în mintea lui Matthew precum înălţarea zgurii într-un creuzet cu aur topit. Teama lui de nebunie. Instabilitatea lui Sian. Propria lui gelozie. Teama lui de Dance. Dorinţa de a o avea pe Dance. Partidul Binefăcător şi toţi acoliţii lui. Zgură. Efemeridă. Atomi risipiţi pe aripile vântului solar.

Iar când mintea i se eliberă de lucrurile neimportante, Matthew înţelese, aşa cum înţelesese şi Rainbow. Pulsul soarelui era

pulsul său. Prin limpezimea Darului îi văzu din nou pe toţi cei care însemnaseră ceva în viaţa lui. Buni sau răi, erau toţi acolo: mama lui, tatăl lui, fratele lui. Deşiratul de Jack Sangamon, Len Rackham, Arne Dawlish, chiar şi Wellington Yu.

Rainbow Harvester îi zâmbi cu chipul imaculat al unui copil.

O sărută pe Sian pe obraz şi-i spuse „Adio”.

Te iubesc, Gem, gândi el, iar ea îi replică: „E bine să fii iubit”. Îşi dădu seama că n-o pierduse niciodată; se pierduse pe sine.

— M-am întors pentru tine, zise el cu glas tare.

— Poftim? Ţi-e rău, Matthew? întrebă Dance.

— Nu. Îl simţi? Simţi Darul?

— Da, Matthew. Şi-mi face bine.

Aztec îşi sfârşi plonjonul şi începu să urce prin sfera de foc. Energia vitală pură, odul, vrilul, orgone-ul, le umplu trupurile, le sătură, le făcu să se atingă şi să curgă împreună. Femeia care nu era femeie şi omul care încă mai era om se întâlniră într-o adevărată comuniune, contopiţi de minunatul dar al soarelui.

Helioplonjorii şi nava lor ţâşniră din coroana solară în spaţiul necuprins, purtând cu ei şi lumina soarelui.